

NAGY ANDOR

*Szolgálatra
jelentkezem*

NAGY ANDOR

*Szolgálatra
jelentkezem*

Előszó helyett

A NAGYPAPA FARAGTA SZÁNKÓ ELVESZETT, DE EMLÉKE ELEVENEN ÉL

*Adventi beszélgetés
dr. Nagy Andor országgyűlési képviselővel*

Ha a Fidesz – Magyar Polgári Szövetség nyeri meg a tavaszi választásokat, akkor hatalmas munka vár az Orbán Viktor vezette kormányra, az országgyűlési képviselőkre: új gazdaságot, új politikát, új államot teremtenek – hangzik választási programjukban. Dolgosak lesznek hát a hétköznapok, amelyek után az ünnepeken jó lesz megpihenni, családi körben kikapcsolódni. Vajon ilyenkor karácsony előtt, az adventben meg tudjuk-e ezt tenni, avagy ünnepeinkkel együtt a legnagyobb, a karácsony is veszített fényéből? – kérdeztem Nagy Andor országgyűlési képviselőt, aki gyermekkori karácsonyairól is megemlékezett.

– Képviselő úr, tudom, hogy nehéz volt a gyermekkora, de valószínűnek tartom, hogy ilyenkor ünnep előtt minden szűkölködés ellenére megsült a kalács...

– Hogy szegénység van vagy gazdagság, azt nem feltétlenül érzi egy gyermek. Ma már persze azért más a világ, de akkor nem lehetett érezni. Ám én nem is ilyen anyagi eredetű dolgokra emlékszem vissza szeretettel. A legmeghatározóbb emlékeim abból a kilenc évből vannak, amikor a családuk még teljes volt – azért fogalmazok így, mert sajnos korán elvesztettem az édesapámat – s nálunk rendszeresen az történt, hogy ő vitt el bennünket, három gyermekét szánkóval a faluban lakó nagyszülőkhöz, hogy ne lássuk, ahogy a Jézuska feldíszíti a fát, és ajándékokat tesz alá. Volt egy nagyon szép zöld szánkónk, amit a nagy-

papám faragott. Úgy nézett ki, mint egy kisebb hintó, de ez a szánkó sajnos elveszett, csak az emléke él.

– *Ha meg lenne, akkor ezen a szánon húzogatná most a két kis lányát?*

– De szép is lenne!

– *E szép történethez nincs köze a pénznek.*

– Semmi! Arra azért mindig jutott, hogy karácsonyfát állítsunk, de én ajándékokra nem is emlékszem. Mert nem is ez volt a lényeg! Inkább az, hogy összejöjt a család, és énekeltünk, bejöttek a betlehemesek, és sokat játszottunk. Van egy kellemetlen emlékem is. A habcsókok mindig is kedvenceim voltak, s testvéreimmel titokban lerágtuk a csüngő édességeket, ám egy alkalommal magamra rántottam a fát. Nem lehetett letagadni, a díszek összetörték... Lám, mennyi bajjal jár a torkosság!

– *Mások ma már az ünnepek?*

– A karácsonyok, legalábbis amiket én ismerek, azok már nagyon különböznek azoktól a régi karácsonyoktól. Most, úgy érzem, túlságosan nagy szerepet játszik az ajándékok vásárlása! Sokan szinte erejükön felül szórják ilyenkor a pénzt, hogy a gyerekek, az unokának legyen ez is, az is! Mi szűkebb családukban azt vezettük be, hogy csak a gyerekeket ajándékozzuk meg, a felnőtteket pedig nem. A gyerekek is csak egy ajándékot kapnak! Ugyanis már a harmadik vagy negyedik ajándéknak a gyerek sem örül, azaz semmi értelme, hogy ezért pénzt adjunk ki. És ne arról szóljon az ünnep, hogy az anyuka és a nagymama lestrapálják magukat, hogy minden elkészüljön, hogy tiszta legyen a lakás, legyen főzve, sütvé, s közben már nem jut idejük a lényegre, nevezetesen arra, hogy élvezzék az együttlét örömét.

– *Márpedig ha nincsenek ünnepek, akkor értelmetleneké válnak a hétköznapok is... Nem érzi úgy, hogy e felé halad nemcsak Magyarország, hanem az egész világ?*

– Sajnos igen. Ma már minden arról szól, hogy teljesítsünk és teljesítsünk, egyre jobban és egyre többet, miköz-

ben nem adjuk meg a kellő tiszteletet az ünnepeknek. Azért kell az ünnepeket megtartani - többek között - , mert ha nem ezt tesszük, akkor nem tudunk feltöltődni, és ez visszahat a hétköznapiakon nyújtott teljesítményünkre.

– *Most térjünk vissza egy kicsit a munkára. Képviselő úr még korábban említette, hogy a Parlament Környezetvédelmi bizottságának a tagja. Miért épp a környezetvédelem? Fontos ügy ez egyáltalán ön szerint ma Magyarországon?*

– Nem, egyelőre nem tűnik annak. A mai magyar valóság még másról szól, sokkal inkább a megélhetési problémákról, a munkahelyteremtésről, és még nincs olyan külső kényszer, ami ebbe az irányba, az életminőség felé lökné az embereket. Pedig szerintem igenis hűsba vágó kérdésekről van szó. Ha már a karácsonynál időztünk egy kicsit, gondoljunk csak bele abba, milyen régóta nem volt fehér karácsonyunk! Tavasziasan enyhék gyakran a decemberek, nyáron már-már elviselhetetlen a forróság, s mindezt részben a globális felmelegedésnek tulajdonítják. Ez a jelenség például egy bennünket is fenyegető veszély! Az angliai ipari forradalom óta több káros szennyező anyag, pl. szén-dioxid került a levegőbe, mint az azt megelőző 650 ezer évben összesen. De említhetném azt is, hogy a civilizációs fejlődés egyik kísérő jelensége a szemétképződés, gondoltunk-e valaha is arra, hogy képződhet annyi szemét, mint napjainkban? Úgy tűnhet, ha erről szól valaki, akkor szakmai dolgokról beszél, holott ez az egész kérdéskör ma már a politika szférájába tartozik. Én a környezetvédelmi bizottság tagjaként és nőgrádi egyéni képviselőként azért dolgozom, hogy környezetünk, beleértve ünnepnapjainkat, dolgos hétköznapijainkat, s ezen túl erdőinket, vizeinket, levegőnket óvó, féltő politikát folytassak, hiszen egy biztos, ez a jövő útja, és valami mintha már meg is mozdult volna ezen a téren is.

– *Arra céloz, hogy a politika segítségével szemléletváltásra volna szükség ahhoz, hogy jó értelemben vett környezetváltozás jöhessen létre?*

– Valami ilyesmire gondolok, meg arra, hogy ma az iskolákban véleményem szerint nagyon sok, a gyakorlati életben felesleges dolgot is oktatnak, s nagyon sok minden, ami fontos lenne, szóba sem kerül.

– *Számíthatunk-e arra, hogy 2006-tól, mikor is valószínűleg politikai változás történik Magyarországon, akkor mind-
ez hangsúlyosabban fog megjelenni mindnyájunk öröme?*

– A környezet védelme gyönyörű feladat, s jó lenne, ha ezt minden ember a saját ügyének is tekintené, de ha az a változás, amire céloz, bekövetkezik, nem ez lesz az elsődleges feladatunk. A Fidesz - Magyar Polgári Szövetség győzelme esetén arra fogja szinte minden erejét fordítani, hogy aki akar, az dolgozhasson, aki munkát keres, az találjon is. Természetesen a környezetvédelem sem hanyagolható el, de sokkal inkább a foglalkoztatásra, a fiatalok és a családok támogatására, a gyermekvállalási kedv ösztönzésére kell helyeznünk a hangsúlyt.

– *A nagy egészben, azaz egy ország életében semmi nem lebecsülendő, semmi nem mellékes, hiszen a környezetvédelem területén sokkal több embert lehetne foglalkoztatni, mint ahányan ma dolgoznak ebben a szférában.*

– Ez igaz. A környezetvédelmi háttérpar, különösen az úgynevezett megújuló energiaforrásokra épülő ipar újfajta munkahelyteremtést is jelenthet! Például a biomassza erőműveknek energiatüre van szükségük ,mégpedig nagy mennyiségben. És ez lehetővé teszi a gazdáknak, hogy akár gabona helyett is inkább ezt termesszenek, mert ennek lesz biztos és kiszámítható piaca.

– *Ha már a jövő esztendő is szóba került, mint a változás éve, gondolom képviselő úr arra célzott, hogy akkor a polgári erőik kormányoznák az országot?*

– 2006-ban változásokra lesz szükség. Mi a 2006-os évet a változás évének tartjuk, és természetesen jövőre kor-

mányzásra készülünk. A változás azonban nemcsak a külső körülményekre, hanem ránk is vonatkozik. Hiszen mi magunk sem maradtunk a régiek. Mi is belső változásokon mentünk keresztül az 1998–2002 közötti kormányzás óta. Tapasztaltabbak lettünk, beláttuk, hogy mi is követtünk el hibákat, amelyeket nem fogunk újra elkövetni. Tudjuk, hogy a mostani kormány is teremtett jó dolgokat, amelyeket meg fogunk tartani, ha újra mi kormányozzuk az országot. Vannak dolgok, amelyeken változtatni kell, és vannak hibák, amelyeket nem szabad még egyszer elkövetni.

Persze a helyzet nem olyan egyszerű, amivel gondolom mindenki, aki figyeli a politikát, a gazdaságot, tisztában van. A változáshoz hozzátartozik az is, hogy bizony vissza kell adni a munka becsületét! Mert munka kell ahhoz, hogy az embernek pénze legyen, s meg tudjon belőle élni, el tudja belőle a családját tartani. Munka kell ahhoz, hogy kiegyenesítse a gerincét, és azt érezhesse, rá szükség van, ő is fontos. A munka nemcsak anyagilag, hanem lelkiileg is fontos mindenkinek, aki dolgozni akar. Kiváltképp így van ez választókerületemben, Nógrád megyében is.

– Azaz ha eredményes újesztendőt kívánok képviselő úrnak, az egyben azt is jelenti, hogy a tavaszi parlamenti választást meg kell nyerni.

– Szeretnénk, és meg is akarjuk nyerni, de ez részünkről, mint azt az előbb igyekeztem kifejtetni, nem öncélú. Remélem, nagyon sokan érzik, hogy nem az, hiszen új gazdaságpolitikára, újfajta politizálásra és egy sokkal kisebb államapparátusra van szükség Magyarországon ahhoz, hogy rendben menjenek a dolgaink. Ehhez kell a változás, s ezt aztán meg is valósítani, embert próbáló feladat lesz. No, ha ezt a munkát végezzük majd hétköznapiainkon, akkor bizonyára felértékelődnek azok az ünnepnapok, amelyeken, ha csak órákra is, de kikapcsolódhatunk.

(Megjelent a Képviselői Hírlevélben, 2005. november; az interjút készítette Vödörös Attila)

Lányainkkal a játszótéren

*I. Otthonom,
választókerületem*

KÉPVISELŐ-JELÖLTI BEMUTATKOZÁS

Tisztelt Miniszterelnök Úr! Kedves Barátaim, kedves berce-
liek és kedves Vendégek!

Tegnap írtam egy nagyszerű beszédet, amit ma reggel
kidobtam a szemétkosárba. Tele volt emelkedett gondola-
tokkal és pátozzsal, mert úgy gondoltam, hogyha Magyar-
ország miniszterelnöke – egykori főnököm – előtt beszé-
lek, aki szerintem a legjobb szónok Magyarországon – ak-
kor ki kell tennem magamért, és hát meg kell fogalmazni
rendesen a mondataimat.

Aztán reggel, amikor felébredtem, eszembe jutott egy kö-
zös emlékünk: mi 21 éve ismerjük egymást, és még egyete-
misták voltunk, amikor Viktor – én szólíthatom őt így –
megkért arra, hogy: megkérte Anikónak a kezét, legyek az
esküvői tanúja. Szolnokon volt az esküvő, és emlékszem rá
a mai napig, hogy már túl voltunk a házasságkötésen, s el-
kezdődött a lányos háznál a rendes lagzi – sátoros lagzi volt,
úgy, ahogy kell – és az örömapa, Pista bá' egy idő után oda-
jött hozzám, mint tanúhoz, és akkor mondja nekem, hogy
Andorkám, mikor jön a beszéd? Hát mondom: Pista bá', mi-
lyen beszéd? Azt mondja, hogy: a beszéd. Hát nekem nem
mondta senki, hogy beszélni kell. Hát hogyan kellene, te
vagy a tanú, beszélned kell! Pista bá' erős ember volt, a té-
eszbe sose tudták bekényszeríteni, mindig is a saját lábán
állta meg a helyét, úgyhogy nem lehetett neki nemet mon-
dani, beszélni kellett. Annyira megijedtem, ez volt az első
alkalom, hogy beszélnem kellett, hogy három felest rögtön
megittam, és aztán mondtam állítólag egy nagyon jó beszé-
det. Mert azt mondtam el, ami a szívemen volt.

Nos, ez így reggel eszembe jutott, hogy most is azt sze-
retném elmondani, ami a szívemen van. Ők nyugodtan be-
szélnek, aztán, mondom, úgyis személyes dolgokról be-

szélek, ehhez meg papír nem kell. Minden embernek van egy története, ha úgy tetszik, életútja. Nekem is van.

Ez az életút 21 éve bizonyos szempontból közös Orbán Viktoréval. 1983-ban, amikor még joghallgatók voltunk, a Budaörsi úti kollégiumban laktunk. Ez egy kilencemeletes magas épület, és akkor lehetőség adódott arra, hogy egy úgynevezett szakkollégiumba kikötözzünk. Ez a híres Bibó Szakkollégium, ahol egyébként '88-ban megalakult a Fidesz. S ekkor, '83-ban Orbán Viktor odajött hozzám – ugye évfolyamtársak voltunk –, hogy nem lenne-e kedvem vele együtt lakni, szobatársa lenni, s akkor átmenni ebbe a kollégiumba. Dehogynem! S akkor a 205-ös szobába beköltöztünk, szobatársak voltunk jó ideig, együtt tanultunk, együtt futottunk a Gellérthegyen, együtt fociztunk, hát rengeteg közös emlékünk volt.

A mai napig emlékszem azokra a március tizenötödikére, ugye még a nyolcvanas években vagyunk, amikor bizony néha el kellett szaladni a rendőrök elől, mert jártunk esténként tüntetni. Emlékszem '89. június 16-ára, erre sokan emlékeznek, az itt lévők is bizonyára, amikor egy Orbán Viktor nevű fiatalember óriási hatású beszédet mondott a Hősök terén, Nagy Imre újratemetésén. Azt hiszem, akkor kezdett komolyra fordulni a dolog.

Aztán úgy hozta az élet, hogy 1998-ban megnyertük a választásokat, és a miniszterelnök úrnak lehettem a kabinetfőnöke, a jobbkeze. Országos ügyeket intéztünk, rengeteget tanultam, rengeteget tapasztaltam mellette. Nagyon sok jó, meg kevésbé jó élményünk is van, ezekkel nem akarom önöket untatni. Van néhány dolog, amit szeretnék azért kiemelni, mert önök még nem ismernek engem. Néhányukkal ugyan már találkoztam, de ilyen nyilvánosság előtt még nem volt alkalmam beszélni.

Én Németországban is jártam jogi egyetemre, és a miniszterelnök mellett azon ember voltam, akihez a német vállalkozók, akik Magyarországon ruháztak be, bejárhat-

tak, s nem kellett tolmácsot hozniuk. És hát örömmel tapasztalták, hogy van egy ember, aki jól tud németül, mert hál' isten, én jól tudok, jól is tudtam mindig. Köztük volt az Audinak a magyar vezetése is. Ugye az Audi gyár az már akkor javában működött Győrben, egyébként nagyon jól, és az Audi vezetői, mikor kormányoztunk, megkerestek egy alkalommal, hogy szeretnék meggyőzni az Audinak a németországi igazgatótanácsát arról, hogy hozzon ide Magyarországra egy beruházást, és ne Lengyelországba vigye. Hogyha a magyar kormány tudna olyan adókedvezményt adni, amit a lengyelek nem tudnak, akkor ők nagyon örülnének neki, ha itt ruházhatnánk be azt a rengeteg pénzt. Ezt elmondtam Magyarország miniszterelnökének, Orbán Vikornak akkor, aki egyeztetett a pénzügyminiszterrel – és elfogadtunk egy olyan törvényt, amit magunk között „lex-audinak” is hívtunk, audi-törvénynek, és ez adókedvezményt adott nekik, és az Audi A3-as motoroknak a gyártása itt Magyarországon kezdődött meg, és biztosított ezzel lehetőséget több mint száz embernek, hogy legyen jó munkája, jól fizető munkája; több mint száz családnak, hogy jól meg tudjanak élni.

Aztán van egy Lufthansa Technik nevű cég is, ezek repülőgépeket tartanak karban, a Lufthansa nevű légitársaságnak egy cége egyébként, a Ferihegyen telepedtek volna meg, de nem tudtak megegyezni bérleti díjban az ÁPV Rt.-vel. Ők is megkerestek, és kérték a közvetítésemet. Szerencsére ezt is sikerült megoldani, és hála istennek, így utólag azt mondom, hogy ez a beruházás is idejött Magyarországra, és ott is több tucatnyi nagyon jó magyar szakember dolgozik, és tud megélhetést biztosítani a családjának.

A közös emlékeinkről ennyit. Engedjék meg, hogy magamról is mondhassak néhány szót, hiszen ahogy hallották, én ennyi ember előtt még itt nem beszélhettem.

Kezdeném a családommal. Itt jártunk az egész családommal a szüreti felvonuláson, és a feleségemet az a meg-

tiszteltetés érte, hogy beöltözhetett berceli népviseletbe. Kati a mai napig emlegeti ezt jó szívvel, és szeretném megköszönni még egyszer a nevében ezt a lehetőséget. A gyermekeinket is láthatták. Két kislányom van, ők a legdrágább, legféltebb kincseink. Egyelőre kettő, többet szeretnénk, nem azért, mert az Orbán családot felül akarjuk múlni, bár az is jólesne, hanem azért, mert úgy gondoljuk, hogy a nagy család az nagy boldogság, a nagyobb család meg még nagyobb boldogság.

A Jóistenbe vetett hit, az mind a magam, mind a családom számára a meghatározó mércéje az életnek. Politikusként ahhoz tartom magam, hogy a Jóisten mindent megtesz értünk, de semmit sem tesz meg helyettünk. Cselekedni kell, ezen vagyok a mai napig magam is. Tudom ugyanis, hogyha a Jóisten velem van, akkor egymagam is több vagyok, mint az összes többi engem körülvevő akadály.

Falun születtem, falusi gyerek vagyok. Úgy alakult az életem sajnos, hogy édesapám meghalt 9 éves koromban. Akkor költöztünk városba, ott jártam gimnáziumba, majd Budapesten a jogi egyetemre, és aztán Berlinben jogot tanultam. Idén pedig az Egyesült Államokban tanulhattam három hónapig. Szerencsére mind az amerikai, mind az angol emberekkel meg tudom értetni magamat, és a németet is jól beszélem, és nagyon bízom benne, hogy a leendő munkámban ez az itt élőknek is majd hasznára lesz. A szüleim sajnos nem tanulhattak, de nekem mindig azt mondták, hogy tanuljak minél több dolgot az életben, mert amit megtanulok, azt soha senki nem veheti el tőlem.

Ahogy Kollár László barátom említette: időközi választások lesznek. Az időközi választásokon én vagyok a Fidesz – Magyar Polgári Szövetségnek, a Kereszténydemokrata Néppártnak, a Magyar Kereszténydemokrata Szövetségnek, a Polgári Kisgazda Egyesületnek, a Fidelitasnak és a Polgári Köröknek a jelöltje. Egyre többen támogatnak, ez látszik az ajánlószelvény-gyűjtésen is. Itt szeretném megra-

gadni az alkalmat, hogy megköszönjem mindenkinek, aki nekem, illetve rajtam keresztül a Szövetségnek adta az ajánlószelvényét. Már most majdnem hatezer ajánlónk van, többszöröse tehát annak, amennyit össze kell gyűjteni ahhoz, hogy az ember jelölt legyen. De nem akarjuk abba hagyni a gyűjtést, mert szeretnénk mindenkivel éreztetni, hogy erő van mögöttünk. Köszönöm!

Ahogy látják, én az összefogásnak vagyok a jelöltje. Nem én találtam ki, a kollégáim, barátaim mondták, hogy 1990 óta ebben a körzetben jelölt mögött olyan támogatás, olyan összefogás még nem volt, mint mögöttem van. Ez nem az én személyemnek szól, nem is vagyok annyira öntelt, hogy ennek tulajdonítsam, sokkal inkább egy helyzetnek szól. Annak a helyzetnek, annak a felismerésnek szól, hogy összefogás nélkül nem megy. Szükség van mindenkinek a támogatására, s ez az összefogás van mögöttem. Sokan vagyunk együtt, sokfélék is vagyunk, és ahogy látom, jól megférnek itt egy politikai családban kisgazdák is, kereszténydemokraták is, polgári körösök is meg fideszesek is.

Az időközi választásoknak bizonyos szempontból itt szimbolikus jelentősége van. Mit is értünk ezen? Valamikor hetekkel ezelőtt Sopronból az éppen ott ülésező MSZP elnökség – ha jól emlékszem – megüzente, hogy mind a két választókörzetet, mind a sopronit, mind a szécsényit el fogják venni a Fidesztől. Hát most én itt szeretném nekik megüzenni, hogy ezt én nem hagyom, mi ezt nem hagyjuk. Azért nem hagyjuk, mert úgy gondoljuk, ez a körzet is jobb kezekben van akkor, hogyha a Szövetség embere itt a képviselőjelölt. Ugyanez vonatkozik Sopronra is. Én szeretnék olyan képviselőjünk lenni Önöknek, aki a maga becsületességével, szavahihetőségével ide fog állni, és becsületesen fog küzdeni azért, hogy az önök sorsa jobb legyen, lehessen mindenkinek munkája, aki dolgozni akar. Szeretnék egy olyan Magyarországot megvalósítani, egy olyan Magyarországot dolgozni, amelyben az emberek

biztonságban érezhetik magukat. Mi biztonságos Magyarországot akarunk, ahol aki akar, tudjon hol dolgozni, aki otthont akar, az meg tudja magának azt az otthont teremteni, aki tanulni akar, az tanulhasson, még az általános iskola alsó tagozatában is, még hozzá a saját szülőfalujában.

Olyan biztonságos Magyarországot akarunk, amelyben a fiatalok és az idősek egyaránt emberhez méltó körülmények között tudnak élni. Olyan biztonságos Magyarországot, amelyben a gyarapodó családok jelentik ennek a jobb sorsra érdemes nemzetnek a biztosítékát. Olyan képviselőjünk szeretnék lenni, aki amikor először bekopogtat az önök ajtaján, lehet, hogy megkérdezik tőle, hogy mit is akar, s amikor meg másodszor kopog, akkor már úgy fogadják, hogy adjonisten.

Én 1998 és 2002 között Orbán Viktort, Magyarország miniszterelnökét szolgáltam. 2004 és 2006 között pedig az itt élőket, bercelieket, Galga vidékieket, a belső-cserhátiakat, szécsényieket, az ebben a körzetben élő összes választópolgárt szeretném, jó értelemben véve, szolgálni.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

(Elhangzott Bercelen
az időközi választási kampányban, 2004. október)

Időközi országgyűlési képviselő-választás, 2004. november 14., 28.

ALSÓTOLD
BECSKE
BERCEL BOKOR
CSERHÁTHALÁP
CSERHÁTSURÁNY
CSERHÁTSZENTIVÁN
CSITÁR
DEBERCSÉNY
EGYHÁZASGERGE
ENDREFALVA
ETES
FELSŐTOLD
GALGAGUTA
GARÁB
HERENCSENY
HOLLÓKÖ
HUCYÁG
ILINY
IPOLYTARNÓC
KARANCSALJA
KARANCSBERÉNY
KARANCSKESZI
KARANCSLABUD
KISHARTYÁN
KUTASÓ
LITKE
LUDÁNYHALÁSZI
MAGYARGÉC
MAGYARNÁNDOR

MIHÁLYGERGE
NAGYLÓC
NÓGRÁDKÖVESD
NÓGRÁDMEGYER
NÓGRÁDSIPEK
NÓGRÁDSZAKÁL
ÓRHALOM
PILINY
RIMÓC
SÁGÚFALU
SÓSHARTYÁN
SZALMATERCS
SZANDA
SZÉCSÉNKÉ
SZÉCSÉNY
SZÉCSÉNYFELFALU
TERÉNY
VARSÁNY

Munka, otthon, biztonság!

Dr. NAGY ANDOR

Ezzel kezdődött Nógrádban

SZÉGYENKEZÉS NÉLKÜL?

Tudom, hogy a politikai élet szereplőit, főleg az országgyűlési képviselőket, rengeteg bíráló érzi. Ha egy politikus nem elvakult, akkor tudja, hogy e bírálókat jelentős része jogos. Jogos, mert az elmúlt évtizedekben, beleértve az utóbbi tizenöt esztendőöt is, bizony több milliónyi kárvalottja lett a politikai életben tapasztalt visszásságoknak. A második világháború óta nem volt olyan hosszantartó időszak Magyarországon, amely biztonságot, nyugalmat hozhatott volna a magyar nemzetnek. Ötven esztendeje, bár győzött forradalmunk, de szabadságharcunkat a szovjet hadsereg leverte, s az utána következő megtorlás nemzetünket megtörte.

A háború és az 1990-ben bekövetkezett demokratikus átrendeződés közötti időszakban ez az egyetlen olyan esemény, amellyel a magyar nemzet az egész világ előtt elismerést vívott ki magának. A világ elismerése büszkeséggel tölthetett el minden jóézésű magyart, ám mindez kevés volt ahhoz, hogy az 1990-es fordulat után e tőkét kamatoztatva, hazánk olyan eredményeket mutathasson fel, amelyekre megint csak büszkék lehetnénk.

Persze voltak időszakok, amelyekre, nagy lehetőségeinket ugyan nem kihasználva, de mégis szégyenérzet nélkül gondolhatunk vissza. Voltak hosszabb-rövidebb periódusok, amelyekre a politikai élet szereplői is büszkék lehetnek. Leraktuk a demokratikus állam berendezéséhez szükséges alapokat. Sőt 1998 és 2002 között, amikor a Fidesz – Magyar Polgári Párt a Magyar Demokrata Fórummal és a Kisgazdapárttalkoalícióban irányította nemzetünket, a nagy család ügyes bajos dolgait, még arra is futotta erőnkéből, hogy a határon túl élő magyarokra is gondoljunk, nevezetesen a magyar igazolványok bevezetésével, egyetlen létrehozásával, ösztöndíjak juttatásával. És ez azért fontos, mert egyetlen politikus sem végezheti úgy a

választók megbízásából adódó feladatát, hogy a ciklus befejeztével arra a tükör előtt ne merjen vissza gondolni arcpirulás nélkül.

Hiszem, hogy választókerületemben, ahol sok alkalommal nagyon sok emberrel találkoztam, s akik megismertek engem, tudják: feladatomat lelkiismeretesen láttam el, országgyűlési képviselői tevékenységem miatt szégyenkezni nem kell. Bízom benne, hogy mindez jó alap ahhoz, hogy bizalmat szavazzanak nekem a következő négy esztendőre is, amelyben hitem szerint a korábbiaknál is pezsgőbb, mozgalmasabb, hasznosabb munkát végezhetek. Természetesen a képviselői feladatok ellátása nem magányos tevékenység, az akkor gyümölcsözik igazán, ha nemcsak a választók bíznak választott képviselőjükben, hanem a képviselő is bízik választóiban. Ez a bizalom megsokszorozza erőnket, s ha hitünk és erőnk találkozik, akkor minden akadályt képesek vagyunk leküzdeni. Ebben bízva kérem támogatásukat, ezúton is.

(Elhangzott a kampányban, 2004. november)

Nekünk öröm megköszönni az előttünk járók fáradozásait

VANNAK GONDOK, VANNAK BAJOK, DE VANNAK NAGYSZERŰ EMBEREK!

Beszélgetés dr. Nagy Andor országgyűlési képviselővel

A közelmúltban szentelték föl Herencsényben a Palócok Vigyázó Nagykeresztjét. A vállalkozás olyan mérvű volt, hogy az ilyesmi iránt érzékeny sajtó is felfigyelt rá. A Magyar Nemzet augusztus 5-i számában viszonylag terjedelmes tudósítást közölt a keresztállításról. A jelentős esemény ötletgazdája és megvalósítója Dienstmann Tamás, a herencsényi önkormányzat tagja megköszönte nyilatkozatában Nagy Andornak, a térség országgyűlési képviselőjének, hogy kivette részét az előkészítési munkákból: „Fel voltam készülve, hogy mint politikus majd ott lesz húsz percig, üt egyet-kettőt a csákánnyal, le lesz fényképezve, azután távozik. Nem ez történt, bár mennie kellett volna Pestre, ő csak csákányozott, öt órán át kemény fizikai munkát végzett. Amikor üzentem neki, hogy büszke vagyok rá, visszaüzent: Tamás, én szeretek melózni.” Nagy Andorral, a Nógrád megyei 3-as számú választókerület egyéni országgyűlési képviselőjével életéről, munkájáról, hivatásáról beszélgettünk.

– *Képviselő úr, néhány esztendeje francia Becsületrendet kapott. Azt, avagy az önnel kapcsolatos fenti véleményt értékeli-e többre?*

– A kettőt nehéz összehasonlítani, de őszintén mondom, Dienstmann Tamás elismerő szavai nagyon jól estek. A Francia Becsületrend tulajdonosának lenni is nagyszerű érzés. Például, ha valaki Franciaországban a zakóján viseli a rend jelvényét, állítólag átadják neki az ülőhelyet a metróon.

– *Fogós kérdés, hogy vajon Magyarországon a kétkezi munkának van-e még becsülete?*

– Nézze, ezt mindenki másképpen éli meg. Én kilencéves koromig falun éltem, ahol családomnak nehéz élete volt. A középiskolát úgy tudtam elvégezni, hogy minden nyáron dolgoznom kellett. Édesanyám három gyermeket nevelt egyedül... A tanszerekre bizony elő kellett teremteni a pénzt. Ruhát, cipőt rokonoktól, ismerősöktől kaptunk. Dolgoztam pékségben, hajnalban újságot hordtam, s még berlini egyetemi éveim alatt is végeztem fizikai munkát, egy áruházból vittem házhoz a szőnyeget, a televíziót meg egyebeket. Végül is: a fizikai munkát gyerekkorom óta ismerem, és becsülöm is.

– *Képviselő úrban ezek szerint elevenen élnek a múlt emlékei. Vajon törvényalkotó munkája során a Parlamentben gondol-e arra, hogy némely szavazás alkalmával az ön által is meghozott döntés számukra jó vagy nem jó?*

– A képviselői munkában kulcsfontosságú, hogy bele tudjam magamat képzelni azoknak a helyzetébe, akikre ez vagy az a törvény majd vonatkozik. Sajnos Magyarország még nem tart ott, hogy egy-egy törvénnyel kapcsolatban hatástanulmányokat végeztethessünk, éppen ezért nagyon fontos, hogy a parlamenti képviselőnek beleérző képessége legyen. Nem minden büszkeség nélkül jelenthetem ki magamról, hogy ez velem született tulajdonság.

– *A beleérző képessége segítheti abban, hogy viszonylag rövid idő alatt kiismerje, kiket is képvisel a magyar Országgyűlésben?*

– Mivel én nem a választókerületemben élek, felelőtlenség lenne részemről, ha azt mondanám, mindent úgy ismerek ott, mint az, aki odaszületett. Viszont ezt ellensúlyozandó úgy érzem, kitűnő segítőhálózatot sikerült kiépítenem. Ez azonban nem pótolja azt, hogy hetente többször is megfordulok azokon a településeken, amelyek lakosságát képviselem. Az együtt, illetve velük érző képességem se-

gít abban, hogy lássam, mely gondok, bajok általánosak, s melyek azok, amelyek néhány faluból álló kisebb körzetre jellemzőek.

– *Melyek az általános gondok?*

– Az első és a legnagyobb bajunk, hogy nincs elég munka...! S a munkával kapcsolatban még az is baj, hogy akinek van, az mindig attól fél, hogy egyik napról a másikra elveszíti, azaz a munkanélküliség mellett megjelenik a rettenetes bizonytalansági érzés. De általános gond az is, hogy a falvak népessége öregszik, a nyugdíjasok szegényednek, akik pedig gazdálkodnak, azok előtt leküzdhetetlen akadály az, ami a termékelvadászával vagy a nyomott árakkal jár együtt. Ez vonatkozik az őstermelőkre ugyanúgy, mint az állattartókra...

– *Azt hiszem, a gondok között külön említést érdemelnek a fiatalok, a gyermekek. Valószínűleg Nógrád megye ezen szeletében is jó lenne megállítani az elvándorlás folyamatát.*

– Bizony, az egyik legfontosabb feladatnak tekintem, hogy a velem együtt dolgozó barátaimmal együtt a ma még iskolás, felnövekvő fiataloknak jövőképet tudjunk adni. Sajnos Nógrád megyében – körzetemben is – némely település elnéptelenedik, csak az idősek maradnak otthon. Vannak olyan kistelepülések, amelyek olyanok, mint egy nagy szociális otthon.

– *Az országgyűlési képviselőnek néha térsége érdekében lobbiznia kell, azaz felhasználni kapcsolati tőkét, szűkebb-tágabb ismeretségi körét.*

– Nézze, én abból indulok ki, hogy hiszem: 2006-ban a választások után ismét Orbán Viktor lesz Magyarország miniszterelnöke. Én annak idején a miniszterelnök kabinetfőnöke voltam, és ezért nem rejtem véka alá, jövőre nagyobb eséllyel tudok kopogtatni egy-egy ajtón választóköztem lakói érdekében.

– *Képviselő úr, amikor először találkoztunk, a kézfogásból éreztem, szigorú ember. Ha ön tanár lenne, én meg*

diák, akkor azt mondanám, hogy nem szeretnék ilyen osztályfőnököt.

– Lehet, hogy szigorú vagyok, de elsősorban magammal szemben. A feleségem sokszor mondja, hogy többet kellene mosolyognom, mert – legalábbis szerinte – én egy jó ember vagyok, de ha valaki rám néz, azt mondja: ezt az embert el kell kerülni, mert jó esetben csak leszid, rossz esetben elharapja a torkomat. De a szigorúságommal függ össze az is, hogy ha nincs rend körülöttem, megőrülök, nem tudok dolgozni, egyre-másra elveszítem a fonalat... Én határozottan kijelentem magamról, igenis rendpárti vagyok, ki nem állom a rendtelenséget, a lazaságot, a linkséget.

– Ha valaki a kerületéből beszélni szeretne önnel, eléri?

– Határozottan állítom, hogy el. Keresnek is sokan. Orbán Viktor mellett tanultam meg ezzel kapcsolatosan jó néhány dolgot. A miniszterelnökkel úgy két-három millió ember szeretett volna személyesen találkozni, de hát ez képtelenség. Ezt kezelni kell tudni, néha oly módon is, hogy nyíltan és őszintén kell tudni nemet mondani, de minden kérdésre választ kell adni, és én adok is. Jobb nemet mondani, mint áztatni valakit. Nos, én nem vagyok áztatós fajta.

– Az időközi választásokat képviselő úr fölényesen, hetven százalékkal nyerte meg. Ez bizakodásra okot adó győzelem.

– Bizakodó vagyok, de nem annyira a hetven százalék miatt. Úgy érzem, a következő választásokon nagy súllyal esik majd a mérleg serpenyőjébe az, amit például – köszönet az észrevételért – Dienstmann Tamás mondott. Hiszem, nem olyan romlott a világ, hogy az emberek ne vegyék észre, ha a másik szeret és tud dolgozni.

– Több gondot is említett, még hozzá olyanokat, melyek égetőek az Ön választókerületében. Arra kérném, hogy sorolja fel azt a néhány tulajdonságot, amely nem hiányozhat egy emberből, ha mások érdekeit képviseli.

– Nagyon fontosnak érzem, hogy oda tudjunk figyelni mások szavaira. Végighallgatni egy-egy embert nem elfecsérelt idő. Sokat tanulhatunk tőlük. Szeretnék hosszú távon a választóközvetemben élők segítségére lenni, hogy hosszú távon dolgozhatom, gondolkodhatom együtt választóközvetemben azokkal, akiket, mert nagy-szerűek, szeretek is!

(Megjelent a Képviselei Hírlevélben, 2005. május;
az interjút készítette Vödrös Attila)

Megfogjuk a fakanál végét...

ÁRVÍZKÁROSULTAK VÉDELMEBEN

Nógrád Megyei Közgyűlés Elnöke

Dóra Ottó úr részére

Tárgy: árvízkarok

Salgótarján

Rákóczi út 36.

3100

Tisztelt Elnök Úr!

Nógrád megye 3. számú választókerületének egyéni országgyűlési képviselőjeként fordulok Önhöz. Az elmúlt két hónapban, de különösen június utolsó hetében, körzetem számos települése, így Litke, Magyargéc, Karancskeszi, Nógrádmegyer, Egyházasgerge, Mihálygerge, Nógrádszakál, Ludányhalászi, Piliny, valamint Endrefalva szenvedett el vihar és az azzal járó esőzések, áradások, okozta károkat. Az eső után a falvakhoz közeli hegyekről lezúduló víz pusztított mindent, amit ért. Az okozott kár rendkívül jelentős, melyet az önkormányzatok saját erőből képtelenek finanszírozni.

A körzet egyéni országgyűlési képviselőjeként személyesen is meggyőződtem az esőzések következtében kialakult árvíz okozta károkról, s tájékoztam a települési előljáróknál, mire van a leginkább szükségük. Látogatásom során számos gonddal, panasszal szembesültem, s ezek közül a legfontosabb egyrészről a decentralizált vis maior keretből, a 295/2005.(XII.23.) Korm. rendelet alapján igényelhető támogatás – esetenként több hónapos – késlekedése volt, másrészről pedig az, hogy a természeti csapások által sújtott települések a mostani gyakorlat szerint a közvetlenül védekezésre fordított összegek 100 százalékát igényelhetik az államtól, míg a mentesítési vagy az utómunkálatoknak csak a 70 százalékát.

Az ügy fontosságát érzékelve néhány képviselőtársammal együtt kezdeményeztük, hogy azt tárgyalja meg a Magyar Országgyűlés Szociális, Népjóléti és Családügyi Bizottsága. A bizottság ülése 2006. július 17-én alkalmat adott néhány érintett települési polgármester, és az ügyben egyébként illetékes, az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium főosztályvezetőjének meghallgatására is. Külön örömmre szolgált, hogy az ülésen részt vett Lombos István képviselő úr is, aki Nógrád megyei települési önkormányzati vezetőként, a Megyei Területfejlesztési Tanács alelnökeként nagyban segített abban, hogy az ülés résztvevői átérezzék a probléma jelentőségét.

Tisztelt Elnök Úr!

Kérem, engedje meg nekem, hogy a bizottsági ülésen elhangzottakat, és a t. Főosztályvezető asszony által javasoltakat röviden megosszam Önnel. Mint az Lombos képviselő úr tájékoztatásából kiderült, a megyei vis maior keret már ez év márciusában kimerült, s ezért nem kaptak időben támogatást a kárigényüket ezen időpont után benyújtó települési önkormányzatok. A minisztériumi illetékes szerint a probléma könnyen és gyorsan kezelhető. A 295/2005.(XII.23.) Korm. rendelet rendelkezései alapján mód van a megyei vis maior keret kimerülése esetén, a központi, az önkormányzati és területfejlesztési miniszter által felügyelt vis maior keret felhasználására, a támogatás az Ön javaslatára, előlegként is folyósítható lenne. Mindemellert arról is tájékoztatást kaptunk, hogy lehetséges a már eleve forráshiányos, hátrányos helyzetű önkormányzatok számára az utómunkálatok összegének teljes mértékű támogatása is! A Főosztályvezető asszonytól ígéretet kaptunk arra nézve, hogy a Nógrád megyei árvízkároktól sújtott települések központi vis maior keretből történő támogatása ügyét a jövőben kiemelten kezelik, azonban ehhez szükséges a Megyei Területfejlesztési Tanács segítő közreműködése is.

Tisztelt Elnök Úr!

A fentiek alapján azzal a tiszteletteljes kéréssel fordulok Önhöz, hogy a megyei közgyűlés elnökeként, a Megyei Területfejlesztési Tanács elnökeként tegyen meg mindent annak érdekében, hogy az árvízkárokkal sújtott települések a lehető leghamarabb hozzájuthassanak az ezzel kapcsolatos közvetlen védekezési, valamint az utómunkálatok költségeinek teljes összegéhez.

Budapest, 2006. július 18.

Üdvözlettel,

Dr. Nagy Andor

országgyűlési képviselő

KÉREM, NE SZAVAZZA MEG!

Nyílt levél Borenszki Ervin országgyűlési képviselőnek

Tisztelt Képviselő Úr!

A körzetemben lakó valamennyi állampolgár érdekeinek képviselőjében fordulok Önhöz, mint a legnagyobb kormányzó párt, az MSZP képviselőjéhez, és tisztelettel arra kérem, hogy ne szavazza meg a Gyurcsány-kormány által a Parlament elé terjesztett 2007-es költségvetést.

Miért kérem Öntől mindezt?

Azért, mert Önök a 2006-os választások előtt, a kampány során nem ezt ígérték.

A választási programjukban a vállalkozások, az állampolgárok és a családok adóterheinek csökkentése mellett emeltek szót. Ígéretet tettek arra, hogy megszüntetik az egészségügyi hozzájárulást. Nagyszabású kórházfelújításokra, bővítésekre és rekonstrukciókra vállaltak kötelezettséget. Kijelentették, hogy nem engedik nőni a gázárakat egy fillérrel sem. Államilag finanszírozott felsőoktatással, emelkedő bérekkel, új munkahelyekkel, és a nyugdíjak gyors emelésével hitegették az embereket.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök a legőszintébb becsületszavát adta erre. Azt is mondta, még 2006 februárjában, hogy megszorításokra egyáltalán nincs szükség.

Ezzel szemben mit tesznek most?

Felemelték az áfát, megduplázták tb-járulékot, megemelték az evát, bevezetik az ingatlan- és a szolidaritási adót, növekszik az egészségbiztosítási járulék, a munkavállalói járulék mértéke, bevezetik a vizit- és ágydíjat, s megszüntetnek 20 ezer kórházi ágyat. A gáz fogyasztói ára 30 százalékkal fog nőni jövőre, lesz fizetős felsőoktatás, reálbércsökkenés, az emberek tömegesen vesznek el a munkahelyeiket, a munkanélküliség 2007-re meghaladja majd a 8 százalékot. A jövőre várható, kiugróan magas, 8 száza-

lékos infláció mellett, a Kormány 4 százalékos nyugdíj-emelés mellett döntött.

Mi lesz a gyerekekkel? Ma már minden tizedik ifjú felnőtt munkanélküli. Mi történik a nyugdíjasokkal? Ha munkát vállalnak, nemcsak a munkával szerzett jövedelmük, hanem a nyugdíjuk után is adózniuk kell. Mi lesz a vállalkozókkal? A növekvő terhek miatt el kell bocsátaniuk az alkalmazottaik egy részét. Mit csináljanak a betegek, akik elől bezárják a kórházakat? Mi lesz a családokkal?

Tisztelt Képviselő Úr!

Ön is ezt akarja?

Amennyiben Ön cseppnyi felelősséget is érez az országban, Nógrád megyében, a szécsényi választókerületben élő állampolgárok sorsáért, nem szavazhatja meg az őket – önhibájukon kívül – megnyomorító intézkedéseket.

Tisztelettel kérem, fontolja meg a döntését, s ne szavazza meg ebben a formájában a Magyar Köztársaság 2007-es költségvetését!

Dr. Nagy Andor

(Kelt 2006. december)

NYILATKOZAT

Fodor Gábor miniszteri jelölésével kapcsolatban

„Új seprű jól seper!” ahogy a régi magyar közmondás tartja.

A Fidesz – Magyar Polgári Szövetség és a Kereszténydemokrata Néppárt Országgyűlési Képviselőcsoportjai tudomásul veszik a Szabad Demokraták Szövetsége Ügyvivői Testületének döntését, amelynek értelmében Persányi Miklós helyett Fodor Gábort javasolják a Környezetvédelmi és Vízügyi tárca élére. Fodor Gábor jelölését három szempontból kívánom értékelni: politikai, szakmai, azaz környezetpolitikai és személyes szempontok alapján.

1. Politikai szempontok:

Miután Fodor Gábor alig 13 szavazattal veszítette el az elnökválasztást, várható volt, hogy Kóka János, ahogy ígérte, felkínál politikai ellenfelének egy miniszteri tárcát. Fodor Gábor ugyan szívesebben foglalkozott volna igazságügyi, emberi jogi kérdésekkel, de végül is a környezetvédelem ügye sem áll távol tőle. Azzal, hogy az SZDSZ második legerősebb embere kerül a tárca élére, a zöld ügyek képvisellete erősödik a kormányban. Kíváncsian várom azokat a politikai csatákat, melyeket a gazdasági és a környezetvédelmi miniszter folytat majd, olyan ügyekben, amelyekben a gazdaság és a környezetvédelem érdeke egymással szemben áll. Persányi Miklós távozó miniszter leggyengébb pontja a hatékony érdekérvényesítő képesség hiánya volt. Tisztességes politikusnak tartom, ami manapság a Gyurcsány-kormányban egy megbecsülendő érték, de nem tudta érthető módon kellő erővel megjeleníteni a környezetvédelem érdekeit a kormány politikájában. Fodor Gáborral ez valószínűleg másképp lesz.

2. Szakmai szempontok:

A leendő új miniszter öröksége nem könnyű: az elmúlt esztendőök szociálliberális kormányainak „vívmányaként”, mára lényegében megszűnt az önálló magyar környezetpolitika. Egy a kormányon belüli súlyát elveszített, szervezeti-
leg leépült minisztériumot láthatunk, amely ebben az állapotában képtelen megbirkózni az ország előtt álló EU-s környezetpolitikai kihívásokkal. Ha az elmúlt évek folyamán megszorító intézkedésekre, elvonásokra került sor, a környezetvédelmi tárca mindannyiszor ezek vesztesévé vált.

A magunk részéről nem elsősorban a miniszter személyét tartjuk fontosnak, hanem azt, hogy a 2007 és 2013 közötti időszakban, az Új Magyarország Fejlesztési Terv, valamint a Környezet és Energia Operatív Program, mintegy 2500 milliárd Ft értékű környezetvédelmi fejlesztést értelmes célokra használják fel. Azon leszünk, hogy ezt ellenőrizzük.

3. Személyes szempontok:

Azt sokan tudják, hogy Fodor Gábor a Fideszben kezdte a politikai pályafutását, de azt kevesen, hogy a Bibó Szakkollégiumban egy éven keresztül szobatársak voltunk. Tehát régi, személyes viszony fűz hozzá. Ez lehetőséget teremt arra, hogy a magyar környezetvédelem egyes kérdéseiben – különös tekintettel a megújuló energiákra, a klímavédelem és a jövő nemzedékek országgyűlési biztosa ügyében –, ha az ország érdekei ezt úgy kívánják meg, együttműködhessünk.

Budapest, 2007. április 19.

Dr. Nagy Andor

országgyűlési képviselő

A barátságok köteleznek

*II. Munkás hétköznapiok
a környezetvédelmi
bizottságban*

PERSÁNYI MIKLÓS MINISZTERJELÖLTI MEGHALLGATÁSAKOR

2006. június 7.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Kedves Képviselőtársaim! Látom, hogy szinte mindenki jelentkezett, igyekszem az önmérsékletet fontos rendező elvként figyelembe venni. Azért kicsit hosszabb leszek, mint képviselőtársaim, mert alelnökként, úgy gondolom, egy kicsit részletesebben el kell mondani a véleményünket, képviselőtársaim pedig főleg kérdezni fognak.

Azzal szeretném kezdeni, hogy a Fidesz és Kereszténydemokrata Néppárt jelen lévő tagjai nevében gratulálok a miniszter úrnak ahhoz, hogy immár harmadszor sikerült miniszterré válni. Ez egy magyar rekord. 1990 óta szerintem ilyen politikusunk nem volt. A környezetvédelemben biztosan nem volt. Miniszter úr használta azt a kifejezést, hogy a kihordási idő másfél év, kívánom, hogy legyen négy éve a miniszter úrnak. Már volt három, és ha még lesz négy éve, akkor az a hét év jól fog hangzani, ehhez kívánok jó egészséget és sok sikert.

Amikor gondolkoztam azon, hogy a miniszteri meghallgatási műfajban hogyan építsem fel a beszédemet, akkor végül is elvettem azt a variációt, hogy bombázzuk szét a miniszter urat rengeteg kérdéssel. Olvasgattam jegyzőkönyveket a miniszteri meghallgatásról, és voltak ilyen kísérletek, szerintem ez egy rossz út, úgyhogy nem is ezt fogom követni. Szeretném elmondani a véleményemet arról röviden, hogy mit gondolok a kormányprogramról. Dicsérni is fogom a miniszter urat és a tárcát is, mert erre is adok, de

mivel ellenzéki alelnök vagyok, engedtesék meg nekem, hogy alkotó ellenzékiként elmondjak néhány olyan javaslatot is, amit nem látok sem a kormányprogramban, sem az elmúlt négy évben. Szeretnék olyan konkrétumokra rákérdezni, amit részben most is hallottam, illetve olvastam miniszter úrtól, a Vásárhelyi-tervvel, a víziközmű-törvénnyel és a gmo-szabályozással lesznek ezek kapcsolatosak.

Azzal szeretném kezdeni, és ezt most őszintén mondom, hogy szerintem a tárcának jó minisztere van. Én egy olyan embert ismertem meg Persányi Miklósban az elmúlt másfél évben, aki tényleg komolyan vette a partnerséget, ha kereste a bizottság ellenzéki tagja, akkor rendelkezésre állt. Jó érzés ez, és fontos tulajdonság. Ön fogalmazott úgy valamelyik írásában, vagy talán interjújában, hogy egy liberális elkötelezettségű, baloldali identitású szakembernek tartja magát. Azt gondolom, hogy ez rendben is van. Olyan emberként ismertem meg, aki européer, jól beszél nyelveket, ez a magyar politikai életben szerintem szükséges lenne. Egy olyan ember, aki szimpatikus tud lenni, és hiteles is a maga múltjával és szakmai hozzáállásával. Ráadásul környezetvédőként lett környezetvédelmi miniszter, aki a magyar politikai életet figyelemmel kíséri, azért az tudja jól, hogy nem feltétlenül a legjobb orvosból kell egészségügyi minisztert csinálni, mert a politika logikája más, mint a szakmai logika, de azért nem árt, ha ezt a tárcát egy környezetvédő viszi. Ugyanilyen jelentősége lenne persze annak is, hogy jó legyen az adott tárca vezetőjének az érdekérvényesítő képessége. Ehhez viszont politikai beágyazottság kell, ez a miniszter úrnak nem feltétlenül az erős oldala.

Nagyon örülünk annak, és személyesen is örülök annak, hogy önálló minisztérium lett újra a környezetvédelmi és vízügyi tárca, mert itt egy kormányzati struktúraváltás van, és ennek áldozatul eshetett volna maga a szaktárca is, mint ahogyan tudomásom szerint voltak ilyen forgatókönyvek.

Ez is egy pozitívum, ezt szeretném itt külön megemlíteni. És nagyon sok ágazati elképzelésével, amit most itt elmondott, illetve amiket az MTI-nek adott interjújában olvastam, egyetértek. Hát ki ne örülne annak, hogy az elkövetkező időszak, legalábbis a 2007-2013 közötti időszak a zöld fejlesztések időszaka lesz. Ahogy ön is mondta, minden ötödik fejlesztési forintot ráadásul környezetvédelmi célokra fogunk elkölteni. Hétezer milliárdot évente, gyorsan kiszámoltam a mobiltelefonomban lévő számológépen, hogy ez napi 5,7 milliárd forintot jelent. Ez hihetetlen. Nem hiszem, hogy a magyar történelemben volt olyan időszak, amikor ennyi pénz érkezhetett az országba. De ez egyben egy nagy felelősség is, mert nem mindegy, hogy ezt a rengeteg pénzt mire költik. Tehát évente ezermilliárd. (Dr. Persányi Miklós: Évente 300.) Az jóval kevesebb, de az is nagyon sok pénz. Naponta háromnegyed milliárd, az sem semmi, 750 millió forint vasárnap is. Ez egy hihetetlen felelősség. Nem mindegy, hogy ez a pénz mire megy el. Azt hiszem, az ellenzék akkor jár el helyesen, ha figyeli azt is, hogy ha ezekből a pénzekből próbál valaki lenyúlni valamit, akkor azt legalább tegye szóvá.

Örülök annak is, hogy a fenntartható fejlődés stratégiája el fog készülni Magyarországon is. Ahogy ön mondta, az Európai Unió ezzel foglalkozik. Készül egy új energiastratégia az EU-ban is, ennek lesz egy magyarországi változata is, ha jól értettem, s ebben külön lesz a megújuló energiának is szerepe. Az MTI-interjújában a miniszter úr kitért arra, hogy a biomassza, illetve a bioüzemanyagok ezen túl még kiemeltebb támogatást kapnak. Szerintem ez nagyon fontos dolog, és ellenzékiként is csak egyet tudok vele érteni. Annak meg aztán különösen örülök, hogy a miniszter úr úgy fogalmazott, hogy nemcsak a környezetvédelmet kell fejleszteni, hanem támogatnia kell a mindenkori magyarországi környezetvédelmi minisztériumnak és miniszternek is a magyar környezetvédelmi ipart. Azt gondo-

lom, hogy ez magyar érdek, nemzeti érdek, és örülök neki, és szeretném felajánlani az ellenzéknek ebben is a támogatását. Támogassuk azokat a magyar cégeket, amelyek a régióban multinacionális cégekké akarnak válni. Ne feltétlenül a német, a francia, vagy angol, amerikai cégek játsszák ezt a szerepet abban a régióban, ahol Magyarország a geopolitikai helyzete meglehetősen kedvező.

Annak is örülök, hogy megpróbál a minisztérium összhangot teremteni a magyarországi természeti erőforrások védelmében. Nem pontosan értem, hogy mi kerül át az FVM-től ide, a szaktárcához az erdőgazdálkodás, illetve az erdővagyon védelme kapcsán, de ez majd bizonyára ki fog derülni. Csak azt akartam jelezni, hogy számos olyan fontos dolog van, amivel csak egyetérteni lehet. De! És akkor itt térnék rá azokra a dolgokra, amelyekkel nem feltétlenül értek egyet, illetve amelyek nem világosak a számomra. Ezekre szeretnék rákérdezni.

Ha végignézem az elmúlt négy év környezetpolitikáját, illetve a következő kormány környezetvédelmi programját, akkor, úgy érzem, és cáfoljon meg a miniszter úr, ha nem így van, hogy kezd megszűnni szerintem egy úgynevezett önálló magyar környezetpolitika. Itt a magyart aláhúzom. Mit értek ezen? Azt látom, azért kap kiemelt szerepet a szennyvíztisztítás, a hulladékgazdálkodás, mert ezek jelennek meg elvárásként az EU-ban, és a minisztérium a könnyebb víz hátán próbál utazni, amit még értek is, mert ez még mindig egyszerűbb, és azokat a pénzeket próbálja megszerezni az EU-ból, amelyeket könnyebb onnan megszerezni, ráadásul a szennyvíztisztítókat átadni, a hulladékgazdálkodási rendszereket avatni mindig sajtóesemény, át lehet vágni a nemzeti színű szalagokat, tehát médiaeseményt lehet belőlük csinálni. Tehát – és félreértés ne essék, nem azt mondom, hogy ez nem kell – valójában ma Magyarországon ez-e a legfontosabb kérdés? Néha olyan érzésem van, hogy nem ez a lényeg.

Mi a lényeg? Én két dolgot szeretnék kiemelni, és azt javasolom a miniszter úrnak, ezt fontolja meg az elkövetkező négy évben, hogy nem kellene-e másképp csinálni vagy másképp gondolkodni. A lényeg szerintem például az, hogy történik-e valami például a magyarországi nagyvárosok, kiemelten Budapest környezetminősége érdekében. Itt a környezetszennyezés kapcsán a levegőminőségre és a zajvédelemre gondolok. Kicsit komikusan jegyzem meg, hogy van már olyan szólás, hogy Budapest az a város, ha az ember jó helyen lakik, reggel felébred, és csend van, akkor hallhatja a kismadarak köhögését, mert már olyan szinten szennyezett a budapesti levegő. Ezt a szándékot nem látom sem az elmúlt négy évben, sem az elkövetkező négy év programjában. Vagy itt van egy másik ügy. Ma Magyarországon, sőt a világ jó részén a környezetvédelem azért van nehezebb helyzetben, mert a környezetszennyezés maga nemcsak a termelésben jelentkezik, hanem jó része áttevődött a szolgáltatásokra, a fogyasztásra. Harminc évvel ezelőtt egy környezetvédő politikusnak egyszerű dolga volt, mert egyszerűen blokádot kellett szervezni egy leállítandó gyár köré, és meg lehetett szüntetni a szennyezést. Ma a környezetszennyezés jó része a fogyasztás során jelentkezik: eldobáljuk a műanyag palackokat, hajtjuk az autót és a többi, sokkal nehezebb a helyzet. Ahogyan a miniszter úr is utalt rá, a fogyasztóval kellene szembe menni, ami kockázatos és nem egyszerű dolog, de nem látok semmi olyan törekvést, ami ezt kimondaná, vagy tenne valamit a szemléletformálásban ennek az egyébként új, de kezelendő jelenségnek a megoldására.

Ezen túl rátérnék néhány konkrét ügyre, ahogyan említettem. Kezdeném a Vásárhelyi-tervvel. Frakciótársaim közül lesz olyan, aki a Hernád térségében képviselő, ő hitelesebben el tudja majd mondani azt, amit az árvízvédelem kapcsán érdemes elmondani. A Vásárhelyi-terv szinte egyfajta gumicsontja lett az elmúlt négy évnek. Én magam

másfél éve ülök a bizottságban, és csak egy szeptét ismerem a történetnek, de ha jól értem – ezt kérdezem is a miniszter úrtól –, igaz-e az az állításom, hogy az egykori Vásárhelyi-tervvel kapcsolatos elképzelések gyakorlatilag le-redukálódtak árvízvédelemre. Mire gondolok? Arra gondolok, hogy minden, ami az úgynevezett mentett területen van, tehát a védműrendszeren kívül, az a vidékfejlesztésben ezután nem kap szerepet. Ha jól emlékszem, a Vásárhelyi-tervnek valahol ez is célja volt, ha már árvízvédelmet csinálunk, fejlesszük a turizmust, és teremtsünk munkahelyeket azokon a vidékeken, ahol úgysis hozzányúlunk a Tisza, a Hernád, a Duna melletti védművekhez. Ez az embereknek munkát ad, ráadásul megvédi őket az igen csak fenyegető árvizektől.

A másik kérdésem a víziközmű-törvénnyel kapcsolatos. Az én választókerületemben is felmerült ez problémaként. Leegyszerűsítve arról van szó, ahogyan a miniszter úr is mondta, van vagy négyszáz olyan cég, amely a vízellátással foglalkozik. Ezeknek a vízműveknek a jó része rossz állapotban van, ráadásul drágán adják a vizet, az amortizációt nem arra fordítják, amire kell, tehát rendezni kell a helyzetet. De nem szerencsés a reform szót használni akkor, ha ez a rendezés mondjuk privatizáció útján történik, mert a reform – ezt általában mondom a Gyurcsány-kormány reformelképzeléseire – nem azt jelenti, hogy eladunk valamit, hanem sokszor be kell tenni pénzt valami-be azért, hogy egy másik struktúrát hozzunk létre. Azt kérdezném: a miniszter úr ezt a reformot úgy képzele-e el, hogy eladjuk a négyszáz víziközmű-társulás iksz százalékát, bevonunk külföldi vagy magyar tőkét, és ezzel majd megoldódik a kérdés? Én azt szeretném jelezni, hogy ezzel nem oldódik meg a kérdés. Itt olyan vagyontárgyak vannak, amelyeket ha elherdálunk, azt nem reformnak, hanem szabad rablásnak hívják. Ezekre garanciákat kell kérni, és mindent meg kell tenni azért, hogy ne történjen va-

gyonfelélés, ráadásul a lakosság megfelelő áron kaphasson ivóvizet.

A harmadik kérdés, amire még kitérnék, a gmo-val, azaz a genetikailag módosított szervezetekkel kapcsolatos. Az MTI-nek adott interjújában a miniszter úr úgy nyilatkozott, hogy meg kell alkotni egy szigorú szabályozást, azért, hogy a hagyományos és a genetikailag módosított növények együttes termesztését lehessen szabályozni. Itt szeretném nagyon határozottan megfogalmazni a Fidesz és a kereszténydemokraták álláspontját. Mi úgy gondoljuk, Magyarországra nem szabad beengedni semmiféle gmo-t. Sajnálom, hogy Szlovákiában a múlt héten megakadályozták azt az egyébként közép-európai elképzelést, hogy csináljunk egy gmo-mentes Közép-Európát, és tiszta élelmiszereket vigyünk piacra, mert ne higgyük azt, hogy majd a dán, az amerikai, a német technológiákkal a magyar gazdák versenyezni fognak. Ez nem fog megtörténni, viszont ha itt a biogazdálkodásra át tudtunk volna állni, és tiszta élelmiszereket tudnánk eladni nemcsak Magyarországon, hanem mondjuk a német piacon, ahogyan azt a lengyelek teszik, akkor ezzel szerintem sokkal többet tudnánk profitálni. Én nem ismerem pontosan azt, mit kell tenni azért, hogy az Európai Unió ne kényszeríthessen bennünket arra, hogy beengedjük ide a genetikailag módosított növényeket, de azt kérem a tárcától – és ehhez minden támogatást megadunk –, akadályozzuk ezt meg, mert azt gondolom, ez egy egységes magyar érdek.

Ha megengednék, még azt szeretném, hogy nagyon röviden a választókörzetemből egy konkrét kérdést feltegyek. Azt olvastam az MSZP programjában, hogy a Nógrád megyei 3. számú választókörzetben 2007 és 2013 között meg fog épülni – Cserhátszentivánon, Rimócon kettő, Varsányban és Nógrádsipeken pedig egy-egy – úgynevezett záportároló. Azt szeretném kérdezni, hogy ez tényleg így van-e. Ténylegesen meg fognak-e épülni ezek a zápor-

tározók? Elmondhatom-e a helyben élő választópolgárainak, hogy ezzel a jó hírrel szolgálhatok?

Azért voltam egy kicsit hosszabb, és azért próbáltam a dicséret mellett kritikát is megfogalmazni, mert összességében a mi frakciónk a végén nemmel fog szavazni, annak ellenére, hogy a miniszter úr és a tárca érdemeit is elismerjük, de a szerintem a hét lényeges és a kormányprogramban az elmúlt négy évben nem tapasztalt jelenség, valamint a három ügyben tapasztalt szabályozás miatt nem tudjuk a meghallgatás végén a miniszter úrra azt mondani, hogy igen. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

A KÖRNYEZETVÉDELMI HATÓSÁGOK ÁTSZERVEZÉSÉRŐL

2006. július 4.

DR. NAGY ANDOR (KNDP): Köszönöm szépen. A hozzá-
szólásomat a javítás szándéka vezeti. Jó, hogy végre szót
kaptam, mert az előttem szólók a kenyerem javát meget-
ték, mert egy csomó olyan dologra szerettem volna rákér-
dezni, amit ők már megtettek.

Én azzal kezdeném, és ezt elmondtam a miniszter úr-
nak is, amikor itt volt, hogy az egész kormányváltásban
még így ellenzékéből is egy fontos örvendetes tény volt,
hogy megmaradt a minisztérium. Itt voltak azért elképze-
lések, bevallom őszintén, nálunk is, hogy nem kell ez az
önálló tárca. Tegyük oda valamelyik másik tárcához. Én
örülök neki, hogy a környezetvédelem ügyét egy önálló
minisztériumban vihetjük tovább. Nekem meggyőződés-
sem, hogy a környezetvédelem, főleg a környezetvédelmi
ipar miatt - és örülök neki, hogy külön egy szakállamtit-
kár felügyeli ezt a területet - az egyik stratégiai ágazat Ma-
gyarországon. Minden ötödik fejlesztési forint idején, te-
hát egy olyan dologról beszélünk, amelynek jelentősége
van. Gondolkoztam azon, hogy milyen kérdést tegyek fel,
és eszembe jutott, hogy nagyon fontos, hogy az ember
igazából megértse, hogy mi a lényeg. Hogy vajon a lényeg-
es kérdésről beszélünk-e most már jó egy órája, mert le-
ragadtunk a létszámleépítéseknél, belementünk részletek-
be, de bennem mindig felötlik az, hogy minden létszám-
leépítés mögött kell, hogy legyen egy cél. Amit el akarunk
érni. Az államtitkár úr a végén csak-csak kimondta, a de-
reguláció lehet egy ilyen cél, meg az alelnök úr is mond-

ta, hogy valahogy az az érzése legyen az embernek, aki vagy ügyfélként találkozik a hatósággal vagy, ne adj Isten, ott dolgozik emberként, hogy egyszerűen jól érezze magát, amikor intézi az ügyét, amikor dolgozik; valahogy ide kellene eljutni. A létszámleépítés önmagában nem visz ide bennünket, nem tudom igaz-e az az állítás, ami ebben a levélben szerepel, hogy egy-egy ügy elintézésére átlagosan kevesebb, mint fél óra jut Magyarországon, írják a természetvédők a miniszter úrnak írott levelükben. Az ÁSZ-jelentés a következő ülésünkön lesz napirenden, én ebben olvastam valahol egy olyan megjegyzést, hogy nem leépíteni kellene a tárcánál, hanem létszámnövelésre lenne szükség ahhoz, hogy bizonyos feladatokat meg lehessen oldani. Tehát a kérdésem az, hogy ez a létszámleépítés segíti-e a minisztériumot annak a célnak az elérésében, amit most kiérzek az államtitkár úr beszédéből, ami talán arról szól, hogy az igazgatás ne legyen a kerékkötője a gazdaságnak, talán ezt szó szerint így mondta az interjúban, ezzel csak egyetérteni lehet, de ha elbocsátunk embereket, hogy érjük el, hogy kevesebb időt kell egy-egy kérelemmel foglalkozni, akkor olyan alapkérdést szeretnék feltenni, hogy miért annyi az annyi. Miért küldenek el annyi embert mondjuk a felügyelőségektől és miért csak annyit a minisztériumból. Számomra kívülről, bizottsági tagként nem logikus, hogy az az irányító hatóság, amelyekkel kevesebb ember találkozik, létszámát tekintve nagyobb marad, mint azok a felügyelőségek, ahová az állampolgárok jó része bejár az ügyeit intézni.

Azt a logikát sem értem, hogy ha már hozzányúltak most a felügyelőségekhez és a tizenkettőtől tízet csináltak, az miért pont tíz, miért nem álltak át rögtön a regionális logikára. Ön mondta nagyon helyesen, hogy valahogy megpróbálják, gondolom az elkövetkező négy év során a regionalitás és a vízgyűjtő elv mentén majd biztos kialakítani azokat az egységeket, amelyek hatékonyabbak lesz-

nek. Ha ezt most megtették volna, lehet, hogy könnyebb lenne megemésztenünk mindent, amiről most beszélünk. Miért nem lehet ezt egy lépésben megcsinálni, miért nem lehet ezt úgy felvezetni, hogy értsék azt Baján és Gyulán is? Azért vannak ezek a kérdések, amelyeket felteszünk, mert nem értjük.

Sokat segít az a táblázat, amit hozott. Ha az ember egymás mellé rakja ezt a kettőt, látja, hogy egyszerűsödik, bár persze ezek papírok, ettől még az élet nem biztos, hogy egyszerűbb lesz, de ezt ön is tudja. Aki 1978 óta talpon van ebben a világban, az nagyon jól tudja, hogy miről beszélünk. Köszönöm szépen.

A 2005. ÉVI ZÁRSZÁMADÁS ÉS AZ ARRÓL SZÓLÓ ÁSZ-JELENTÉS TÁRGYALÁSAKOR

2006. október 3.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Nagy Andor vagyok, a bizottság egyik alelnöke. Szeretném az ÁSZ-jelentést és a zárszámadási törvényt összekapcsolni. Tehát a kérdéseimet úgy tenném fel, hogy mindkettő ismeretében kérdeznék.

Az első kérdésem a Vásárhelyi-tervvel kapcsolatos. A 2005. évi költségvetés szerint a Vásárhelyi-terv továbbfejlesztésére 8 milliárd forintot terveztek be előirányzatként, és ezt egészítette ki az előző évi maradványérték, amely tudomásom szerint 6 milliárd 165 millió volt. Ha a kettőt összeadom, ez 14 milliárd 165 millió forint. Ebből az összegből azonban csak 6 milliárd 113 millió forintot használtak fel. Miért? Mi történt a fennmaradó összeggel?

A következő kérdésem az ivóvízbázis-védelmi programmal kapcsolatos. Ennek a programnak a végrehajtására 2009-ig 2,74 milliárd forintot irányzott elő a 2002-es kormányrendelet, úgy, hogy ez az éves költségvetésekben – gondolom – arányosan, vagy valamilyen arányban megjelenik. Erre a kormányrendelet alapján még 2002-ben körülbelül 1,9 milliárdot költöttünk, de 2005-ben csak 230 milliót láttunk a költségvetésben. Ez az összeg nem elégséges ahhoz, hogy egy hatékony ivóvízbázis-védelmi programot végre lehessen hajtani. Tárgyalni fogjuk ma a miskolci ivóvízszennyezés ügyét is, és azt gondolom, az ilyen mértékű kurtítások hozzájárulnak ahhoz, ami például Miskolcon történt.

A kérdésem tehát az, hogy a 2005-ös 230 millió forint elégséges-e a kormányrendeletben előírt feladatok végrehajtására?

A harmadik kérdésem pedig az országos ivóvízminőség-javító programmal kapcsolatos. Erre 25,2 milliárd forintot irányoztunk elő, és az ÁSZ-jelentésben, amelyet nem akarok szó szerint felolvasni, de gyakorlatilag az van leírva, hogy a nemzeti források korlátozott mértéke miatt várhatóan nem valósulhatnak meg 2006-ra az EU felé vállalt kötelezettségeink. Mit fogunk akkor tenni?

Köszönöm szépen.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Csak indokolni szeretném, hogy az ellenzék miért nem fogja támogatni a zárszámadási törvényt. Mi magát a költségvetési törvényt sem szavaztuk meg, tehát furcsa lenne, ha ezt támogatnánk.

Az általam feltett kérdésekkel azt próbáltam érzékeltetni, hogy látom, egy csomó mindenre nincs pénz, tehát nem kapják meg a központi költségvetéstől azokat a pénzeket, amelyeket egyébként a feladatokhoz rendelni kellene, de nem látom a feladatok módosítását sem. Ha valamiről kiderül, hogy nincs rá pénz, akkor módosítani kellene, például a nemzeti környezetvédelmi programban szereplő előírásokat. Felsoroltam a Vásárhelyi-tervet, az ivóvízbázis-védelmi programot, az ivóvízminőség-javító programot, ezeken látszik, hogy a pénz hiánya egyszerűen nem teszi lehetővé olyan feladatok megoldását, amelyeket valamikor vállaltunk, illetve az EU felé is kötelezőként vállaltunk el.

Nem beszéltem a KÖVICE megszüntetéséről, illetve ne fogalmazzunk úgy, hogy megszüntették, hanem valójában EU-önrészre csoportosították át, de azáltal, hogy ezen a címen nem lehet hozzájutni pénzekhez, olyan kisebb környezetvédelmi problémák megoldása kerül veszélybe, amelyek megoldása korábban, amíg a KÖVICE létezett – tehát lehetett rá pályázni – megoldott volt.

Ezen okok miatt mi egységesen nemmel fogunk szavazni, és azért kértem szót, hogy ezt világosan el tudjam mondani.

A MISKOLCI IVÓVÍZSZENNYEZÉSRŐL SZÓLÓ TÁJÉKOZTATÓRÓL

2006. október 10.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Én szeretnék néhány észrevételt tenni és kérdezni is. Az a szerencsénk van, hogy épp most tárgyaljuk a zárszámadási törvényt, és a zárszámadási törvény kapcsán megnéztük a minisztériumnak a 2005-ös költségvetését, és nagyon sok mindenről, így a vízbázisvédelmi programról is elég egyértelműen kiderült, hogy nem volt rá elég pénz. Amikor elolvastam a négy javaslatot, amellyel zárul a jelentés, hármat összekapcsoltam, és odaírtam azt a szót melléjük, hogy pénz. Világosan ketté szeretnék választani két dolgot. Van egyszer egy ügy, egy 3164 embert érintő vízszennyezési ügy, amely egy kicsit morbid lesz, de azt mondom, hogy bizonyos szempontból még jó is, ha megtörténne, felhívta a figyelmet számos olyan problémára, amelyek léteztek, de mivel nem történt ilyen ságrendű vízszennyezés, ezért majdhogynem elsikkadtak. Tehát egyfajta precedenssel állunk szemben, amelyről kíváncsian várom, hogy mit mondanak a város képviselői, rengeteg tanulsággal tud járni. A rendszer beteg, több sebtől vérzik a gyerek és a minisztérium képviselője említette a víziközmű-törvényt, tehát azzal is baj van, hiszen ez az ügy is rámutat világosan arra, hogy ezt rendezni kell. Tőkekivonás történik, mert például az amortizációval lehet ügyeskedni. Nem kell visszaforgatni, ha szüksége van az önkormányzatnak pénzre és ő üzemeltet egy ilyen vízi közművet, akkor például ki tud venni ilyen módon pénzt.

Ha jól tudom, akkor Magyarországon a '90-es években indult egy úgynevezett vízbázisvédelmi program a karszt-

vizekkel kapcsolatban, és ha jól tudom, Magyarországon a karsztvizekből nyerjük a legjobb minőségű vizet. Az egyik kérdésem az lenne, hogy helyes-e az a megállapítás, hogy még mindig olcsóbb lenne a magyarországi karsztvízbázist megvédeni, amire utaltak az akadémiaiakból, és gondolom, ezért tanácskozik, hogy hogyan lehetne megelőzni az ilyen problémákat, mint az egyébként rossz minőségű vizeket technológiailag megszüntetni.

A másik kérdésem az, hogy igaz-e az az állítás, hogy ha ez a vízbázisvédelmi program nem lett volna leállítva 2004-ben, mert hát tudjuk, nem volt rá elég pénz, akkor nem történt volna meg ez a vízszennyezés. Vagy nincsen összefüggés a két esemény között? És egy újabb kérdésem van a város képviselőihez: tudomásom szerint egy kísérletet tettek arra, hogy eladják a vízi közművet, de ez a privatizáció meghiúsult. Adnának-e nekünk egy tájékoztatást arról, hogy újra kísérletet tesznek-e arra, hogy eladják a vízi közművet, illetve annak egy részét, mert ha jól tudom, a törvény csak a 49 százalékos értékesítést teszi lehetővé. Illetve hallhatnánk-e arról valamit, hogy összefügg-e sikertelen privatizáció ezzel a szennyezéssel? Köszönöm szépen.

A GÉNTÉCHNOLÓGIAI TÖRVÉNY MÓDOSÍTÁSÁRÓL TARTOTT ÜLÉSEN

2006. október 25.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Kicsit elvesztettem a türelmemet, mert látszik, hogy ez talán ennek az évnek az egyik legfontosabb szabályozási ügye, és elmegyünk egy olyan irányba, hogy parttalaná válik a vita. Szétverjük magunkat öt percen belül, a képviselők jó része elszivárgott. Ez nincs előkészítve rendesen. Meghallgatjuk egymást, mert hát demokrácia van, de azt javaslom, hogy azt se felejtjük el, hogy mi a bizottság dolga. Ez most nem egy meghallgatás, amin mindenki elmondja a véleményét, hanem... Nem is értem, hogy másfél órája miért beszélünk erről a dologról, jóllehet, ezt valahogy rendezni kell. Ha jól tudom, levettük a napirendről, nem lesz általános vita, de menjünk valahogy el a konkrétumok irányába, mert a bizottságunk a védzáradékot nem fogja tudni fenntartani. Az a kormánynak a dolga, a lobbizás dolga. Mi a szabályozásban tudunk belefolyjni. Hozzunk létre mondjuk a mezőgazdasági bizottsággal egy közös bizottságot erre az ügyre, amelyre hívjuk meg a többi képviselőt is és legyen mondjuk egy nyílt nap és ott beszéljék végig, akik ezt a témát vizsik, mert én gmo-párti megszólalást itt nem hallottam, de döntéseket meg nem hozunk.

Vannak keretek, amiket próbálunk figyelembe venni, de bennem már az is megfogalmazódott, hogy lépünk ki az Európai Unióból. Itt olyan szintre jutott el ez az egész vita, hogy már komolyan mondom, ez a gondolat is megfogalmazódott bennem, hogy miért vagyunk mi benne, ha egy ilyen dologban feltartott kézzel megyünk, és tudomá-

sul vesszük, hogy nem lehet mit csinálni. Miközben mindenki azt szeretné, hogy valahogy kerüljük meg vagy játszunk ki az Európai Uniót. Na, hát kicsit indulatos voltam, de azt javaslom, hogy fejezzük be, mert van még egy komoly napirendi pontunk, és koncentráljunk a feladatunkra, és egy újabb alkalommal kicsit jobban előkészítve és hatékonyabban vegyük ezt elő újra. De most ne menjünk tovább, mert egyébként nem jutunk semmire.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Igazából egy észrevételem lenne. Ha jól értem, elnök úr, akkor nem ez az egyetlen alkalom, hogy ezzel az üggyel foglalkozunk. Ezt azért tartom fontosnak megállapítani, mert én az anyagok jó részét az asztalomon a bizottság ülésének a kezdete előtt láttam. Ez egy dolog, ez a mi szociális problémánk, hogy nem tudunk felkészülni olyan módon, ahogyan szeretnénk egy ilyen, szerintem fontos ügy tárgyalására.

Számomra elég egyértelmű, hogy egy ilyen keretirányelv módosítása jó vagy rossz értelemben azért a magyarországi környezetvédelmi ipart érinti. Meggyőződésem, hogy ugyan mi Környezetvédelmi bizottság vagyunk, de az egyik fontos szempont az, hogy a magyar környezetvédelmi ipar érdekeit egy ilyen módosítás szolgálja-e vagy nem. Gondolom, hogy ebből a szempontból fogalmazzák meg a szakmai szervezetek is a véleményüket. Ezeket igyekeztem átfutni, de a válaszok nincsenek benne ebben. Itt most keretirány-szabályozásról beszélünk, de én nem láttam még azt a részét a módosításnak, amelyről azt tudom mondani, hogy jó meggyőződéssel szavazok majd úgy, hogy ezt elfogadjuk. Mondja ki majd valaki valamelyik ülésen azt, hogy akkor ez a magyarországi környezetvédelmi ipar érdekeit szolgálja, ez meg nem szolgálja. Szeretnék képviselőként, alelnökként is egy ilyen segítséget kérni majd va-

lamelyik ülésen. Nem tartunk még ott a keretirányelv módosítása kapcsán, hogy ez, legalábbis számunkra, világosan megfogalmazható legyen.

Az már egyfajta megnyugvás, ha a szakmai képviselők azt mondják nekünk, hogy egyeztettek a tárcával, érdekeiket figyelembe vették. Csak szeretném, ha az *expressis verbis* is elhangozna itt, hogy nyugodt lelkiismerettel azt tudjuk mondani, képviselőként meg valahol ez a dolgunk, hogy a magyar gazdaság érdekeit, és ne csak a környezetvédelmi érdeket képviseljük, akkor az számunkra legyen egyértelműen kimondva, hogy ez így rendben van, és felsorakozhatunk. Ez olyan ügy lehet, ezt most nem párt-szempontról fogalmazom meg, amely ugyanúgy érdeke a Magyar Szocialista Párt képviselőinek, mint ahogy a Fidesznek, a KDNP-nek, az MDF-nek. Tehát szeretnék valamelyik ülésen arról is hallani, hogy ez hogyan érinti azt a környezetvédelmi ipart, amely meggyőződésem szerint stratégiai iparág, komoly fejlődés előtt áll, és lehet, hogy a keretirányelv is azért módosul, mert ezt a döntéshozók is felismerik, de lehet, hogy azért módosul, hogy kiszorítsanak belőle szereplőket. Tehát ezeket egy kicsit alaposabban szeretném megvizsgálni.

HÁROMPONTOS NAPIREND-KIEGÉSZÍTÉSI JAVASLAT

2006. október 25.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Azt szeretném javasolni az elnök úrnak, hogy vegyünk fel három olyan ügyet a bizottsági ülések napirendjei közé, amelyeket fontosnak érzek. Ezek nem kapcsolódnak szorosan a törvényalkotáshoz, ami elsődlegesen a bizottság dolga. Ez a három ügy a következő. Az egyik Pakssal, a másik a biomassza-erőművek és a tűzifaellátás kérdésével, a harmadik pedig a Szentgottárd szomszédságában, Ausztriában épülő szeméttárolóval kapcsolatos.

Nagyon röviden kifejtem, hogy miért gondolom azt, hogy érdemes lenne ezekkel foglalkozni. A Paksi Atomerőműben történt egy üzemzavar, amelyet tudomásom szerint elhárítottak. Ha jól tájékoztattak, jelenleg folyik a megsérült blokk üzembe helyezése. Annak érdekében, hogy ne történjen meg a lakosság indokolatlan félrevezetése, azt javasolnám, hogy tegyünk egy látogatást a Paksi Atomerőműben, és tájékozódjunk arról, hogy ott a környezetvédelmi érdekeket figyelembe vették-e, és azt tudjuk mondani, mondjuk a magyar parlament Környezetvédelmi bizottsága nevében párthovatartozástól függetlenül, hogy megnyugtató módon zajlanak ott az események. Ez lenne az egyik javaslatom.

A másik azzal kapcsolatos, hogy a sajtóban több olyan hírt olvastam, amely szerint Magyarországon a tél bekövetkezése előtt már most is tűzifahiány van. Öröndetes dolognak tartom azt, hogy Magyarországon a megújuló energiának egyre nagyobb szerepe van, és most már van több biomassza-erőművünk is. A tisztánlátás érdekében azt javaslom, hogy foglalkozzunk egy bizottsági ülésen azzal,

hogy most tényleg tűzifát égetnek-e a biomassza-erőművek, és tényleg ott tartunk, hogy azok, akik a télre meg akarják venni a tűzifájukat, mivel az erőművek felverték a tűzifa piaci árát, vagy nem tudnak fát vásárolni, vagy import fából kénytelenek ezt beszerezni. Javaslom, hogy hívjuk meg a Biomassza Erőművek Egyesülésének az elnökét. Ha jól tudom, ez rotációs alapon váltakozva kerül mindig kinevezésre, talán most még mindig a Pannonpower vezetője az elnök, és valamelyik erdőgazdaságnak, meg a minisztériumnak azt az osztályát, amely az erdőgazdálkodással foglalkozik. Ezt a tisztánlátás érdekében mondom. Szerintem két nagyon hasonló érdek van, bár mind a kettő környezetvédelmi érdek, hogy fával fűtsenek emberek, legyen elég tűzifa, ugyanakkor a biomassza-erőművek is működni tudjanak, ezen a piacon ne legyenek szükségtelen konfliktusok, és a bizottságnak legyen erről egy határozott véleménye.

A harmadik ügy pedig, hogy szintén a sajtóból meg a környéken lakó ismerősöktől tudom, hogy tiltakozás van, a Szentgotthárd környékén élők szeretnék megakadályozni, hogy ott egy szemétegető felépüljön. Erre valószínűleg nem fog sor kerülni, mármint a megakadályozást nem fogják tudni elérni, de érdemes lenne tájékozódni, hogy pontosan mi készül, van-e mozgásteret a magyarországi kormánynak, környezetvédelmi kormányzatnak ebben, esetleg a bizottságunk tud-e valamit tenni annak érdekében, hogy az ott élők érdekeit megfelelő módon tudjuk képviselni. Volt már egy hasonló kihelyezett ülésünk egy évvel ezelőtt nem ebben az ügyben, de Szentgotthárdon talán, akkor meg a bőrgyár miatt. Azt is megfontolásra javaslom, hogy talán első körben érdemes lenne meghallgatni az illetékeseket erről, akár a környékbeli polgármestereket, és ha szükséges, akkor egy kihelyezett bizottsági ülésre elmenni. Most nem akarok erről döntést hozni, mert látni kellene az ügyet, hogy hogyan áll, nevetségessé sem sza-

bad magunkat tenni. Ha meg van politikai mozgásterünk, és ez a magyar lakosság érdekeit szolgálja, akkor ne habozunk, cselekedjünk! Köszönöm szépen.

Mindig sokat tanulok az idősektől

A KÖRNYEZETVÉDELMI ÉS VÍZÜGYI MINISZTERIUMRÓL KÉSZÜLT ÁSZ-JELENTÉS TÁRGYALÁSAKOR

2006. november 7.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Mielőtt kérdezek, néhány észrevételt szeretnék tenni az ÁSZ-jelentéshez. Parlamenti képviselőként először is szeretném megköszönni az ÁSZ-nak, hogy mindig segít nekünk eligazodni abban, hogy mi is történik a tárcánál. Tegnap úgy fogalmazott képviselőtársam, Farkas Sándor, az agrárgazdasági jelentés kapcsán, hogy az egy jó mankó nekünk, mert nagyon sok mindenre felhívja a figyelmet – ez is egy jó mankó bizonyos értelemben egy képviselőnek ahhoz, hogy utólag láthassa, mi is történt pontosan. Egy ilyen ÁSZ-jelentés arra is lehetőséget ad nekünk, hogy értékeljük a tárca 2005. évi működését. Három általános szempontot megfogalmazva szeretnék egyfajta értékelést is adni, majd közben kérdeznék is.

A három általános szempont, amely számomra ebből az ÁSZ-jelentésből visszaköszön, ami alapján értékelem a tárcát, a következő: úgy gondolom, hogy a tárca 2005-ös költségvetése – ez talán az ÁSZ-jelentésből is kiderül, bár nincs leírva – átláthatatlan, nagyon sokszor küzdünk azzal a problémával, hogy nem lehet érteni, tudni dolgokról, hogy mi micsoda pontosan. A másik általános szempontom, ami szerintem végighúzódik a költségvetésen, az úgynevezett maradványelv vagy maradékelv érvényesítése, és majd kifejtem, hogy mit értek ez alatt. A harmadik szempont pedig az, hogy szerintem az európai uniós elvárások túlságosan fontos helyet kapnak a költségvetésben, és én úgy érzem, hogy nemzeti környezetpolitika nem körvona-

lazódik a környezetvédelmi tárca munkájában. Akkor nézzük végig ezt a három általános szempontot!

Az első általános szempont az átláthatatlanság. Azzal kezdeném, hogy elég súlyos csapás érte a tárcát, amikor kiderült, hogy 2004-hez képest jóval kevesebb pénz áll rendelkezésre 2005-ben. Ha jól tudom, akkor 2004-ben 99 milliárd, 2005-ben pedig 69,3 milliárd forint állt a tárca rendelkezésére, és úgy próbálták a hiányzó összeget megoldani, hogy 47 milliárd forintot gyakorlatilag átcsoportosítottak a KIOP-ból, valamint a Kohéziós Alapból, tehát valójában az EU-társfinanszírozást berakták a tárca költségvetésébe, jöllehet ezt a pénzt a tárca önállóan felhasználni valójában nem tudta.

Az átláthatatlanságot három dolog is igazolja szerintem. Az egyik az, hogy a három ágazatnak, tehát a környezetvédelemnek, a természetvédelemnek meg a vízügynek a területi szerveit, intézményeit, ezeknek a kiadásait összevonva szerepelteti, és nem lehet nyomára bukkanni annak – ez egyébként a zárszámadási törvényben sem sikerült –, hogy valójában ezek, tehát a három terület területi szervei, intézményei mennyi pénzt is költenek el. Aztán történtek – kicsit erősen fogalmazva – kaotikus változások év közben is; ezek sosem segítik az átláthatóságot, épp ellenkezőleg, az átláthatatlanságot erősítik. Aztán számos olyan tétel van a tárca költségvetésében, amelyekhez – mint ahogy már említettem – a tárca valójában nem is nagyon nyúlhat hozzá. Az EU-társfinanszírozás átcsoportosítása mellett valójában ilyen a termékdíj-visszaigénylés rendszere is, hiszen ahogy tudjuk, ezt az APEH szedi be, a központi költségvetésbe folyik be, viszont a tárca költségvetéséből történik a visszaigénylés. Ennyit tehát az átláthatatlanságról.

A másik szempont, ami szerintem az értékelésben segít, az úgynevezett maradékelv. Ezen azt értem, hogy mivel jóval kevesebb pénz van, a tárca arra igyekszik koncentrálni

ni, hogy hogyan tud megfelelni a működési szempontoknak, és ezért viszonylag kevés pénzt tud fordítani tényleges ágazati és szakmai feladatokra. Különösen a vízügynél vannak emiatt komoly problémák, maga az ÁSZ-jelentés expressis verbis ki is mondja, hogy nincs elegendő pénz például arra, hogy a harmadfokú árvízvédelmi készültséget meg tudják oldani a tárcánál.

A harmadik általános szempont – nem fejtem ki bőven –, hogy az EU-s elvárások szerintem túlzóak. Ezt is értem persze, hiszen könnyebb azokra a projektekre kiírni pályázatot, amelyek nagy valószínűséggel jóváhagyást kapnak az Európai Bizottság részéről, és így nagy valószínűséggel több pénzhez tudunk jutni, de nem látok olyan nemzeti programokat, amelyek kifejezetten Magyarország érdekeit szolgálnák.

Két konkrét részterületre szeretnék röviden kitérni. Az egyik, amellyel az ÁSZ munkatársnője kezdte a tájékoztatását, az intézményrendszer. Ha jól látom, akkor itt 2002 és 2006 között három „reformot” is végrehajtottak a tárcánál intézményi reform címen. Az első, amire az elnök úr utalt, egy 2002-es tanulmány, a Budapest Economics Kft. tanulmánya alapján kezdett körvonalazódni. Én még nem voltam parlamenti képviselő akkor, amikor ezt a bizottság tárgyalhatta, a részleteit tehát nem ismerem. Ennek, ha jól értettem, az volt a lényege, hogy legyen egy kis irányító hatóság, egy kis minisztérium, amely főleg szabályozással foglalkozik, az intézményeket pedig egy középirányító szervezethez kell kiszervezni; ez egyébként meg is történt, ha jól tudom, jórészt legalábbis: 2003-ban létrehozták az OKTVF-et. A másik reform 2005-ben történt, amikor – és mindenképp ki lehet emelni pozitívumként ezt az egyablakos rendszert – létrejöttek a zöldhatóságok. A harmadik lépése a reformnak pedig, mondjuk úgy, 2006-ban történt, amikor a közigazgatási államtitkári szintet megszüntették, és létrehozták ezt a szakállamtitkári rendszert, amelynek a

működéséről olyan sok visszajelzésünk még nem lehet, hiszen ez nem olyan régen következett be. Megszüntették a Környezetvédelmi Hivatalt, és a területi szerveknél jelentős leépítések is történtek úgymond a reform címe alatt.

Ez az egész intézményi reform egy kicsit arra a puzzle kirakós játékra emlékeztet, mert ez olyan, mint a kirakós játék: ide-oda rakosgatnak szervezeteket, újabb és újabb neveket találnak ki egyes intézményeknek, aztán amikor kiderül róluk, hogy nem működnek, akkor gyorsan meg is szüntetik vagy átszervezik azokat. Jó példa erre egyébként maga az OKTVF, amelyet 2003-ban mintegy a reform vívmányaként, eredményeként hoztak létre, majd 2005-ben meg is szüntették. A területi szervek munkatársai meg elég nehéz körülmények között dolgoznak, mert nehéz eligazodni egy olyan irányítás alatt, amelyben ennyiféle változás van. A vízügyben látom egyébként a legkritikusabbnak a helyzetet.

Az utolsó dolog, amiről beszélnék – ezt szintén megemlítette az ÁSZ munkatársnője –, a KÖVICE megszüntetése illetve valójában nem megszüntették, hanem átcsoportosították a KÖVICE pénzeit a területfejlesztésre. Ezt azért tartom kifejezetten rossznak, mert szinte ez volt az az egyetlen lehetőség a tárcának, ahol bele tudott avatkozni gazdasági folyamatokba, tehát a KÖVICE kapcsán ki lehetett írni olyan pályázatokat, ezek olyan mobil pénzek voltak, amelyek révén a tárca egyfajta „környezeti gazdaságpolitikát” is folytathatott. Nem tartom tehát jónak azt, hogy ezt a pénzt innen átcsoportosították, azért, hogy az uniós pénzek megnyeréséhez biztosítani tudják az önrészt.

A kérdésem pedig a következő: meg lehet-e fogalmazni azt az állítást, hogy mondjuk az intézményi átalakítások olcsóbbá tették a környezetigazgatást, vagy éppen ellenkezőleg, drágábbá tették? Köszönöm szépen.

VISSZAÉLÉSEK A PÁLYÁZATI RENDSZERBEN

2006. november 7.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Nekem volt szerencsém ennek a Geotor cégnek – most, hogy a név elhangzott, eszembe jutott – az egyik ilyen közvetítőjével találkozni, most ugrott be a helyzet (*Derültség.*), de csak annyi emlékem van az egésztől, hogy egy gyanús konstrukciót terveztek elő, amit én magam sem értettem meg, pedig én jogot végeztem, és azért némi dörzsöltség van bennem. Nem polgármester vagyok, egyéni képviselő, de a körzetemben – ahogy azt a polgármester úr is mondta – számos olyan település van, ahol nemhogy önrész nincsen, hanem működni sem tudnak a települések, a polgármesterek meg, ha már megválasztották őket, szeretnének elérni valamit. Tehát jóhiszemű egy jó részük, és azt állítom, hogy nem értették ezt a konstrukciót, hanem csak annyit láttak, hogy az, aki megjelent náluk, két dolgot ígért: megszerzi a támogatást az államtól, nem fog sokba kerülni az embereknek, nyugodtan menjen bele, és cserébe majd hozzák a kivitelezőt is, mert a lóvét ott vették ki, a kivitelezésben, ha jól értem. És amit ön most mond, a szabályozás, az igazából ezt a kaput nem zárja be, tehát a kivitelezőt nem érdekli, hogy mire lehet a pénzt használni. Ha a konstrukciót létrehozta, és neki megvan a megbízása, a munkát elvégezte, akkor ki tudja venni a rendszerből a pénzét. Mert, ha jól értem, akkor igazából a kivitelezés felől működött ez a konstrukció, kihasználva azt a helyzetet, hogy pénzhány van az országban.

Ez összefügg mással is, az egész önkormányzati működésben olyan anomáliák vannak már. Ez a rendszer '90-ben lett kitalálva, közben az élet meghaladott egy csomó

mindent. Én jogot tanultam, és tudom jól, hogy a jogalkotó megpróbál sok mindent lefedni a szabályozás révén, de az élet mindig gyorsabb, ezért utólag reagál helyzetekre. Attól tartok, hogyha az alapproblémát nem oldjuk meg, amire kialakult a konstrukció, akkor lesz majd egy másik konstrukció, mert az önkormányzatnak nem lesz több pénze. És ha az önrésszel kapcsolatos szabályozásokon nem tudunk változtatni, akkor az európai uniós pénzek jó részét is sokkal nehezebb lesz megkapni. Én is tudok mondani fejből három-négy olyan konstrukciót, hogy hogy tudnék önrészt csinálni, ha polgármester lennék: telket adok el, mit tudom én, miket találnak ki kínjukban a polgármesterek azért, hogy a vállalkozóval előre meg tudjanak állapodni, hogy elvégezzék a munkát. Úgy érzem, hogy a probléma kezelése még nem történt meg.

Azt szerettem volna kérdezni, de ha jól értem, ön úgy érzi, hogy ezt a fajta ökotámos konstrukciót a jogszabály már nem teszi lehetővé. De én még 2005-ben, 2006-ban is találkoztam olyanokkal, akik konstrukciókat ajánlottak arra, hogy beruházásokat lehessen megcsinálni. Most már nem emlékszem, hogy ez az ökotámos volt-e vagy valami más, csak arra emlékszem, hogy azt mondták: megvan a konstrukció, nem kell aggódni, kevés pénzt kell beletenni, meg fogják szerezni rá a pénzt – és a polgármesterek jó része beveszi ezeket a dumákat, mert nem tud mit csinálni, nem is ért hozzá annyira, és, mint mondtam, valamit szeretne tenni, hogy újraválásszák.

A 2007. ÉVI KÖLTSÉGVETÉSI JAVASLAT TÁRGYALÁSAKOR

2006. november 14.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Nem kérdezni szeretnék egyelőre, hanem az észrevételeimet szeretném megtenni a bizottság ellenzéki alelnökeként. Ez a 2007-es költségvetés lehetne egy ígéretes költségvetés is, mert a 2007. év az első olyan év a 2004-es csatlakozás óta, amikor nagy mennyiségű európai uniós pénzzel számolhatunk, ez eddig nem állt rendelkezésre. Ennek azonban szerintem épp az ellenkezőjét látjuk, én azt állítom, hogy ez a költségvetés a képmutatás, a szemfényvesztés és az ámítás költségvetése, és szeretném megindokolni, hogy miért mondom ezt.

Azt látjuk, hogy a 2007-es költségvetés számai a konvergenciaprogram jövő évre szóló eszköztárát tartalmazzák valójában. Ennek értelmében a költségvetés kizárólagos szempontja a megbillent gazdasági és költségvetési egyensúly tűzoltásszerű helyreállítása, és mindent ennek áldoznak be. Átmenetileg elérhető eredményekre koncentrál a költségvetési tervezet, annak árán is, hogy lehet, hogy a rövidlátó intézkedések rombolása a jövőben többszörös áldozattal jár majd. A kormány véleményem szerint most fizeteti meg az emberekkel a rossz kormányzásának az árát, saját hibáiért az országot és az adófizető állampolgárokat bünteti meg, talán még azt is mondhatnánk, hogy ez a költségvetés a hazugságok ára.

A 2007. évi költségvetésről szóló T/1145. számú törvényjavaslatot mi nem tartjuk általános vitára alkalmasnak, ellene fogunk szavazni, és szeretném részletesen megindokolni, hogy miért teszünk így. Ahogy említettem, ez a költségvetés szerintünk a képmutatás, a szemfényvesztés és az ámítás költségvetése, azért az, mert megoldást ígér annak

ellenére, hogy a megoldáshoz vezető reformokat nem hajtja végre teljes mértékben, és elképzelhető, hogy ezzel újabb válságot kódol be a közeljövőbe. Szemfényvesztő azért, mert ahogy azt az ÁSZ jelentése is megállapítja, a költségvetési javaslatához részletes számítási megalapozás, kiadási, bevételi, egyéb kalkuláció és önköltségszámítás valójában nem készült. A PM támogatási keretszámának a visszatervezési követelménye már módszertanilag is magában hordozza a feladatarányos kiadás meghatározás, a foglalkoztatási, díjazási szükséglet számszaki megalapozásának az ellehetetlenülését.

Az ÁSZ helyszíni ellenőrzése során nem volt megállapítható a saját bevételek teljesíthetősége, bizonytalanságának a mértéke, illetve hogy a források elegendő fedezetet biztosítanak-e a tárcának és az intézményeinek a meghatározott feladatok végrehajtásához. A költségvetési javaslat jóváhagyása esetén nem zárható ki az sem, hogy utólag eseti beavatkozásra lesz szükség.

Másodsorban a költségvetést azért tartom ámítónak, mert ha ezt elfogadjuk, akkor már most, 2006. végére gyakorlatilag ellehetetlenítjük a Magyar Köztársaság környezetvédelmi területen megfogalmazott céljait és azok megvalósításának eszközeit tartalmazó második nemzeti környezetvédelmi programot. Miért állítom ezt? Az NKP II. akcióprogramjaiban előírányzott 2003 és 2008 közötti feladatok költségvetési forrásból fedezett része 2002-es évi árszinten körülbelül 2100 milliárd, a teljes ráfordítási igény 4200 milliárd. Ha összeadom a minisztérium éves költségvetéseit 2003-tól számítva, akkor sem jön ki ez az összeg. Ezért azt feltételezem – mert ez másképp nem történhet meg –, hogy gyakorlatilag ezzel a költségvetéssel feladjuk a 2003-ban meghirdetett nemzeti környezetvédelmi programot.

Harmadrészt a 2007-es költségvetés képmutató, mert a fűnyíróelvet alkalmazva túlnyomóan egy intézményi költségvetést akar. Azt látom, hogy a minisztériumnál és szerveinél

279 fős létszámleépítést terveznek; igaz a fejlesztési igazgatóságon lesz egy 51 fős bővülés, ami egyébként indokolt is, hiszen az európai uniós pénzeket komolyan kell venni, azokat ellenőrizni kell, felhasználásukról gondoskodni kell.

A költségvetésből az derül ki, hogy a létszámleépítésnek elsősorban a nemzeti parkok meg a környezetvédelmi felügyelőségek lesznek a vesztesei. Zárójelben szeretném megkérdezni a tárca képviselőit, hogy terveznek-e, tervezik-e, hogy újabb felügyelőségeket zárnak be, illetve, hogy onnan radikális módon küldenek el munkatársakat.

A felelőtlen és átgondolatlan átszervezések következtében az érintett intézmények mellett sérülhetnek az állampolgárok, a civil szervezetek és az önkormányzatok érdekei is. Persányi miniszter úr pénteken tartott egy sajtótájékoztatót, és ott többek között azt az állítását fogalmazta meg, hogy a tárca 2007-es költségvetése 22,6 százalékkal növekszik a 2006-oshoz képest. Azt látom, azt feltételezem, hogy ez a mértékű növekedés csak papíron van meg, mert ha jól értem, akkor valójában arról van szó, hogy a KIOP és a Kohéziós Alap keretében futó programok finanszírozását növelik meg, a tárcának a működésre szolgáló költségvetési kiadásai valójában nem növekednek.

Látható az is, hogy a tárcának a 2007-es évben szinte semmilyen új fejlesztésre nem lesz lehetősége. A fejezeti kezelésű előirányzatok között szinte csak és kizárólag már futó programok finanszírozása szerepel.

A környezeti és energiaprogram keretében – ez a KEOP – felhasználásra előirányzott 9 milliárd 882 millió forint elköltése véleményem szerint csak álom marad, mert nem látunk kidolgozott projekteket, a pályázatok még nincsenek is kiírva, sőt a kormány információim szerint még nem is döntött a végleges programokról.

Összegzésképpen tehát azt mondom, hogy az előző évek hibás gazdaságpolitikája rányomja a bélyegét a 2007-es környezetvédelmi politikára is. Az EU-s források

majd nem kiegészíteni, hanem helyettesíteni fogják a nemzeti környezetvédelmi politikát. A fenti indokok miatt ezért a törvényjavaslatot mi általános vitára nem tartjuk alkalmasnak, és nem is fogjuk tudni megszavazni. Köszönöm szépen.

AZ ÉPÍTÉSÜGGYEL KAPCSOLATOS EGYES TÖRVÉNYEK TÁRGYÁBAN

2006. november 20.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Amikor az utolsó mondatot meghallottam, majdnem visszavontam a kérdésre jelentkezést, mert ahogy képviselőtársam is mondja, tudjuk jól, hogy Magyarországon a korábban épült épületeink energiahatékonyság szempontjából nemhogy az európai normákat nem érik el, hanem egyszerűen nem hatékonyak energetikai szempontból, és pazarolunk. Hogyha ezek az épületek úgy lettek volna megépítve, hogy az energiahatékonyság szempont lett volna, akkor az én tudomásom szerint legalább a költségek egynegyedét-egyötödét meg lehetne takarítani.

Amikor egy ilyen szabályozást alkotunk, és az vonatkozik a régebben épült épületekre is, akkor egyfajta igazságtalanság is történik egyidejűleg, hiszen olyan dolgokat próbálunk feltérképezni, amelyekről jól tudjuk, hogy azok nem felelnek meg az európai normáknak. Azt szeretném megkérdezni, hogy Magyarország építésügyi jogi szempontból előírja-e mondjuk új épületek létesítésekor azt, hogy az energiahatékonyságot figyelembe kell venni, tehát hogy úgy kell megtervezni az épületeket, hogy azok energetikai szempontból a lehető leghatékonyabbak legyenek. Ha előírjuk, akkor nem lenne-e jobb, ha egy ilyen szabályozás csak az újabban épült épületekre vonatkozna, a régebben épült épületekre pedig fenntartanánk egy átmeneti állapotot, és azokat állami támogatással próbálnánk olyan állapotba hozni, hogy értelmes dolog legyen ilyen energetikai tanúsítványokat kiállítani azokról. Mert az én véleményem szerint ezeknek olyan nagyon sok értelme nem lesz.

AZ OMBUDSMAN 2005. ÉVI BESZÁMOLÓJÁHOZ

2006. november 21.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót elnök úr. Nagyon röviden szeretném értékelni az ombudsmanrendszert. Én azt gondolom, hogy Magyarországon jól döntötünk, amikor elhatároztuk, hogy bevezetjük ezt a rendszert. Ha jól tudom, nem mindegyik volt szocialista országban működik ez a rendszer. Voltak nagy viták annak idején is, emlékszem, hogy milyen formában jöjjön ez létre, egyáltalán bevezessük-e, de ennyi év után, úgy gondolom, hogy ezt ki lehet jelenteni, hogy ez egy hasznos, jól működő és bevált rendszer volt. Ahogy Takács Albert is említette, itt is mindig felmerül, hogy kell-e bővíteni az ombudsmanok számát. Lengyelország más, mint Magyarország, ha jól tudom, ott majdnem hárommillióan dolgoznak külföldön, de biztos, hogy kétmilliónál több ember. Magyarországot ez a probléma nem érinti, de emlékszem azokra a vitákra, amelyek abba az irányba visznek el bennünket, hogy hozzunk-e még létre valami más ombudsman-t. Ezeket a vitákat most nem akarom itt persze mélyebben megvizsgálni.

Szeretném megköszönni az önök munkáját. Látszik ebből a jelentésből is, hogy számos olyan dologgal foglalkoznak, amely fontos az állampolgároknak és nekünk törvényalkotóknak is. Felhívják jó pár olyan dologra a figyelmet, ami lehet, hogy elsikkadt volna.

Említette, majdnem tanár urat mondtam, mert tanárom volt az egyetemen Lenkovics Barnabás elnök úr, hogy a zajjal kapcsolatos panaszok kerültek az első helyre, hogy ha a 2005-ös jelentést megnézzük. És azt szeretném megkérdezni, hogy lát-e valamiféle tendenciát az elmúlt évek

tapasztalatai alapján, amin már látszik, hogy kibontakozóban van és oda kell rá figyelni. Voltak már ezzel kapcsolatban panaszok, és a zaj ilyen lehetett, talán az előző évi jelentésben ez nem játszhatott ekkora szerepet, már csak a légi folyosó miatt sem. És itt kérdezném meg azt, hogy a Sziget Fesztivállal kapcsolatban voltak-e emlékeztető panaszok, és arra is rá szeretnék kérdezni, hogy az ombudsmani eljárásban, amikor egy panasznak helyt adnak, annak van-e jogkövetkezménye. Ha jól emlékszem, az ombudsman nem szankcionálhat, arról szeretnék néhány dolgot hallani önöktől, hogy mihez van joguk. Látom a jelentésből, hogy gyakran kikérik a szaktárcák az ombudsman véleményét törvénymódosítás kapcsán és érthető módon a munkájuk során, ha olyan tapasztalnak, önök is tesznek javaslatot jogszabályalkotásra. Köszönöm.

EGYES AGRÁRTÁRGYÚ TÖRVÉNYEK MÓDOSÍTÁSA KAPCSÁN

2007. február 14.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Látszik a képviselőtársaim mosolyra fakasztó hozzászólásaiból, hogy van még teendő ezzel a törvényjavaslattal kapcsolatban. Azt szeretném előzetesen mondani, hogy a szándék mindenképp dicséretes, hogy az európai uniós elvárásoknak meg kell felelni, ahogyan az új problémákra próbálunk törvényi szabályozással reagálni, de ez a salátatörvény-jelleg bonyolult műfaj, és nehéz rá igennel szavazni akkor, amikor van benne néhány olyan elem, amellyel nem tudunk egyetérteni. Mi ezért tartózkodni fogunk, mert, bár – még egyszer mondom – nagyon pozitív a szándék, de számos olyan módosító javaslatot fogunk benyújtani, amely indokolja, hogy erről most nem tudunk igennel szavazni.

Ahogyan a főosztályvezető úr említette, hat különböző, tényleg mezőgazdasági témájú törvényt kapcsolnak itt össze, ebből kettő technikai jellegű. Itt én is csatlakoznék az elnök úrhoz abban, hogy amennyiben ezek európai uniós elvárások, és tudván, hogy 2004. május 1-jén csatlakoztunk az Európai Unióhoz, most 2007 januárja van, ezek olyan törvények-e, amelyek 2004 májusa előtt születtek? Ha ezek ilyen törvények, akkor miért nem reagáltunk erre korábban, miért kellett megvárni ezt az infringementet. Vagy ez még nem indult el, így hívjuk ezt? *(Dr. Pásztor Tamás: Infringement-eljárás. Elindult.)* Akkor erre szeretnék majd egy választ kapni.

Két olyan törvényt emelnék ki, amelynek leginkább köze van a környezetvédelemhez, ahogyan ön is említette. Talán ez a kettő az erdőtörvény, illetve a parlagfű mi-

att a növényvédelmi törvény. Az erdőtörvény kapcsán azt mondta, hogy részben a falopások, részben pedig egy új intézmény, az energetikai célú fatermelés miatt vált szükségessé, hogy ezt külön szabályozzuk. Az mindenképpen dicséretes, hogy ez törvényi szinten is bekerül a szabályozásba. Tudjuk jól, hogy a megújuló energiák miatt remélhetőleg el fognak indulni a biomassza-erőművek számára szükséges agrárenergetikai programok, és szerintem rendkívül fontos dolog, hogy ezt törvényi szinten szabályozzuk. A módosítást megmutattuk néhány erdésznek, mivel mi nem érthetünk mindenhez, és volt néhány olyan észrevételük, amelyeket majd módosító indítvány formájában be fogunk nyújtani, hogy segítsük önöket is abban, hogy minél tökéletesebb legyen a törvény. Ezeket nem részletezem, mert majd ezekre úgyszólván később sor kerül.

A parlagfű kapcsán szeretném megkérdezni, hogy úgy érzem, ha már hozzányúltunk ehhez a törvényrészhez, nem lett volna-e célszerű már most foglalkozni azzal a jelenséggel, hogy ennek az egész parlagfű-fertőzésnek, illetve -újrafertőzésnek a fontos gócpontjai, bázisai ezek az úgynevezett árkok, olyan utak, amelyekkel valójában senki nem törődik, olyan önkormányzati területek, elhagyott telephelyek, gyártelepek, amelyekről itt nincs említés. Tehát foglalkozunk valamivel, de nem beszélünk ezekről. Azt szeretném megkérdezni, hogy ez szándékolt-e, vagy van-e lehetőség arra, hogy erről is – már mint a közérdekű védekezés költségei kapcsán – mondjon valamit a törvény.

A vadászat kapcsán behoznék egy új szempontot, nem azokat, amelyek eddig elhangzottak. Ha jól értettem a törvényt, amikor itt felsorolják a tiltott vadászati módszereket, akkor gyakorlatilag azt mondja ki a törvény, hogy dűvadra ezekkel a módszerekkel nem lehet vadászni, és ilyen dűvadnak minősül például a róka is. Milyen módon lehet

akkor majd a rókára vadászni, az elégséges lesz-e arra, hogy a rókák által okozott mezőgazdasági károk megtérüljenek, vagy ne keletkezzenek? Erre szeretnék valamilyen reakciót kapni önöktől.

Köszönöm szépen a figyelmet.

A NEMZETI KÖRNYEZETVÉDELMI PROGRAM 2003–2004-BEN

2007. február 20.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Hallgatva a tárca képviselőjének a beszámolóját, mindenképpen szeretném kiemelni, hogy nagyon jó, hogy van Nemzeti Környezetvédelmi Programunk. Én egy viszonylag új fiú vagyok itt a parlamentben, 2004 óta vagyok képviselő és lehet, hogy ez egy szokás, hogy 2003–2004-es végrehajtási jelentést 2007-ben fogadunk el, de én nem értem, hogy ez miért van így. És kiszámoltam, hogy ha ez a program 2008-ig fut, és ezt a logikát követjük, hogy két-éves végrehajtásokat fogunk utólag mindig meghallgatva, elfogadni, az azt jelenti, hogy a 2008-as programot, ha jól számolok, 2009-2010-ben fogjuk tárgyalni. *(Elnök: Be kell kerülnünk!)* Igen, be kell kerülnünk, hogy újratárgyalhassuk. Nem értem a logikát. Lehet, hogy van, csak nem derül ki számomra, hogy ha egy 2003-tól 2008-ig terjedő programról beszélünk és szemmel látható az is, hogy a sok eredmény ellenére valahol be kell vallanunk, hogy 2003-ban meg 2004-ben egy csomó mindent nem tudtunk megcsinálni. Azt szeretném megkérdezni, hogy önök meg vannak-e arról győződve, hogy 2008-ig végre lehet-e hajtani ezt a programot? Mert mi végeztünk egy számítást arról, hogy információink szerint ez a program, amikor meghirdették, talán 2100 milliárdos becsült költsége volt, ez azóta 4200 milliárdra változott, ha jól tudom, és ha összeadjuk akár a tárca költségvetésében lévő pénzeket, meg vegyük ide jóindulatúan az európai uniós pénzeket, kijön-e az a pénz, ami szükséges ahhoz, hogy ezt a környezetvédelmi programot egyáltalán meg lehessen csinálni. És hát látszik, ahogy, és erre intelligensen próbált utalni képviselőtársam

is a beszámolóból, hogy azért itt a sikerekből, ha jól számolom, három van kiemelve, a kudarcokból önkritikusan, de 12. A három olyan jellegű, amelyek az EU-csatlakozással kapcsolatosak. Tehát jogharmonizáció, dereguláció és az igazán lényeges dolgok szerintem a kudarcoknál vannak feltüntetve. Nem akarom azt állítani, hogy az ott felsorolt tételek, legyen az az ivóvízminőség-javító program, ami kifejezetten kritikus, hiszen nemrég kellett az Európai Bizottságtól haladékot kérnünk, erről kérnék szépen egy tájékoztatást, hogy itt hogy állunk, mert itt volt egy 2006-os kötelezettségünk, ami 2,5 milliárd és maga a program, ha jól tudom, 250 milliárd. Hogy fogjuk tudni ezt 2009-ig megcsinálni?

A Vásárhelyi-terv egy állatorvosi ló. Mindig szóba hozzuk. 2002-ben még a Medgyessy-kormány mondta, hogy 2004-re megcsinálják, majd a miniszter úr 2006-ban egy Csongrád megyei látogatásán valahogy úgy fogalmazott, hogy erre kell még jó pár év, lehet, hogy 20–30 év is, hogy ha jól emlékszem.

A KEHI- és az ÁSZ-jelentés is olyan dolgokat írt, amik nem rózsások, gyakorlatilag expressis verbis kijelentették azt, hogy sem a szervezeti, sem a pénzügyi feltétele nincs meg annak, hogy ennek a feladatnak eleget lehessen tenni. Említette a beszámolójának a végén, hogy a természetvédelemben egy új stratégia kezd kialakulni, amit ha egy kicsit leegyszerűsítünk, az az, hogy nem az emberek elől kell védeni a természetet, hanem azért lehetővé kell tenni azt, például a nemzeti parkok révén, hogy valamennyire ezek megnyíljanak a közönség előtt akár rekreációs, akár nevelési célra. De ha megnézzük azt, hogy a védett természeti területek védettségi szintjének a helyreállításáról van egy törvényi rendelkezés, és a százezer hektár – ha nem jól mondom az adatokat, akkor majd javítsanak ki – terület szükségesnek mutatkozó állami tulajdonba vétele még 2007-re sem valósulhat meg, mert nincs meg az az infor-

mációk szerint 15 milliárd forintnyi pénz, ami erre szükséges lenne.

Tehát nem értem, hogy miért kell ezt két évre felszabdálni, én elég kétségesnek látom, hogy ez az egyébként pozitív program egyáltalán megvalósítható-e. Értem a taktikáját a minisztériumnak, hogy megvártuk a EU-csatlakozást és próbálunk EU-s pénzeket betolni a rendszerbe azért, hogy ne nemzeti forrásokból kelljen mindent megcsinálni, de nem tudom, hogy ez megcsinálható-e. És őszintén, nem gáncsoskodni akarok, de bennem az is felmerült, hogy nem kellene-e egy új programot csinálni. Eleve egy kicsit furcsa az is, hogy úgy volt, hogy nem lesz bizottsági ülésünk, majd hirtelen kiderül, hogy ezt a programot tárgyaljuk. Ez 82 oldal, azért ezt el kellett olvasni, erre fel kellett készülni, és mi nem foglalkozunk ezzel az ügygel értelemszerűen annyit, mint önök, tehát egy kicsit olyan hevenyészettnek látom, meg talán egy kicsit komolytalan-nak is, ahogy ezt megtárgyaljuk. Én azt érzem, hogy ezt 2008-ig nem lehet megcsinálni, és ne kövessük azt a gyakorlatot, hogy mindig azt mondjuk, hogy jó, hát a jó szándék megvolt bennünk, de a programot nem tudtuk véghez vinni, majd megcsináljuk később. Akkor inkább vállaljunk kevesebbet. Ezt valljuk be magunknak, és könyveljünk el sikernek olyan dolgokat, amik egyébként sikeresek. Hiszen az elején fel tudott sorolni legalább öt olyan dolgot, amik eredmények. A hulladékgyűjtési rendszertől a derogációkon át nagyon sok mindent, nem akarom ezeket felsorolni. Köszönöm szépen.

A VILÁGÖRÖKSÉG EGYEZMÉNY 2002–2006 KÖZÖTTI HAZAI VÉGREHAJTÁSÁRÓL

2007. február 27.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Ez egy kiváló jelentés, köszönjük szépen a jó munkájukat, semmi oka annak, hogy az ellenzék ezt ne támogassa.

Szeretnék néhány kérdést feltenni és néhány jobbító szándékú javaslatot vagy észrevételt is tenni, ha megengedik.

Egy kicsit szerencsés helyzetben vagyok, mert Nógrád megyének abban a választókerzetében vagyok képviselő, ahol Hollókő és Ipolytarnóc is van. Tehát nekem van egy már mostani világörökség részét képező településem, Hollókő, és bízom benne, hogy valamikor Ipolytarnóc is esetleg a világörökség része lehet. Az egyik kérdésem pont arra vonatkozik, hogy úgy tudom, már tettünk kísérletet arra, hogy Ipolytarnócot felvegyék, ezt a palóc Pompei-nek nevezett ösleletet a világörökség részei közé, és szeretnék tájékoztatást kérni öntől, hogy hogyan látja ezt a kérdést, mi történt eddig.

Mivel Hollókőt egy kicsit jobban ismerem, tudom jól, hogy annak, hogy valaki, valamely település vagy valamilyen természeti egység a világörökség része, nem feltétlenül vannak ennek olyan nagy előnyei, mert közvetlenül pénzzel ez nem jár információim szerint, amit a polgármestertől kaptam. Van számos előnye, hiszen ha valamely település a világörökség részévé válik, felkerül egy térkép-re és bekerül egy olyan marketingrendszerbe, egy olyan turisztikai kínálati rendszerbe, amely közvetetten persze hoz előnyöket, de az én információim szerint közvetlen módon nem. Az egyik javaslatom vagy kérdésem az lenne,

hogy nem gondolkodtunk-e már el azon, hogy esetleg legyen egyfajta világörökségi alap – nem tudok jobb szót rá –, amely egy olyan pénzügyi alap lenne mondjuk a tárca költségvetésében, amely segítené a világörökségre pályázó településeket, nemzeti parkokat a pályázat elkészítésében. Tehát nem egy olyan alapról beszélek, amely infrastruktúrális beruházásokat szolgál, hanem amely kifejezetten a pályázatot segíti, illetve ha már egy település, egy természeti egység a világörökség része, akkor segítséget nyújt neki valamilyen marketingmunkában.

Tehát ez lenne az egyik javaslatom, kérdésem, hogy van-e ennek létjogosultsága.

A másik kérdésem a magyarországi világörökségi ügyekkel kapcsolatos jogszabályi háttérre vonatkozik. Tudom jól, hogy Tokaj környékén – talán 28 település van ott, ha jól emlékszem, abban a világörökségi természeti egységben –, azt szeretném megkérdezni, hogy azt szabályozza-e ma a magyar törvényhozás, hogy ha mondjuk valaki valamilyen beruházást akar ezeken a világörökségnek nyilvánított területeken elvégezni, akkor arra speciális szabályok vonatkoznak-e, vagy ugyanazt a hatósági utat járja végig mindenki, mint más, egyébként a világörökség részét nem képező területeken. Információm van arról, hogy például ezen a területen egy csúcserőművet készülnek építeni, amivel kapcsolatban persze, vagy nem tudom, igaz-e egyáltalán a hír, de azt szeretném megkérdezni, hogy vonatkoznak-e erre speciális szabályok? Ha nem, akkor nem kellene-e esetleg speciális szabályokat alkotni kifejezetten erre a problémára?

Azt hiszem, hogy ennyi elég is talán, és még egyszer nagyon köszönjük ezt a tartalmas jelentést.

A SZENTGOTTHÁRD KÖZELÉBE TERVEZETT OSZTRÁK SZEMÉTEGETŐ ÜGYÉBEN

*Elnöki bevezető
2007. március 7.*

Most tehát rátérünk a 2. napirendi pontunk tárgyalására. Tisztelettel köszöntöm még egyszer a polgármester urat Szentgotthárdról, valamint munkatársait; Haraszthy Lászlót és kollégáját a környezetvédelmi tárca képviselőjében; képviselőtársaimat, mert látom, hogy képviselőtársaim is itt vannak; valamint megjelent vendégeinket.

Az élet valahogy úgy hozta, hogy véletlenül én elnökölöm ezt a napirendi pontot, és én is kezdeményeztem, aminek én külön örülök, hogy így alakult az élet. Azért javasoltam, hogy a bizottságunk foglalkozzon már a mai napon a Szentgotthárd-Heiligenkreuz ipari parkban tervezett szemétegető mű ügyével, mert a sajtóból szerzett információk alapján úgy gondolom, hogy ennek a bizottságnak ezt az ügyet tárgyalnia kell, ez nem egy helyi ügy csak, ez szerintem sokkal több annál. Ennek a napirendi pontnak a műfaja egy tájékoztatás. A tájékoztatás pedig azt jelenti, hogy először megadom majd a szót a tárca képviselőinek, utána pedig megkérem polgármester urat, hogy tartsa majd meg a hozzászólását. Ha lehet, legyünk kellő önmérséklettel egymás iránt, és ne tegyünk túl hosszú észrevételeket, illetve megjegyzéseket. A bizottságot a jó szándék vezérli, tehát nem a kötözködés, ezt előzetesen szeretném leszögezni.

A történetet talán mindenki ismeri: Ausztria területén, de közvetlenül Szentgotthárd szomszédságában készül a burgenlandi földgázellátó részvénytársaság, a BEGAS Ak-

tiengesellschaft arra, hogy egy meglehetősen nagy kapacitású szemétegető művet építsen. Az én információim szerint ez egy 80 megawattos teljesítményű szemétegető mű lenne, amely évente 200 ezer tonnát készül hasznosítani, elégetni. Csakhogy viszonyítani tudjunk: a rákospalotai szemétegető mű ennek a duplájával rendelkezik, ami egy nagy szemétegető műnek minősül. Ha ez a szemétegető mű a tervek szerint megépül – ha jól tudom, 2010 az átadás dátuma –, hiába van ez osztrák területen, a szemétegető műből kijövő szennyező anyagok, annak a füstje az uralkodó szélirányok miatt Magyarországot érintik, és ráadásul egy olyan helyen létesülne ez a szemétegető mű, amely három nemzeti parknak is a közelében van. Itt tehát fennáll a környezet érintettsége, ezért gondoltam, hogy ez a bizottság foglalkozzon ezzel az üggyel.

Bevezetőként ennyit szerettem volna mondani. Most pedig megkérem Haraszthy Lászlót, ossza meg velünk azokat az információkat, amelyek a rendelkezésére állnak és megoszthatóak.

Beszéd

2007. március 7.

ELNÖK: Mielőtt megadnám a szót a képviselőtársaimnak, szeretném elmondani a saját véleményemet az üggyről.

A hozzászólásokból elég egyértelműen kiderült, hogy ez egy pártok feletti ügy, ez nem a Fidesz, nem az MSZP ügye, sőt, ha jól tudom, ott helyben teljes összefogás van, és úgy gondolom, hogy itt a bizottságon belül is meglesznek a feltételei annak, hogy ezt ne pártpolitikai ügyként kezeljük. Az is fontos dolog, hogy ez a parlamenti bizottság tisztában legyen azzal, hogy mit tud megenni és mit nem. Hiszen mi egy parlamenti képviselőkből álló bizottság vagyunk, vannak bizonyos dolgok, amelyeket mi tudunk megenni, vannak bizonyos dolgok, amelyeket a mi-

nisztérium tud megtenni, vannak dolgok, amelyeket a civilek tudnak megtenni. Azt gondolom, nekünk kötelességünk, hogy amit mi megtehetünk, azt tegyük is meg.

Amikor ezen gondolkodtam, nekem két olyan eszköz jutott az eszembe, amelyet most szeretnék elmondani, és egyfajtaképpen jelezni azt is, hogy mi hogyan tudnánk konstruktív módon hozzájárulni a szándékok megvalósításához. Körbeadtam itt egy olyan határozati javaslatot, amely csak tervezet. Nem is terjesztem most be, mert az MSZP-nek is szeretném megadni a lehetőséget arra, hogy ezt tanulmányozza.

Ennek a tervezetnek igazából az a lényege, hogy egy ötpárti határozati javaslat menne be – a formát még nem döntöttünk el, hogy milyen módon, bizottságiként vagy akár nem bizottságiként – a parlament elé, amelyben a parlamenti pártok szólítanák fel a környezetvédelmi tárcát mint hatáskörrel, illetékességgel rendelkező tárcát, hogy tegyen meg mindent az esooi egyezmény tudatában azért, hogy a tervezett helyszínen ez a szemétegető mű ne épüljön fel. Ha jól értem ugyanis, nekünk ebbe az irányba kell mennünk. Tárgyalási pozíciókat kell majd kialakítani. A politika az erő világa, de ha őszinték akarunk lenni, az erő nem velünk van egyelőre ebben az esetben, hanem velük, hiszen ez egy osztrák területen létesítendő, osztrák fennhatóság alatt lévő területen létesítendő erőmű. Tehát nem olyan egyszerű a politikai helyzet, de küzdeni kell. Azt gondolom, ennek a küzdelemnek ez is az egyik színtere lehet, hogy egy ilyen határozati javaslatot elfogadjunk, tanulmányozzuk, és a következő héten behozzuk újra bizottsági ülésre.

A másik ötletem az volt, tudván azt, hogy ez az ügy érinti Szlovéniát is, hogy mit szólna a bizottság ahhoz, ha kezdeményeznénk egy olyan együttes parlamenti környezetvédelmi bizottsági ülést, amelyen az osztrák, a szlovén és a magyar illetékes parlamenti bizottság képviselői vennének részt – javasolnám, hogy ez legyen

Szentgotthárdon –, ahol hasonló prezentációra kerülhetne sor. Az információ ugyanis monopólium, és minél több emberrel osztjuk meg az információt, az annál hatékonyabb lehet. Én nem feltételezek eleve rossz szándékot az osztrák fél irányából, szeretném megadni a lehetőséget a kompromisszumokra, mert a végeredmény remélhetőleg az lesz, hogy valamilyen kompromisszumot kötni tudunk.

A bizalmi tőke elfogyott a Lapincs meg a Rába szennyezése miatt, azt hiszem, ezt az osztrákok is tudják. Talán nem vallják be, de a nyilatkozataikból kiderül, hogy ebben bizonyos szempontból ők is ludasak. De hátha van egy olyan rés, amely lehetővé teszi azt, hogy valamilyen kompromisszumos megoldás szülessen.

Az egész ügyben a civilek kulcsszerepet játszanak, és a sajtóból az derül ki, hogy ezt a munkát jól is végzik. Ehhez nekünk meg kell adnunk minden segítséget, de az ő szerepük furcsa módon ilyen esetben, hasonló esetekben nagyobb sokszor, mint a kormány szerepe vagy akár a parlament szerepe.

Én tehát valahol itt látom a bizottságunk mozgásterét. Azt gondolom, ezeket mi megvitatjuk és meg is tesszük, ez rajtam természetesen nem fog múlni. Aztán majd meglátjuk, hogy mit lehet elérni.

Az én információim szerint nem véletlenül került ez a tervezett szemétképző mű erre a helyszínre, ugyanis itt az ipari parkban van egy olyan celluloidüzem, amelynek az a neve, hogy Lenzing Fibers GmbH. Ez egy olyan celluloidüzem, amelynek rendkívül nagy mennyiségű hőre van szüksége, és ez a hulladéképző mű nemcsak hulladékot éget el, hanem ahogy az új technológiák lehetővé teszik, hőenergiát is termel, és a keletkező hőenergiát kívánják a celluloidgyár szükségleteinek kielégítésére fordítani. Ez tehát a gazdasági érdek, amely valószínűleg itt megjelenhet. Ezt azért mondom el, mert nem tudom, hogy az informá-

ció rendelkezésre áll-e, de az én tudomásom szerint ez lehet ennek az egyik oka. S ha kompromisszumot akarunk kötni, akkor valami olyan ajánlatot kell tennünk, hogy ez azért benne legyen a fejünkben, hogy ez egy elég erős gazdasági érdek, de nem feltétlenül kell közvetlenül a helyszínen lévő és hő is termelő hulladékégető műből biztosítani az energiát. Lehet, hogy kicsit távolabb megépített és a celluloidgyárral vezetékkel összekötött hulladékégető mű ugyanúgy megoldja ezt a problémát.

SZEMÉTEGETŐ VAGY ÖKOTURIZMUS

2007. március 26.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Kedves Vendégek! A mai napon már harmadik alkalommal tárgyaljuk ezt az ügyet. Néhány szóban hadd foglaljam össze, hogy eddig mi történt.

Én úgy látom, valójában nincs vita köztünk abban, hogy ezt az ügyet nem szeretjük. Barátságtalan lépésnek tartjuk azt, hogy közvetlenül a magyar határ mellett ebben az ipari parkban készül Ausztria felépíteni egy szemétegető művet. Nem vitatjuk, hogy ehhez joga van, hiszen ez egy nemzeti hatáskörbe tartozó ügy, mégis a helyszín miatt ezt a lépést kifejezetten barátságtalannak tartjuk, különös tekintettel arra, hogy a Rába is meg a Lapincs is szennyezett. Mind a két esetben különböző ígéretek hangzottak el, hogy ezt megváltoztatják, de a mai napig a rendelkezésre álló információk alapján ugyanúgy jön az engedélyezettnél jóval nagyobb mennyiségű só a Lapincson és ugyanúgy habzik a Rába, mint ahogy korábban habzott.

Azért került a bizottság elé a tervezett szemétegető mű ügye, mert nem szeretnénk ezzel is hasonlóan járni, mint ahogyan a Rábával meg a Lapinccsal jártunk. A vita azon volt köztünk, hogy vajon az országgyűlési határozat-e a megfelelő jogi forma. Képviselőtársaim egy jó része azzal érvelt, hogy nem, egy bizottsági állásfoglalás bőven elégséges.

Azért kértem szót, mert még egyszer azt szeretném mondani – túl azon, hogy értékelem a konszenzusra törekvő szándékot –, hogy egy bizottsági állásfoglalás a jelen helyzetben az én politikai érzékem alapján kevésnek bizonyul. Engem az a szándék vezérelt, amikor az elnök úrral együtt egy országgyűlési határozati javaslatot terjesztettünk

be, hogy adjunk egy olyan mandátumot a magyar kormánynak, ami mögött egy erős politikai szándék fejeződik ki, hiszen az espooli egyezmény nem adja meg a magyar kormánynak azt a lehetőséget, hogy egy ilyen ügyet meg tudjon vétózni. De ha a parlament azt mondja ki *expressis verbis*, hogy tegyen meg mindent annak érdekében, hogy ez a tervezett helyen ne épüljön meg, akkor lehet, hogy az bővíti a magyar kormány tárgyalási mozgásterét és egy kicsit egyszerűsíti a dolgát. Úgyhogy én továbbra is azt javaslom, hogy országgyűlési határozati javaslatot fogalmazzunk meg.

Végigolvasva ennek szövegét azonban szeretnék egyetlen mondat szöveges módosítást kezdeményezni, mert az az egy mondat nincs benne a határozati javaslatban, hogy a magyar kormány tegyen meg mindent a szemétegető műnek a tervezett helyen történő megépítése megakadályozásáért. Ezért a következőt javaslom. A (2) c) bekezdés utolsó mondatát vegyük ki. Ez úgy hangzik, hogy az egyezmény szerint a környezeti hatástanulmány elkészültét követően a magyar fél részére azt véleményezésre küldjük meg. Az espooli egyezmény ezt tartalmazza, tehát egyébként is meg kell küldeni. Ez egy tautológia, nem kell még egyszer leírni. Ehelyett én a következő mondatot javasolnám egy vesszővel kezdve: „...és tegyen meg mindent, hogy a szemétegető mű ne a tervezett helyen épüljön meg”.

Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Az osztrák kormány tegyen meg mindent?

DR. NAGY ANDOR (KDNP): A magyar kormány. A mondat úgy kezdődik, hogy: „A magyar kormány kezdeményezzen tárgyalásokat az Osztrák Köztársaság kormányával arra vonatkozóan, hogy... – itt jön a következő mondat –, és tegyen meg mindent, hogy a szemétegető mű ne a tervezett helyen épüljön meg”.

HANGZATOS KORMÁNYZATI PROGRAMOKRÓL, EGY MENETBEN

2007. április 17.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Belevágunk. Tisztelt Miniszter Urak és Államtitkár Urak! Köszönöm szépen a bizottság nevében ezt a meglehetősen kimerítő tájékoztatót, de önök nem tudhatják vagy nem tudom, tudják-e, hogy azért foglalkozunk ezekkel a kérdésekkel, mert három héttel ez előtt felmerült valamelyik bizottsági ülésen, hogy nem kaptunk még tájékoztatót arról, hogy ezek az ügyek hogyan állnak. Látszik ebből a kimerítő tájékoztatásból is, hogy erre már régen szükség volt.

Nem volt könnyű eligazodni azon, amit mondtak. Egy kicsit úgy éreztem magam, mint tegnap, amikor hallgattam a tévéhíradóban Zoran Kunticsot, aki most a Ferencvárosnak lett az edzője, akit elég nehéz megérteni. Nem tudom, mennyien tudják, hogy egy időben poénkodtak is vele abban, hogy egy ilyen Kuntics-magyar szótárt kellene írni, mert ugyan próbálkozik a magyar nyelvel, de tíz év óta vagy mióta itt él, nem sikerült neki rendesen megtanulni.

Nem önöket akarom minősíteni, de látszik, hogy milyen nehéz helyzetben van mindenki. A szakmai anyagok egy jó részét már én úgy kaptam meg, hogy volt az elején egy sormutató, hogy a rövidítések mit jelentenek, és látom önökön is, magamon is észrevettem, hogy egy olyan nyelvi világba megyünk be a rövidítésekkel az MVA-tól kezdve a ROP-okon át az EMVA-ig – nem akarom itt ezeket felleveníteni. El tudom képzelni azokat a roadshow-kat, amelyeket tartanak, ahol megjelenik, mondjuk egy olyan gazda, aki a tehenészettel foglalkozik és próbál kagylózni és megérteni, hogy akkor miről is van szó? Nekem nehéz volt sokszor eligazodni akár az intézményrendszeren is.

Próbáltam ezt a táblázatot, amit készítettek, megérteni. Bízom benne, hogy önök ezt átlátják, mert miért ne bízson meg az ember a vezetőikben, de nekem úgy tűnik, hogy talán, majd ahogy az idő telik, lehet finomítani ezeken a rendszereken, a párhuzamosságokon, meg a hatáskörökön. Mert számomra – így az elhangzott tájékoztatás után, meg a kiosztott anyagok után – egy kicsit az a benyomásom, hogy vannak párhuzamosságok, nem világos, hogy kinek mi a dolga. Ez látszik azon is, hogy például itt van a környezetvédelmi miniszter is, ha jól tudom, akkor a KEOP-on belül a megújuló energiával kapcsolatos programot például nem a tárca dolgozta ki, hanem a Fejlesztési Ügynökség, miközben maga az ügy ott van a tárcánál, tehát a kormányzati koordinációban biztos, hogy lehet még sok mindent javítani.

És az is látszik, ahogy a miniszter úr, Persányi miniszter úr kezdte, hogy azért mennyire jelentős dolgokról van szó. Valamelyik cikkében vagy interjújában fogalmazott ön úgy, hogy a hét bő esztendő köszönt Magyarországra. Az biztos, hogy így is van, mert ennyi pénzt ez az ország nemhogy az elmúlt években, hanem az elmúlt évszázadokban sem látott; kívülről rengeteg pénz jön ebbe az országba, és talán mind a hárman hangsúlyozták azt, hogy ez nemcsak egy lehetőség, hanem egy felelősség is - nem mindegy, hogy azt az úgymond rengeteg pénzt hogyan költjük el. Bízunk abban, hogy sikerül már mondjuk 2007-ben lehívni azokat a pénzeket, amelyek Magyarország rendelkezésére állnak.

Engedjék meg, hogy nagyon röviden kitérjek arra, és itt kérdezem is, hogy jók-e az információim, amiről önök csak érintőlegesen beszéltek. Az én tudomásom szerint most zajlik éppen az Európai Bizottság és a Fejlesztési Ügynökség között az az egyeztetés, amelyen részben az Új Magyarország fejlesztési programot, tervet, részben pedig az operatív programokat vizsgálják, illetve majd fogadják

el. Ezt a folyamatot felfüggesztette az Európai Bizottság tudomásom szerint, mert nem megfelelő módon nyújtotta be a magyar kormány az operatív programokat. Ha jól tudom – és javítsanak ki, ha nem így van – alapvetően két indokot hoztak fel, például a KEOP-pal kapcsolatban. Az egyik indok az volt, hogy nem csatoltak egy úgynevezett környezeti stratégiai értékelést; a másik pedig az, hogy nem derült ki a benyújtott anyagokból, hogy a társadalmi konzultáció milyen módon zajlott.

És többször volt az az érzésem, hogy néha mintha fordítva ülnénk a lovon, hogy először megcsinálunk valamit, elkészítünk egy stratégiát, egy operatív programot, majd utána társadalmi konzultációt folytatunk. Lehet, hogy ez sem így van, de én, mint ellenzéki képviselő nem vettem még részt olyan egyeztetéseken – ez a mai az első alkalom –, hogy hallok egyáltalán arról, hogy ez az egész folyamat hogy néz ki. És persze nem feltétlenül kell az ellenzékét erről tájékoztatni, bár zárójelben jegyzem meg, hogy ez az egész fejlesztési ügy nem pártügy, ez nem az MSZP-nek és az SZDSZ-nek a fejlesztési programja, hanem az országé, az ország pénzét költjük el, meg az Európai Unióét, és lehet, hogy célszerűbb lenne, már csak az önök érdekében is, azokat a csatornákat is működtetni, amelyek például ebben a bizottságban itt megvannak.

Hogy ne legyen túl hosszú a hozzászólásom, mert sokan itt már az elején jelezték, hogy reméljük nem lesz ez túl hosszú bizottsági ülés, de tartok tőle, hogy nem lesz rövid se, már csak az ügy súlyánál fogva. Szeretnék még konkrétan három dologra rákérdezni.

Az egyik az a nagy és kiemelt projektek ügye. Én elolvastam minden anyagot, amelyet megkaptunk, azt is látom, meg tudom már, hogy mitől minősül egy projekt nagyprojektnek vagy kiemelt projektnek és találtam egy listát is a nagyprojekteknél címszó alatt, amely még a 2006. szeptember 29-i állapotot tükrözi. Azt szeretném kérdezni,

hogyan változott-e, van-e lehetőség arra, hogy például kapjunk egy olyan listát, amely aktuális, hogy lehessen látni, melyek azok a nagy, illetve kiemelt projektek, amelyek bekerülnek majd az operatív programokba.

A másik kérdésem a megújulókkal kapcsolatos. Említettek azt, hogy a megújulók ügye prioritást élvez. Itt is félve jegyzem azt meg, tudván azt, hogy nincsen még mindig fenntartható fejlődési stratégiánk, de ahogy elmondták lesz, be fogjuk tudni nyújtani júliusban, reméljük határidőre; nincsen igazán, legalábbis az én ismereteim szerint, elfogadott energiastratégiánk, így nincs megújuló stratégiánk sem, a klímastratégián is csak dolgozunk. És tudom jól, hogy nagyon nehéz úgy a munkánkat végezni, ha nincsenek bizonyos cölöpök lezelve, amelyek bizonyos tájékozási lehetőséget adnak akkor, amikor valamiről dönteni kell.

És a megújulók kapcsán említették azt, hogy van ügye három prioritás: a folyékony biomaszsa, a szilárd biomaszsa, illetve a biogáz. És a KEOP kapcsán kiderül az, hogy abból az 1308 milliárd forintból - ha jól emlékszem fejből, akkor körülbelül annyi lehet a KEOP-ban - 16,7 százaléka megy összesen a megújulóakra, a fenntartható fejlődést szolgáló projektekre, és fejből nem tudom, de ilyen 52 milliárd, 42 milliárd, 38 milliárd. Azt szeretném megkérdezni, hogy ha a megújuló energiák ügyét - ami szerintem Magyarországnak lehetne a környezetvédelmi ipar szempontjából is egy kitörési pontja - prioritásként kezeljük, akkor ez a 16,7 százalék, ami összesen erre a három célra megy el, elegendő-e, nem lenne-e célszerűbb esetleg többet adni - miért annyi az annyi.

Azt is tudom jól, hogy mivel 2015-ig ennek az országnak EU-s kötelezettsége az, hogy sok mindent megcsináljon, amit eddig nem tudtunk, ezért a pénz jó része - ha jól látom, majdnem 80 százaléka - gyakorlatilag le van kötve: hulladékos projektekre, szennyvízes projektekre. És félreértés ne essék, én ezt nem bírálatként mondom, mert tu-

dom jól, hogy ez kell, és ugye 7 bő esztendő jön, de azt is tudjuk, hogy annak a pénznek a tízszeresét is jól el tudnánk költeni, ha lenne, de ugye nincsen. Az arányok tehát determináltak, ha jól értem, de ha mondjuk, Magyarország nemzeti érdekeit nézem, akár a gazdasági érdekeit, úgy ítélem meg a Környezetvédelmi bizottság tagjaként, hogy a megújuló jelenthetne egy kitörési pontot, és ez a mérkőzés most van napirenden.

Nem egyszerű a kérdés, mert nagyon könnyen lesöpri a gazdasági tárca azokat az érveket, amelyeket környezetvédők hoznak fel, mondván, hogy ez egy drága dolog; de elfelejtik, hogy itt egy olyan innovációs folyamat kezdetén vagyunk, amelybe ha nem invesztálunk időben, akkor ebben is ugyanúgy le fogunk maradni a versenyképességi versenyben, mint ahogy másban is lemaradtunk. És ha megnézzük, ahogyan a régi országok között van néhány olyan régi tagállam, ahol ez prioritás élvez, én az új csatlakozók között nem látom azt az országot, amely ezt napirendre tűzte volna - és miért ne legyünk mi azok. Lehetnének szerintem azok, ezen lehetne dolgozni, és én ehhez a rendelkezésre álló lehetőségeket kevésnek érzem. Lehet, hogy itt abbahagyom, mert túl hosszúra nyúlik a kérdésem, észrevételeim száma. Köszönöm szépen.

AZ ENSZ ÉGHAJLAT-VÁLTOZÁSI KERETEGYEZMÉNYE ÉS ANNAK KIOTÓI JEGYZŐKÖNYVE KAPCSÁN

2007. április 23.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Szeretnék kérdezni, és lenne egy észrevételem is. Előzetesen azt szeretném elmondani, hogy mi is támogatjuk ennek a törvényjavaslatnak az általános vitáját, azt gondolom, az országnak szüksége van erre az úgynevezett kiotói törvényre, és ennek a benyújtása indokolt is meg szükséges is, ezzel nincsen semmilyen probléma.

A kérdésem az alelnök úr észrevételével kapcsolatos. Mint mindannyian tudjuk, az Európai Bizottság csak feltételesen fogadta el az úgynevezett nemzeti kiosztási tervünket, és 12,4 százalékkal javasolja csökkenteni az eredeti javaslatot, ami 30,7 millió tonna volt, így lenne olyan 26,9 millió tonna. Ha jól emlékszem, akkor az 0,9 tonnával több, mint amennyit 2006-ra megítéltek nekünk vagy amennyit teljesítettünk. Ez egy elég jelentős mennyiség, és azt hallottam a sajtóból, hogy a környezetvédelmi tárca fontolgatja, hogy az Európai Bírósághoz fordul. Egy rövid tájékoztatást szeretnék kérni arról, hogy milyen esélyünk van arra, hogy a bíróság nekünk ad igazat, illetve hogy hogyan lehet megoldani azt, a magyar gazdasági érdekeket figyelembe véve, hogy ha csökkentésre kerül sor, azt egyáltalán tudjuk-e kezelni. Mert magát ezt a 30,7 millió tonnát sem volt egyszerű végigtárgyalni a gazdasági élet szereplőivel, és az én tudomásom szerint ebben a tervben nincsenek benne az új belépők. Erről szeretnék tehát kérni egy tájékoztatást. Ez ugyan nem kapcsolódik közvetlenül a törvényjavaslatához, de ha már itt vannak, szívesen venném, ha elmondanák.

A másik az az általános észrevételem, amit már az előző alkalommal is – amikor, azt hiszem, a főosztályvezető úr itt volt a miniszter úrral együtt – megemlítettem, hogy információim szerint a bizottság és a kormány közti tárgyalások most úgy állnak, hogy nem fogadták el, egyelőre, az Új Magyarország Fejlesztési Tervet sem meg a KEOP-ot sem. És itt látszik az, hogy ilyen esetekben mennyire nagy jelentősége lesz hirtelen a határidőknek. Mindannyian tudjuk, hogy nincs klímastratégiánk, nincs fenntartható fejlődési stratégiánk, az készül, és a múltkor úgy fogalmaztam talán, hogy sokszor fordítva ülünk a lovon, és mennyivel egyszerűbb dolgunk lenne, ha a cölöpök le lennének vevve, talán ezt a kifejezést használtam akkor is. Csak sürgetni szeretném önöket – és majd a miniszteri meghallgatáson Fodor Gábornak is jelezzük ezt –, mert ezek a stratégiák azért is fontosak, mert ilyen „krízishelyzetekben” megkönnyítik a kormány mozgásterét. Köszönöm szépen.

A fiatalokért dolgozunk

A GYORSFORGALMI UTAKRÓL SZÓLÓ TÖRVÉNY MÓDOSÍTÁSAKOR

2007. május 7.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Én is kérdezni szeretnék. 18 új gyorsútszakasz szerepel ebben a módosításban, és azt szeretném kérdezni, jól értem-e azt, hogy a kormány már elfogadta a KEOP-nak azt a részét, amely uniós forrásként kijelöli annak a fedezetét, amelyből ez az egész program megvalósítható. Maga az akadálymentesítés, tehát ez a kiváltás igényel-e pluszköltségeket, s ha igen, akkor ennek a forrásai szintén uniós források-e, vagy a magyar költségvetést terhelik, és ha ez utóbbit, akkor ezek a források hol szerepelnek? Vannak-e határidők ebben a javaslatban, azt is szeretném megkérdezni. Ránézve a mellékletre nem látok benne határidőket. Az utolsó kérdésem pedig az, hogy ha nem szerepel itt, ebben a mellékletben valamelyik gyorsforgalmi út, az azt jelenti-e, hogy az nem fog megépülni, vagy valami más oka is lehet-e. És rá is kérdeznék Nógrád megyében a Hatvan és a Salgótarján közötti szakaszra, hogy az azért nincs-e benne, mert nincsen szükség hozzá újabb forrásokra, mert arra már megvannak, vagy kikerült-e belőle? Szeretném, ha ezt elmondaná nekem. Köszönöm szépen.

SCOTT FRAZIER TÁJÉKOZTATOTT A GLOBÁLIS FELMELEGEDÉSRŐL

2007. május 21.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Ma sem keltünk fel hiába. Említette Scott Frazier úr, hogy nem gondolta volna, hogy egyszer eljut Magyarországra, amikor az alapítványnál elkezdte a munkát. Ebben az országban a mi generációnk, és ebben a teremben, azt gondolom, hogy mindenki részben indián regényeken nőtt fel és olvasott. Nálunk Karl Mayt olvasták akkoriban és Coopert, és mi akkor egy szocialista országban éltünk, és gondolom, azért olvastuk részben ezeket a regényeket, mert akkor Amerika az ellenségünk volt, és az indiánok voltak a jók, a jenkik pedig a rosszak. Mi a jóknak, az indiánoknak drukoltunk természetesen, és imádtuk az indián hősokeket. Én is elolvastam minden létező indiánregényt, amit csak lehetett, és nem gondoltam volna, hogy egyszer látok élőben egy indiánt Budapesten, meg hogy én politikus leszek, és a Környezetvédelmi bizottságban hallok egy sziú indiánt énekelni. Ha valaki nekem ezt tizenvalahány éves koromban mondja, biztosan kinevettem volna.

Magyarországon az élet nagyot változott 1990 óta, mert egy új rendszerben élünk hál' istennek. Nagyon értékelem azt, hogy az Alapítvány pont egy indiánt választott nagykövetének, a víz nagykövetének, mert úgy gondolom, hogy a víz sorsa és az indiánok sorsa egy kicsit hasonló lehet, hiszen ki gondolta volna, hogy egyszer az indiánok a kipusztulás ellen küzdenek. És most azt gondoljuk, hogy a víz is örök, de lehet, hogy ez nem lesz mindig így. Gondolom, ez lehet a message abban, hogy pont egy indián képviseli ezt a gondolatot.

Mi egy szerencsés országban élünk, mert a mi őseink, nekünk is volt egy törzsfőnökünk, Árpádnak hívták, aki hét törzssel együtt jött erre a területre, a Kárpát-medencébe, és okosan választották ki azt a helyet, ahol szerencsére elég sok víz van. Ez persze nem jelenti azt, hogy minden rendben lenne, és mi mint Környezetvédelmi bizottság sokat foglalkozunk a vízminőséggel, a szennyvíztisztítással. Mi európai uniós tagország lettünk, és vannak bizonyos kötelezettségek, amelyeket át kell venni azért, hogy a vízminőség jobb legyen.

Hogy legyen valami, amit ön is hazavihet magával ebből a teremből, el szeretném mondani, hogy most egy olyan bizottságban ül, amelyik a környezetvédelemmel foglalkozik, persze a természetvédelemmel is, a vízzel is. Magyarországon a parlamentnek vannak ilyen bizottságai, és ezekbe a bizottságokba a pártok delegálják – érthető módon – a képviselőiket. Önnek biztosan nem volt elég ideje a magyar politikai életről tájékozódni, de ebben az országban ma a politika egy kicsit abnormális állapotban van. Túl átpolitizált minden az országban. Ez összefügg a rendszerváltással és egyéb dolgokkal is. De szerintem ez a bizottság egy olyan bizottság, amelyben az itt lévő pártok képesek egymással összefogni a környezetvédelem, a természetvédelem, a víz érdekében, mert ezek nem pártügyek, nem is feltétlenül nemzeti ügyek, hanem globális ügyek. És ugyan kicsi ország vagyunk, de mi is hozzá tudunk tenni valamit azért, hogy globálisan rendben legyenek a dolgok.

Köszönjük szépen, hogy eljött ide, és hogy énekelt nekünk. Javaslom az elnök úrnak, hogy ezentúl, ha jönnek a tárcák képviselői, énekeltesse meg őket, és javaslom, hogy tartsunk egyszer egy kihelyezett bizottsági ülést Nebraskában, semmi sem lehetetlen. Köszönöm.

ISMÉT A KÖRNYEZETVÉDELMI ÉS ENERGETIKAI OPERATÍV PROGRAMRÓL

2007. május 22.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Köszönjük szépen a bizottság nevében ezt a tájékoztatást, már régóta igényeltük, hogy tudjuk meg, hogy hol tart a KEOP, illetőleg mit végeztek a munkatársaik, ebbe beleértve, ezen a területen. Látszik, hogy egy nagyon komoly munka áll önök mögött, ez mindenképpen elismerésre érdemes, azt gondolom.

Szeretnék néhány kérdést feltenni, egy-kettő általánosabb jellegű lesz, de konkrétumokra is szeretnék rákérdezni. Végignézve az anyagot, néhány olyan kérdésem van, amely számomra nem volt eléggé világos.

Örülök annak, hogy megemlítette, hogy az Európai Uniónak van egy új energiastratégiája. Mivel Magyarország EU-tag lett, és kötelezettséget vállaltunk arra, hogy 2020-ig megpróbáljuk elérni azt az átlagos 20 százalékos EU-s szintet, amelyről ön is beszélt, én, végignézve a számokat, a következőt szeretném kérdezni: örülök annak, hogy a magyar környezetvédelem szerintem az egyik nyertese lehet az európai uniós pénzeknek, hiszen zöldfejlesztésekre jön majd nem egyötöde az EU-ból érkező pénzeknek. Ez egy hihetetlen lehetőség, de ugyanakkor azt is látom, és ezt ön is elmondta, hogy van egyfajta derogációs kényszer is. Tehát van egy olyan mozgástér az EU-s pénzekben, ahol Magyarország nem nagyon tudja kikerülni, hogy teljesítse a szennyvízre, az ivóvízre, a hulladékgazdálkodásra vonatkozó szempontokat, és látszik is a százalékoknál, hogy a pénzek jelentős része erre megy el.

Ha összeadom azt a három tételt, amely a megújulóenergia-forrásokra, az energiahatékonyságra, és a harmadik kategóriára, a fenntartható termelési és fogyasztási szokásokra vonatkozik, ez olyan tíz egész valahány század százalék. Jól értem-e, hogy ez a tizenvalahány százalék 2013-ig terjedő százalék? Ha igen, látván azt, hogy ezek a programok 2007–2008-ra vonatkozó programok, ez azt jelenti-e, hogy ez az arány esetleg változhat 2008. után? Ha nem változik, akkor mit gondolnak arról, hogy 2013-ban, ha marad ez a 10 százalékos arány, van még hét évünk 2020-ig, a következő hétéves ciklusban el tudjuk-e érni azt az elvárást, amelyet az Európai Unió Magyarországgal szemben is támasztott, és amely az én meggyőződésem szerint Magyarországnak érdeke is egyben. Nem kevés-e ez a 10 százalék?

Szeretnék arra rákérdezni, és odalapozok a táblázathoz, hogy pontos legyenek, hogy a fenntartható életmód és fogyasztás alatt milyen projekteket értünk. Mondjanak nekem, legyenek olyan kedvesek, egy-két konkrét projektet! Ide le van írva, hogy fenntarthatóbb életmódot, satöbbi, satöbbi népszerűsítő mintaprojektek, beruházások. Nehezen tudom ezeket elképzelni, tehát egy-két konkrétumot hadd kérjek.

Illetve hadd kérdezzem meg, hogy az elektronikus környezetvédelem, mint támogatandó cél, az pontosan micsonda, az önkormányzatokra vonatkozik-e. Ha erről hallhatnék néhány információt, azt megköszönném.

Most nemcsak a KEOP-ról, hanem általában a magyarországi fejlesztési tervről mondom azt, hogy mivel nem tudtuk időben elkészíteni, ahogy ön is említette, a fenntartható fejlődési, meg az éghajlat-változási stratégiát, ez a szempont a fejlesztésekben nincs feltétlenül jelen. Tehát ha összességében megnézzük azt, hogy az a 7 ezer milliárd mit okoz mondjuk Magyarországon a fenntarthatóság szempontjából, akkor lehet talán még azt a kijelentést is

tenni, hogy a CO₂-kibocsátást furcsa módon még akár növelheti is mondjuk a környezetvédelmi beruházásokra érkező pénz. Ilyenkor látszik az, hogy mennyivel egyszerűbb lett volna a dolgunk, az önök dolga is, meg a kormány dolga is, ha ezek a stratégiák időben elkészülnek, és például a tervezésben ezeket figyelembe lehetett volna venni. Ez egy megjegyzésem volt, érthető módon.

A következő kérdésem: igaz-e az a hír, és azt is szeretném megtudni, hogy jelenleg hol tartunk az Európai Bizottsággal a tárgyalásokkal kapcsolatosan, hogy a KEOP-ba pluszban 86 milliárd forint kerül át a közlekedési operatív programból? Ez a hír igaz-e? Ha igaz, akkor ezt a pénzt mire fogjuk felhasználni, ezt lehet-e már most tudni?

A következő kérdésem az úgynevezett nagy- és kiemelt projektekkal kapcsolatos. Végleges-e az a lista, amit itt látunk, ebben a táblázatban? A kormány döntött-e véglegesen arról, hogy mely projekteket javasolja az EU-nak nagy-, illetve kiemelt projektként?

Azt is szeretném megtudni, hogy 2007-ben, tehát ebben az évben milyen típusú pályázatokat írtak ki, mi a tapasztalatuk a pályázat kiírását követően, jelentkeznek-e rá eleget, boldogulnak-e az emberek a pályázati kiírásokkal, nem túl nehéz-e a pénzekhez hozzájutni. Egy konkrét példát is említenék, hogy miért kérdezem ezt. Az energiahatékonysággal kapcsolatos támogatást – ez a lakások szigetelése – tavaly sokkal egyszerűbb volt felvenni, az idén kevesebb rá a pénz, szigorodtak a feltételek, más gazdasági körülmények vannak, mint egy évvel ezelőtt, és így nehezebb pénzhez jutni. Jellemző-e ez a tendencia más programokra is? Érdekelne az, hogy miket írtak eddig ki. Ha jól láttuk, a tárca költségvetésében idén talán 8 milliárd forint volt kifejezetten KEOP-os programokra. Biztosan más tárcáknál is vannak pénzek hasonló pályázatokra.

Érdekelne az is, hogy önök szerint mondjuk 2007 végéig mennyi pénzt tudunk sikeresen lehívni. Köszönöm szépen.

AZ ELEKTRONIKUS ÚTDÍJFIZETÉSI RENDSZER BEVEZETÉSÉRŐL

2007. május 22.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Azt gondolom, hogy a tehergépkocsikra kivetendő, és az úthasználattal arányos díjfizetés egy üdvözlendő dolog. Nem tudom elképzelni, a fuvarozókat leszámítva, hogy lenne olyan valaki az országban, aki ennek ne örülne. Tehát a szándékot mindenképpen támogatandónak tartom, hiszen csökkenhet a környezetszennyezés – ha ez már a környezetvédelmi bizottság elé kerül, akkor az egy fontos szempont –, ésszerűbb lehet a közlekedési munkamegosztás, javulhat akár az életminőség is, ahogyan ezt Orosz Sándor az előbb említette, ha azok a feltételek megvalósulnak, és akár tisztességesebbé is válhat a piaci verseny.

Tehát a szándék, úgy gondolom, hogy minden szempontból pozitív, leszámítva, mondom még egyszer, a fuvarozókat.

Ez lenne az egyik kérdésem. Készült-e olyan hatástanulmány a minisztériumban, amely azzal foglalkozik, hogy ez az intézkedés milyen módon érinti a magyarországi kis- és középvállalkozókat, akik fuvarozással foglalkoznak? Ennek a tehergépkocsi-forgalomnak egy része úgynevezett tranzitforgalom, tehát olyan járművek, amelyek nem magyar fenntartás alatt közlekednek, egy részük pedig olyan, amelyeket magyar tulajdonban lévő vállalkozások működtetnek.

Azt is meg szeretném kérdezni, hogy egységes lesz-e a díjfizetési rendszer. Valamilyen módon a magyar állam, a kormány tehermentesíti-e azokat a magyar fuvarozókat, akiket esetleg kellemetlenül érinthet?

A másik kérdésem a technikai megoldással kapcsolatos. Az én információim szerint ebben a rendszerben, talán le-

egyszerűsítve, kétféle megoldás ismert: az egyik a szatellit GPS-rendszer, a másik pedig a mikrohullámú rendszer – az utóbbival a Kapsch nevű cég Csehországban nemrég kudarcot vallott. Azt szeretném megkérdezni, hogy ennek ellenére a magyar kormány elképzelhetőnek tartja-e azt, hogy ezt a mikrohullámú rendszert veszi át, vagy, ha jól tudom, a Deutsche Telekom vagy a T-Systems által használt szatellitrendszert preferálja-e.

A másik kérdésem az Állami Autópálya-kezelő Központ ellenőrző szerepére vonatkozik. Jó megoldás-e az, ha privatizáljuk az Állami Autópálya-kezelő Központ legalábbis egy bizonyos százalékát, hogy az ellenőrzést erre a cégre bízjuk? Erre is szívesen fogadnék egy választ.

Végezetül az utolsó kérdésem a rendszer bevezetését követő állami bevételek becsült nagyságával kapcsolatos. Van-e ilyen? Ha igen, akkor ezeket a bevételeket arra fordítjuk-e, ami miatt az én fejemben ennek a rendszernek a bevezetése indokolt, nevezetesen a magyarországi utak állapotának javítására? Köszönöm szépen.

A FÖLDTÖRVÉNY-MÓDOSÍTÁSI JAVASLAT IDŐZÍTÉSÉRŐL

2007. május 30.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Ha jól tudom, nem a környezetvédelmi bizottság az első helyen kijelölt bizottság a törvényjavaslat kapcsán, és én véletlenül tudom, hogy a mezőgazdasági bizottság később ülészik, mint mi. (*Dr. Orosz Sándor: Most.*) Nem lett volna-e logikusabb, ha mi úgy tárgyaljuk, hogy tudjuk az első helyen kijelölt bizottság véleményét? Ezt csak előzetesen, zárójelben jegyzem meg.

Nem a törvényjavaslat érdemi részéhez szeretnék hozzászólni, hanem a következőre szeretnék rákérdezni: tegnap azt láttam abban a táblázatban, amely a parlamenti képviselőknek került kiosztásra, és a tavaszi parlamenti ciklus ülésnapjain tárgyalandó törvényekre vonatkozik, hogy ha jól emlékszem, akkor június 18–19-én lenne a két törvényjavaslat általános vitája a parlamentben, vagy a végszavazás, erre most nem emlékszem. (*Közbeszólás: Az általános vita.*) Az én tudomásom szerint valószínűleg június 25-én befejezzük a törvényalkotási ciklust.

A következőt szeretném megkérdezni: nem lett volna-e logikusabb vagy célszerűbb ezt az egész ügyet ősre elhalasztani, hallván Orosz Sándor hozzászólását is, hogy azért van itt egy jó pár olyan ügy, amely komoly érdemi vitát fog gerjeszteni. Ha június 18–19-én kezdünk el egy általános vitát, majd 25-én befejezzük a tavaszi ülésszakot, akkor jön egy két hónapos nyári szünet, amikor nem történik semmi, majd ősszel elkezdjük a részletes vitát. Azt szeretném udvariasan kérdezni, akár javasolni, hogy nem lenne-e jobb levenni az egész ügyet a napirendről, háttéregyeztetéseket folytatni, egy kicsit még gyúrni ezt a törvényjavaslatot, és visszahozni az egészet ősszel, úgy, hogy

akkor legyen általános vita, és utána rögtön részletes vita, hogy az egészben ne legyen egy ilyen két hónapos szünet. Köszönöm szépen.

Roma táncosok és zenészek körében a Nógrád megye bemutatkozik című rendezvényen, a budapesti Arcvonal irodalmi kávézó előtt

MEDDIG HABZIK A RÁBA?

Kihelyezett ülés Szentgotthárdon

2007. június 19.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Szeretnék konkrét kérdést is feltenni, de mielőtt ezt megteszem, én is elmondanám a helyzetről a véleményemet. Mi a Hármashatáron vagyunk, és ha jól tudom, azt az éttermet is így hívják, ahol voltunk. Szerintem ez a hármashatás is, amely éri ezt a Hármashatárt, hozzájárul ahhoz, hogy itt ez az ügy nem pusztán környezetvédelmi ügy, hanem politikai ügy is, ahogyan a miniszter úr is helyesen mondta, és alelnöktársam és elnök úr is mondták.

Ma Magyarországon olyan a helyzet, hogy szerintem a környezetvédelem ügye – mint olyan – szerintem egyelőre politikai értelemben még marginális ügy. Néhány olyan ügy van, amely kiemeli ebből a marginalitásból, és szerintem ez a Szentgotthárd környéki ügy is ilyen lett. Hiszen a köztársasági elnöktől kezdve a parlament elnök asszonyán át a civileken keresztül a politikai pártokig, az új miniszter belépéséig nagyon sok minden mutatott abba az irányba, hogy ebből politikai ügy lett. Szerintem ez segíthetett – és segíthet is – bennünket abban, hogy például a tárgyalási pozícióink is erősebbek legyenek, mint mondjuk voltak akár két-három – vagy négy-öt – évvel ezelőtt.

A környezetvédelem ügye a természeténél fogva olyan, hogy alkalmas arra, hogy összefogjanak a parlamenti pártok, és szerintem a mai megosztott magyar világban az is örömdetes dolog, hogy ebben össze tudtunk fogni. Ebben nekünk nagyon sokat segítettek a civilek és a média. Segített, és azt gondolom, kötelességünk is, hogy megtegyük ilyen esetekben azt, ami a részünkről megtehető, és én személyesen örülök annak, hogy ezt most elmondhatom Szentgotthárdon is. Ez fontos érték, és örülök annak, hogy

az új miniszter színrelépésével már elérhettünk talán egy fél sikert, és nagyon bízom benne, hogy mindhárom dologban sikert is érhetünk el.

A konkrét kérdésem a következő. Az az akciócsoport, amely létrejött, ezek szerint csak a Rába ügyével foglalkozik-e, vagy a Lapincs ügyével is?

Ha jól értem, a hulladékégetővel nem foglalkozik, és ha nem, akkor felvetném azt a javaslatot, hogy később hozunk létre egy akciócsoportot akár a hulladékégető ügyére is, mert azt látom, hogy abban nem történtek meg a szükséges egyeztetések. Joggal mondhatta eddig az osztrák fél, hogy nem volt ügy. De látszik az is, hogyha ebből ügy lesz, és mondjuk a bíróság elé visszük, akkor az egész megette e fene - jó magyarosan mondva. Sokkal több értelme van – főleg akkor, ha sikert tudunk elérni a Rába és a Lapincs esetében – egy hasonló párbeszédnek, és itt kiemelném a párbeszédet, mert nem ellene vagyunk az osztrákoknak. Szeretnénk velük – és gondolom, akik itt vannak, azok is – még hosszú ideig együtt élni, de amennyire tudom, azért elég barátságtalan lépésként élték meg a helyiek, hogy azt a hulladékégetőt pont ide rakják, a háttérhez. Ez kicsit olyan, mint amikor az ember a szemetét a kertjének abba a sarkába viszi, ahonnan már nincs tovább, mert a szomszéd jön. Ezenkívül ennek a hulladékégetőnek volt egy előtörténete, ezt eredetileg nem ide tervezték. Amennyire látom, ez mozgott keleti irányba, és ha mondjuk itt Olaszország vagy Svájc lenne, nem biztos, hogy ide tették volna az osztrákok.

Azért is örülök annak, hogy van egyetértés, és határozott álláspontot képviselünk a parlamenten belül, mert nekünk is meg kell tanulni megvédeni a környezetvédelmi, nemzeti érdekeinket. Lehet, hogy egy ilyen akciócsoport, háta mögött a politikai támogatással, a parlamenttel, a civilek és a média segítségével, előbbre visz bennünket a szemétegető ügyének a megoldásában is.

*Határozati javaslat a szentgotthárdi kihelyezett ülésen
2007. június 19.*

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Valamikor márciusban V. Németh Zsolt képviselőtársammal és Katona Kálmán elnök úrral fogalmaztunk meg egy határozati javaslatot, amelyet bevittünk a környezetvédelmi bizottság elé, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy próbáljunk meg ötpárti egyetértést elérni ebben a szerintünk fontos ügyben. Kezdetben vita volt közöttünk, bár azt gondolom, a célban valamennyien egyetértettünk. Hármast fogalmaztunk meg ebben a parlamenti javaslatban: hogy szűnjön meg a habzás a Rábán, ne legyen sóval terhelt a Lapincs, és ne azon a helyen épüljön meg a hulladékégető, ahova az osztrákok tervezik. De kezdetben vitáztunk a kormánypárti képviselőtársainkkal azon, hogy vajon ez az eszköz, ez a parlamenti határozati forma segít-e ezeknek a céloknak az elérésében, nem gyengíti-e a kormányzati pozíciókat.

A mi személyes véleményünk az volt, és ez még a miniszterváltás előtti időszakra vonatkozik, azt gondoltam, hogy segítjük a magyar kormányt abban, hogyha egy kicsi határozottságot mutatunk, és mondjuk a parlamenti pártok kötelezik a Magyar Köztársaság környezetvédelmi miniszterét arra, hogy határozottabban lépjen fel az osztrákokkal szemben. Közben megtörtént a miniszterváltás, és a múlt héten eljutottunk odáig, hogy az összes vitás kérdésben megállapodtunk, és külön köszönöm Orosz Sándor alelnök úrnak azt a hozzáállást, amelyet tanúsított. Megteheték volna, hogy – ahogyan általában ma nem ritka a parlamentben –, hogy, úgymond, lenyomják az ellenzéki javaslatokat, és teljesen más dolgot csinálnak. De nem ezt az utat választották, és azt gondolom, ez is használ majd az ügynek. Jó érzés lesz a jövő héten, 25-én, valamennyiünk számára, amikor majd a parlament egyhangúlag meg tudja szavazni ezt a parlamenti határozatot.

Nem olvasnám fel az egész szöveget, de szeretnék kiemelni belőle néhány bekezdést, anélkül, hogy untatnék bárkit, de lehet, hogy vannak köztünk most olyanok, akik ezt nem fogják soha megnézni, és jó, ha itt Szentgotthárdon helyben elhangzik legalább néhány dolog, hogy mi is van megfogalmazva ebben a szövegben.

Az első bekezdés így hangzik: az Országgyűlés elfogadhatatlannak tartja, ha egy ország oly módon hátrítja át, illetve oldja meg környezeti... bocsánat, nem. (*Jegyzőkönyvön kívüli egyeztetés.*) Tehát közkívánatra elolvasom az egész szöveget, másfél oldal.

„Az Országgyűlés a magyar polgárok egészségének védelme, az Alkotmányban rögzített egészséges környezethez való jog érvényesítése érdekében a következő határozatot hozza:

1. Az Országgyűlés elfogadhatatlannak tartja, ha egy ország oly módon hátrítja át, illetve oldja meg környezeti problémáit, hogy az a szomszédos alvízi vagy fő szélirányba fekvő ország számára kedvezőtlen, káros környezeti következményekkel jár, környezeti kockázatot jelent. Az Országgyűlés az ilyen jellegű problémák megoldásában az érintettek együttműködését helyezi előtérbe.

2. Az Országgyűlés aggódik Szentgotthárd város és térsége lakosságát és társadalmát kedvezőtlenül érintő, az Osztrák Köztársaság területéről származó káros környezeti hatások miatt, és tiltakozik az osztrák hulladékégető határ mellé tervezése ellen, szolidaritást vállal az érintettekkel.

3. Az Országgyűlés felhívja a kormányt, hogy továbbra is tegyen meg mindent a térség környezeti kárainak elhárítására, a környezeti veszélyek, kockázatok megelőzése érdekében. Ennek keretében:

a) értékelje és szükség szerint kezdeményezze a két- és többoldalú nemzetközi szerződésekből, továbbá az EU-jogszabályokban rögzített előírások és határértékek felülvizsgálatát, módosítását, szigorítását a felvízi, illetve fő szélirány szerinti kibocsátók vonatkozásában.

b) Az EU Víz Keretirányelvének megfelelően a Rába folyó teljes vízgyűjtőjére közös vízgyűjtő-gazdálkodási tervben értékelje a környezeti állapotot és a környezeti kockázatokat.

c) kezdeményezzen tárgyalásokat az Osztrák Köztársaság kormányával arra vonatkozóan, hogy a heiligenkreutzi ipari parkba tervezett hulladékégető mű ne a magyar országhatár közelében épüljön meg.

4. Az Országgyűlés felkéri és támogatja az országos, regionális és helyi társadalmi szervezeteket, hogy hazai és nemzetközi kapcsolataikat is felhasználva, tevékenyen működjenek közre Szentgotthárd és térsége környezeti állapotának javítása, a hulladékégető határ mellé építésének megelőzésre érdekében.

5. Az Országgyűlés felkéri a tudományos testületeket, hogy kutatásaikkal segítsék a térség környezeti állapotának felmérését és a várható hatások feltárását, az Országgyűlés és a kormány intézkedéseit.

6. Az Országgyűlés felkéri a kormányt, hogy a térség környezeti helyzetéről folyamatosan számoljon be az Országgyűlés illetékes szakbizottságának.”

Ez tehát a határozati javaslat, nagyon bízunk benne, hogy hétfőn fel tudjuk tenni az „i”-re a pontot.

Köszönöm szépen a figyelmet.

A 2005. ÉVI ZÁRSZÁMADÁS ÉS AZ ARRÓL SZÓLÓ ÁSZ-JELENTÉS TÁRGYALÁSAKOR

2007. szeptember 18.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Képviselőtársaim itt a szomszédban arra biztattak, hogy hagyjam ki a felét az észrevételeimnek, hogy gyorsan vége legyen az ülésnek - kísérletet teszek rá.

Köszönjük szépen ezt az őszinte és alapos beszámolót. Azt gondolom, hogy a 2006-os zárszámadás szöveges indoklása egy jó munka, részletes munka, és jól mutatja a tárcsa 2006-os feladatait, úgyhogy ez dicséret a szerkesztőknek; néha az volt az érzésem, hogy kicsit túl alapos is, és mintha igyekezne egy kicsit eltussolni azokat a problémákat, amik egyébként vannak. Külön köszönöm a tárcától érkezett hölgynek, hogy ilyen őszintén elmondta az igazgatási fejezet kapcsán, hogy mi történt, mert mindannyian tudjuk, hogy 2006-ban itt történt – a 2007-es költségvetésre és a konvergenciaprogramra tekintettel – egy olyan létszámcsökkentés, amiből aztán az adódott, hogy az ÁSZ-nak, legalábbis az igazgatási fejezetet illetően, el kellett utasítani a megbízhatóságot.

Szeretnék a részletes megállapításokkal kapcsolatban néhány észrevételt tenni, és kérdezni is. Szóban elhangzott, hogy megszűnt az úgynevezett OKTVF, és létrejött helyette ez a Vízügyi Központ és Közgyűjtemények nevű intézmény, amely az én érzésem szerint azért azt a funkciót, amelyet korábban az OKTVF ellátott, nem igazán tudta betölteni. Ezért is reagáltak az én ismereteim szerint után úgy, hogy ugyan más néven, de az eredeti funkcióhoz közelítő intézményt állítottak vissza annak érdekében,

hogy pótolják azt a hiányosságot, ami az OKTVF megszűnésével január 1-je után előállt.

Ez a beszámoló nem nagyon foglalkozik azzal, hogy a 12 regionális szervezet lecsökkent tízre; megszűnt az alsó-Duna-völgyi és a Körösvidéki felügyelőség. Ha jól tudom, akkor született egy olyan ígéret, hogy ugyan megszűnik ez a két felügyelőség, de a hatásköröket és a feladatokat a dél-dunántúli felügyelőség átveszi. Én úgy érzem, főleg erre a német szemébtotrányra utalva, hogy ez a létszámcsökkentés, illetve a két felügyelőség megszüntetése nagyon megnehezítette a környezetvédelmi ellenőrzést, hiszen ha ez a két felügyelőség maradt volna, akkor én azt feltételezem, hogy nem feltétlenül tudták volna olyan sokáig és annyira eltitkolva végezni ezek az emberek, akik ott a szemetet illegálisan elhelyezték, azt a munkát, amit aztán most már valamennyien ismerünk. Arra szeretnék rákérdezni, hogy a két felügyelőség megszűnésével azok a feladatok, amelyeket korábban az a két felügyelőség ellátott, vajon Pécsről megoldhatóak-e, mert most az az érzésünk, mintha az a pécsi központú felügyelőség 4,5 megyényi illetékességi feladatokkal küszködne, és azt elég nehéz elképzelni, hogy ezt jól lehet csinálni. Alapos-e ez az érzésem? Erre szeretnék választ kapni.

A Vásárhelyi-tervvel kapcsolatosan pedig a következőt szeretném megkérdezni. Tudomásom szerint történt egy nemzetközi hitelfelvétel. Azt szeretném megkérdezni, hogy mire használták fel ténylegesen ezt a hitelt, illetve, hogy hol tartanak a visszafizetéssel, és igaz-e, hogy ennek a hitelnek egy részét nem olyan célokra fordították, mint amire felvették.

Végül az utolsó észrevételem az árvízzel kapcsolatos. Jól értettem-e azt, hogy az általános tartalékból 13 milliárdot, és azzal, hogy felülről nyitottá tették az előirányzatot, még 26-ot kapott a tárca? Ebből is látszik, hogy mennyire alulbecsülték a költségvetés tervezésekor azt, hogy meny-

nyi pénzt kell egy árvízre fordítani. Kérdezném, hogyha a Vásárhelyi-tervet határidőre teljesítették volna, akkor is előállna-e ugyanez a helyzet, tehát ennyire nem lehet az árvizeket előre tervezni, hogy ennyivel több pénzre van szükség évente ahhoz, hogy az árvíz által előidézett helyzetet kezelni lehessen? Köszönöm szépen.

A VÁSÁRHELYI TERVRŐL

2007. november 6.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Szeretném megkapni azt a lehetőséget, hogy mielőtt egyenként szavazunk a módosító indítványokról, mondhassak néhány szót képviselőtársaim nevében, akik a módosítókat beadták. Font Sándor és Ángyán József adta be a módosító indítványok egy jó részét, és ők kértek meg arra, a bizottságot tájékoztassam arról, hogy mi volt a szándékuk a módosító indítványokkal.

Előzetesen szeretném a bizottságot arról tájékoztatni, hogy ezek a módosító indítványok élvezik a Vásárhelyi-terv önkormányzati testületének – gondolom, ez egy tanácsadó testület –, tehát a Tisza folyó mentén lévő önkormányzatokat tömörítő szövetségnek a támogatását. A képviselőtársaim eredeti szándéka a módosító indítványokkal az volt, hogy megpróbálják a Vásárhelyi-tervet az eredeti, még a Fidesz-kormány által megfogalmazott célkitűzésekhez visszairányítani. Vagyis ahhoz az elgondoláshoz, hogy ez a Vásárhelyi-terv nemcsak gátépítésre jött volna létre, illetve, hogy ennek a Vásárhelyi-tervnek vannak ökológiai, valamint vidékfejlesztési szándékai is, és ahhoz a célhoz is, hogy a lakosság foglalkoztatásra is megoldást próbáljon találni a Vásárhelyi-terv.

Ezért ezek a kapcsolódó módosító javaslatok – az érintett Tisza-menti önkormányzatokkal egyeztetve – a következőket célozzák meg: egyrészt megpróbálják a Vásárhelyi-terv céljait, illetve a Vásárhelyi-terv által ellátott feladatokat kiterjeszteni, másrészt kiterjednek arra is, hogy a hazai finanszírozás ne merüljön ki az európai uniós források társfinanszírozásában, a fejlesztések megvalósítása során pedig a helyi önkormányzatokkal való egyeztetésre hívnám fel a figyelmet. Ezért azt szeretném kérni valamennyi képviselőtársamtól, hogy ezeket a módosító indítványokat

lehetőség szerint támogassák, mert ezzel a Tisza mentén élő mintegy másfél millió ember számára nemcsak biztonságot az árvíz elleni védekezésben, hanem jobb életfeltételeket is garantálni tudnánk. Köszönöm szépen, elnök úr.

JELENTÉS A HAZAI ATOMENERGIA-FELHASZNÁLÁS BIZTONSÁGÁRÓL 2005–2006-BAN

2007. november 6.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. *(Az elnök a bizottság tanácsadójával egyeztetet egy módosító javaslat tárgyában.)* Igazából nem feltétlenül önökhöz intézném a kérdést, hanem elnök úrhoz, ha figyel még itt a bizottsági ülésen. Amikor kezünkbe vesszük ezeket a kiadványokat, és az ember átfutja, részben jó érzéssel tölt el engem is, hogy milyen szép ez a kiadvány, mennyire jól meg van szerkesztve, ugyanakkor mindig motoszkál bennem az a gondolat, ezért azt szeretném javasolni elnök úrnak, hogy itt, a bizottsági ülésen foglalkozzunk azzal, hogy Magyarországnak az elkövetkező, mondjuk 50 évében az energiaszükségletét, ha végiggondoljuk, hogy miből lehet kielégíteni, abban mi az atomenergia szerepe, mi a fosszilis energiának a szerepe és mi a megújulók szerepe. Amikor csak az atomenergiát vizsgáljuk önmagában, releváns kérdések persze azok is, hogy biztonságtechnikailag az üzemidő-hosszabbítás vagy egy új reaktor – vagy bocsánat, lehet, hogy atomerőmű építése, nem tudom a reaktor és az atomerőmű közötti pontos különbség micsoda – építése a fontos.

Nem vagyok elvakult politikus, nem mondhatnám azt, hogy atomerőmű-ellenes vagyok, de azt sem állítom, hogy atomenergia-párti vagyok. Ebben az országban ilyen ember is van, olyan ember is van, és én azt érzem, hogy előbbutóbb azt a vitát, lehet, hogy nem csak itt a bizottságban, de a magyar parlamentben is le kellene folytatnunk, hogy felelős politikusként hova tesszük le a voksunkat, milyen arányban támogatjuk például a költségvetési pénzekből

egy újabb atomerőmű építését vagy esetlegesen majd egy jelentős beruházást Pakson. Nekem nincsenek meg az alapvető információim ahhoz, hogy felelős döntést tudjak hozni. A környezetvédelmi bizottságban ülök, de nem állítanám azt, hogy egy olyan erőteljes zöld álláspontot képviselnék, hogy márpedig ne legyen atomerőmű Magyarországon, mert tudom azt, hogy 40 százalékát az elektromos energiának Pakson állítják elő. De abba a helyzetbe se szeretnék politikusként belekeveredni, hogy akkor most gőz-erővel gyerünk, és csak atomenergia legyen.

Csak jelezni szeretném, hogy ezek a viták nagyon releváns viták, tudva azt, hogy az Európai Bizottság az elkövetkező két évben el fogja dönteni, hogy például Európában az energiabiznisz milyen irányba menjen. Itt olyan gazdasági és politikai érdekek forognak kockán, hogy kénytelen vagyok ezt itt elmondani, hogy én érzem annak szükségét, hogy ezekről előbb-utóbb beszélni kellene ahhoz, hogy aki itt ül, és valamilyen módon leteszi majd a voksát valami mellett, az tisztában legyen azzal, hogy egyrészt mi van Európában, mi van a világban és mi Magyarország érdeke. Erről egy reális vitát szeretném, ha valamilyen módon le tudnánk folytatni. Hogy milyen módon, azt még nem tudom, de ennek szükségét szeretném kimondani.

A másik, és ez konkrét kérdésem lenne, hogy a magyar költségvetésből kutatás-fejlesztés címén mennyi pénz megy el, mondjuk az atomenergia jövőjével kapcsolatos kutatásokra. Van-e egyáltalán olyan fejezet, amelyben a költségvetés kifejezetten erre ad pénzt valakinek? Nem tudom, hogy az intézményrendszerben ez a valaki hol van, hogy egyetem-e vagy kutatóintézet, de kapnak-e kutatás-fejlesztése ilyen jogcímen pénzt, és ez mekkora összeg? Köszönöm szépen.

KORMÁNYTERVEK A VASÚTI SZÁRNYVONALAK MEGSZÜNTETÉSÉRŐL

2007. november 20.

DR. NAGY ANDOR (Fidesz): Köszönöm szépen. Igyekszem érzelemmentesen beszélni annak érdekében, hogy az államtitkár úr úgy menjen el innen ebből a teremből, hogy visz is magával valamit; tehát ne csak az az élménye maradjon, hogy itt az ellenzék nyomja a szövegét. Mert azt érzem, hogy ez a téma már nem ellenzék és kormánypárt dimenzióban megy, hanem politikai döntéshozók, akiktől még a jó szándékot sem vitatom el, olyan döntéshozókról beszélek, akik kénytelenek, mivel magas pozícióban vannak, hatástanulmányokból kiindulva, íróasztalok mellett ülve döntéseket hozni, amelyek az életben nagyon nehezen megemészthetőek. Én egy olyan körzetben vagyok egyéni képviselő Nógrád megyében, ahol van több olyan vonal is, amelyet érint ez a reform, tehát egy kicsit talán a viszonyulásom ehhez a problémához más emiatt, mint azoké, akiknek mondjuk a körzetében nincs ilyen vagy lista képviselők. Aki ma megnézi a mai magyar politikai életet, az tele van feszültséggel, ezt mindenki látja. Két nagy területen indult el reform, az egyik az egészségügy, a másik a vasút. Nem akarom magunkat sem menteni, mert minden kormány, amelyik reformba vág bele, az nem kap ezért babérokot, mert ez egy nagyon nehéz történet. Ezért mondom azt előzetesen, és ne az ellenzékét értse ki a szavaimból, mert nagyon jól tudom, voltam államtitkár is a miniszterelnök mellett, mi sem kezdtünk bele igazából a vasút reformjába, tudom, hogy ez egy nagyon bonyolult dolog, az egészségügyi reform is egy bonyolult dolog. De

azt látjuk, hogy ahogyan önök csinálják, az nem jó. Mert egy reformnak az lenne az értelme, hogy a végén az embereknek jobb legyen. És ezt a dimenziót már úgy érzem, hogy nem is látják. Azért nem látják, mert ilyen az élet, a dolgok természete, hogy elviszi önöket abba az irányba, hogy már csak azt hallják meg, hogy ez is balhézis, az is balhézis, és valahol ez a cél, hogy azért a reform után az embereknek jobb legyen, én úgy érzem egyéni képviselőként, hogy ez kezd mint szempont egyszerűen kikerülni a gondolkodásból. És cáfoljon meg, hogy ha ez nem így van. Miért mondom ezt? És most mondanék néhány konkrétumot is.

Itt van például az én választóközterem. Ott, Szécsényben, október 18-án volt egy ilyen társadalmi egyeztetés, amiről ön is beszélt és oda elküldtek a minisztériumból egy olyan kollégát, aki nagyon kellemetlen helyzetbe került, mert olyan ösztűz zúdult rá, függetlenül attól, hogy melyik polgármester melyik pártból jön, hogy nehezen viselte el a helyzetet is. De olyan indulatokat szült az a fajta kommunikáció, amire az elnök úr is utalt az előbb, ahogy önök ezt a reformot próbálták eladni, hogy ebben óriási hibákat követtek el. Én most megértettem néhány dolgot, hogy ez a három kategória, hogy vasútvonalakat megtartani, alternatívákat keresni, bezárni, ha jól értem, a bezárásra került átkerülhet a térségi vasútfejlesztésbe, sőt eljuthat oda is, hogy ezt megtartják, de ez az egész nem érthető. Annyira nem végezték el ezt a munkát, hogy magukra vessenek, hogy ilyenfajta indulatokat korbácsol az, amit csinálnak. A szécsényi egyeztetés után született egy újságcikk és engedjék meg, hogy ebből idézzek: „A jelenlévők szerint a vidéki vasút teljes felszámolására irányuló agresszív kampány korrekt hatástanulmányok nélkül és ellenőrizetlen adatokon nyugszik. Nincs összhangban az Új Magyarország Fejlesztési Tervvel, a konvergenciaprogrammal, az EU környezetvédelmi akcióprogramjával, sőt még a ma-

gyar és a szlovák kormány közös térségfejlesztő elképzeléseivel sem. Közlekedésszakmai szempontból megalapozatlan és nem jár nemzetgazdasági megtakarítással. Ez utóbbi különösen élesen vetődött fel itt Szécsényben akkor, amikor például kiderült, hogy a megszüntetendő vonal egy részét, egy 10 km-es szakaszcsonról van szó, a kormány hajlandó lenne Szlovákiának átengedni 60 millió forintért.” Ez ott helyben olyan reakciókat váltott ki, hogy az egyik ember azt mondta, hogy ők 1918-ban ezt a területet, a magyar vasutat is, a csehszlovákok ellen védték. És persze, hogy populistá, amit mondott, hogy most jutunk el odáig, hogy átadjuk a szlovákoknak azt, amiért emberek az életüket áldozták, 60 millió forintért? Ha nekik megéri, akkor nem lenne értelmesebb egy olyan megoldást keresni, ami itt tartaná ezt az egészet? És úgy merült fel, hogy átadják a szlovákoknak, hogy a Kassa–Párkány közötti vonalon cégek teherszállítást végeznek. Tehát nekik ez nagyon fontos volna, a Balassagyarmat–Ipolytarnóc, illetve –Losonc vonalról is beszélünk.

Bizonyára tudja ön is, meg említik a cikkben is azt, hogy van egy magyar-szlovák térségfejlesztési program, az európai területi csoportosulási együttműködés, azon néven EGCC, ebben vannak konkrétan olyan példák más országokban, hogy az Európai Unió arra ad pénzt, hogy ilyen helyzetekben, mint ami például Nógrád megyében is látható, ne megszüntessenek vonalakat, hanem pont az ellenkezője, induljon el egy fejlesztés. És azt szeretném mondani, hogy ha nemcsak Nógrádban, hanem máshol is látnak ilyen lehetőséget, akkor ezt a munkát nem végezték el önök. A vasúti reformot előkészítő bizottság, meg akik írták az operatív programokat vagy akár a fenntartható fejlesztési stratégiát, azok nem tudtak együtt dolgozni. Ez nem szocialista meg szabad demokrata jelenség, ez valószínűleg egy kormányzati logikai probléma, ezek a műhelyek nincsenek összetolva az országban, és születnek

ügy koncepciók, stratégiák, hogy nem viszonyulnak más, egyébként szintén értelmes stratégiákhoz. Mást ne mondjak, itt a Környezetvédelmi bizottságban ülünk, azt mindenki kijelentheti, hogy a reformnak ez a része, hogy áttevelljük a vasútról a közútra az embereket, például a fenntartható fejlődés szempontjából egy örültség. A közlekedés a legnagyobb CO₂-kibocsátó, az egész Európai Unió küzd azért, hogy 2020-ra eljussunk egy szintre, közben pedig ilyen lépéseket hozunk. És persze, ez egy kis lépés, na de ezek összeadódnak. Az irány sem jó. Arra szeretnék rámutatni, hogy amikor nekikezdünk egy reformnak, az egy bonyolult, hosszú folyamat, azt jobban kell kommunikálni, a műhelyeket jobban össze kell terelni, hogy akik a stratégiákat írják, jobban dolgozzanak együtt, mert egyébként az lesz a vége szándéktól függetlenül, hogy lehet, hogy megbukik a reform. Miközben lehet, hogy akár jó is lehetett volna. De ez most abba az irányba megy, hogy olyan fokú elégedetlenséget váltott ki, hogy szerintem nagyon tragikus a helyzet az ügy szempontjából. Mert az nem vitatja senki, hogy át kell alakítani a vasutat.

Én már azt is vitatom, hogy ha pusztán hatékonysági szempontból nézzük a reformot, akkor jó vonalon vagyunk-e. Hadd mondjak el egy példát, a MÁV Zrt.-nek a 2006-os mérleg szerinti hiánya 83 milliárd forint volt. Ezzel a megtakarítással, ha jól értem, 4-6 milliárdot remélnek, ami persze nem kevés, de százezer embert érint. Itt a reformnak van egy olyan szociális dimenziója is, ami nem pénzben mérhető. És ezt az aránytalanságot túlzónak érzem. Erre próbáltam érvelni is. És ráadásul, ha jól vagyok tájékozotva, a teljes pályahálózatnak a 12 százalékáról beszélünk, és a megszüntetésre ítélt mellékvonalakon az összes veszteség 8 százaléka jelentkezik. Olyan aránytalanságokat látok, hogy a közgazdasági logikánk is ellentmond és nem tűnik értelmesnek. Ráadásul olyan vasúti vonalak is vannak a megszüntetendő listán, amire 100 millió forin-

tot adtak korábban, ilyen a Körmend–Zalalövő vonal. Tehát az egyik kezemmel adok, a másikkal meg bezárom és ezek olyan disszonanciák, amik nehezen magyarázhatók. Jobb, ha abbahagyom, hagyok másoknak is lehetőséget. Köszönöm.

VILÁGÖRÖKSÉG, NATURA 2000 – ÉS A TOKAJ-HEGYALJAI VALÓSÁG

2007. november 28.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Még mielőtt erre az ülésre sor került volna, nekünk volt egy előzetes vitánk arról, hogy hogyan fogjuk ezt a mai ülést lebonyolítani – utólag látszik, hogy nem vagyunk egyszerű helyzetben. Nekem eszembe jutott az a tv-műsor, amit azt hiszem, hogy úgy hívnak, hogy Mónika show, ami ilyen ki-beszélő show. Én nem láttam még ilyet, de azt hiszem, hogy az a funkciója, hogy egymással konfliktusban lévő embereket próbálnak leültetni, akik ugyan meg nem békélnek egymással, de legalább elmondhatják, hogy mi a bajuk – ha másra nem is, erre biztos, hogy jó volt ez az ülés, mert én is sokat tanultam, figyelmesen hallgattam a hozzászólókat. Végig az volt az érzésem, amikor először a Takács Andrást hallgattam, hogy neki is igaza van, a szerencsi polgármesternek is igaza van, a hatóságnak is igaza van, tulajdonképpen mindegyik fél olyan dolgokat mondott, amiben nem nagyon találtam olyan dolgot, hogy ne tudnék vele, amikor beszélt, azonosulni. Kiderül ilyenkor, hogy az az úgynevezett fenntarthatóság, ami a gazdasági, a környezetvédelmi meg a társadalmi érdekeket próbálja harmonizálni, az életben azért nem egy olyan egyszerű történet, és valamire mindig elbillen a mérleg. Hogy merre billen el, az egy bonyolult kérdés, de úgy érzem ebben a beszélgetésben, hogy ha most végignézem azt a három konkrét ügyet, amit tárgyaltunk: a szerencsi bioerőmű ügyét, a szivattyú-tározós erőművet, meg a Tóketerebest, hogy a szerencsi esetében itt minden jogszerű meg szakszerű volt.

Tehát itt beszélgethetünk mi sok mindenről, de ez meg fog épülni, meg fog történni, mert nem történt jogszabály-

sértés. Ugyanakkor az az érzésem is van, hogy attól még, hogy valami jogszerű meg szakszerű, nem biztos, hogy minden rendben van vele, mert ahogy a tokaji polgármester úr is elmondta, azért sok félelmünk van a teherforgalom megnövekedése miatt; de azt is lehet mondani, hogy ezt majd a piac elrendezi, ha ez nem fog működni, akkor a cég bedől, aztán nem lesz belőle erőmű. De nem valószínű, hogy ez fog történni, mert ha jól látom 36 milliárdot ölnek bele, azért azok végiggondoltak nagyon sok mindent, nem hiszem, hogy hibáznak valamiben.

Azt sem szeretném, ha úgy mennénk el innen a végén, hogy mondjuk a civil szervezeteket ostoroznánk, hogy mi a fenének keckeckednek, mert azért azt a lehetőséget adjuk meg nekik - még ha határidőn kívül is teszik -, hogy ehhez joguk van. Tehát ők nem feltétlenül a beruházások ellen érvelnek, mert egy beruházónak se érdeke egy olyan közegben dolgozni, ahol mondjuk nem mindenki barátságos vele szemben, mert az előbb-utóbb nem fog menni, az nem jó az üzletnek sem.

Nekem lenne egy alapvető kérdésem, és nem tudom megítélni azt, hogy most a világörökségi törvény jó-e, jót tesz-e a majd a jövőben az ügyeknek, mert én azt érzem, hogy a konkrét ügyeket nem fogjuk tudni befolyásolni. A bizottság egyébként se, de ahogy az információból kiderült, nem nagyon van mozgástér. Ha jól értem, a második ügyben, ott a hatóság nem fog adni, tehát a szivattyústározós erőmű ügyében nem fog adni egyszerűen környezet-használati engedélyt. A Tőketerebesnél nagyon pesszimista vagyok, mert ha jól értem, azt mondta Fejérdy Tamás, hogy van egy olyan rendelkezés az espooli egyezményben, hogy ha valaki részese a világörökségi egyezménynek, tehát ugye itt nincs vétőjogunk.

Tehát ne kergessük magunkat abban az illúzióban, hogy majd mi azt megakadályozzuk, ráadásul lehet, hogy egy clean technology-t fognak a szénerőműnél alkalmaz-

ni, ami a legújabb technológiája a szénerőműveknek, és még az is meg fog felelni egyébként az megújuló energiákkal kapcsolatos célkitűzésnek; tehát van egy olyan új technológia, hogy a szenes erőművekben a keletkezett CO₂-t elnyeletik és nem lesz CO₂-kibocsátása. Tehát az az erőmű lehet, hogy meg fog épülni és minden tisztelem Fodor Gáboré meg a minisztériumé, mi sok mindent tehetünk, de nem fogjuk tudni megakadályozni, mert vétőjoga Magyarországnak nincsen. A szerencsi esetében, mint mondtam, szerintem menni fog a maga útján, tehát nem nagyon látok itt mozgásteret.

Mégis azt megkérdezném, hogy ha lett volna világörökségi törvény, és a világörökségi törvényben van, ha jól értem ez a kezelési terv – én jogász vagyok, és nagyon érdekelne ennek a jogi státusza, mert ha jól értem, ennek nincsen. A kérdésem a következő, ha van világörökségi törvény, és a kezelési tervnek van jogi státusza, megadta volna-e az engedélyt erre az erőműre a hatóság? Ha nem adhatta volna meg, akkor azt javaslom, hogy sürgősen hozzunk egy ilyen törvényt, mert akkor a hatóság is egyszerűbben tud cselekedni. És akkor nem értek egyet Orosz Sándorral, hogy ez hiábavaló, mert ha másért nem, már ezért megéri, mert világos helyzetet teremt és a kezelési tervnek, amelyet kötelezővé tesz, az akkor beépül, mondjuk a helyi, most rendezési tervnek hívják, korábban szabályozási terv volt, egyszerűen figyelembe kell venni.

JELÖLTI MEGHALLGATÁS – A JÖVŐ NEMZEDÉKEK ORSZÁGGYÜLÉSI BIZTOSA

2007. december 11.

A Magyar Országgyűlés Környezetvédelmi Bizottsága 2007. november 11-én meghallgatta a Sólyom László köztársasági elnök úr által a jövő nemzedékek országgyűlési biztosa posztjára javasolt jelöltet, dr. Nagy Boldizsárt. Az ülésen dr. Nagy Andor, a Fidesz – Magyar Polgári Szövetség és a Kereszténydemokrata Néppárt bizottsági képviselőinek támogatásáról biztosította a jelöltet. A meghallgatás során Nagy Andor kifejtette:

„A jövő nemzedékek ombudsmanjának tisztségéről szóló törvény tervezetét még Sólyom László dolgozta ki a Védegylet tagjaként 2000-ben. A tervezet azóta néhányszor a parlament elé került, de elfogadtatni nem sikerült.

2007 elején azonban az ügy kapcsán a politikai pártoknak sikerült ötpárti konszenzust kialakítaniuk. Megítélésem szerint a parlamenti politikai pártok képviselőinek egy jelentős része már felismerte a hazánkat, s a jövő generációit fenyegető veszélyeket. Ennek eredményeként fogadta el az Országgyűlés a közelmúltban a fenntartható fejlődés stratégiájával kapcsolatos országgyűlési határozati javaslatot, s most, hosszan elhúzódó, ötpárti egyeztetés után, a jövő nemzedékek ombudsmanja intézményének bevezetésével foglalkozó, konszenzusos törvényjavaslatot. Szeretném elmondani, hogy érezzük a ránk nehezedő felelősséget a jövő nemzedékei iránt, s ezért támogattuk és fogadtuk el beterveztett törvénytervezetet.

A Fidesz–KDNP Környezetvédelmi Munkacsoportja számára nem okozott nagy meglepetést Sólyom László köztár-

sasági elnök úr bejelentésével, hogy Nagy Boldizsár nemzetközi jogászt jelöli a jövő nemzedékek ombudsmanjának.

Nagy Boldizsárról ismert, hogy a bős-nagymarosi vízlépcső ügyében közreműködött hazánk képviselőjében a Hágai Nemzetközi Bíróság előtt.

Nagy Boldizsárról tudjuk, hogy annak idején, ő hozta be a »jövő nemzedékek biztosa« eszmét Magyarországra mint nemzetközi jogász.

Abban is biztosak vagyunk, hogy a jelölt személye garancia lesz az ombudsmani tisztség pártpolitikai érdektől mentes működtetésére.

Mindezek alapján Nagy Boldizsár úr jelölését és megválasztását a Fidesz – Magyar Polgári Szövetség és a Kereszténydemokrata Néppárt Környezetvédelmi Munkacsoportjának képviselői támogatni fogják.”

Dr. Nagy Andor

országgyűlési képviselő

Fidesz–KDNP Környezetvédelmi Munkacsoport

III. Parlamenti beszédek

SZÉP TERVEK, SZÉP ÁLMOK

2006. június 8.

Felszólalás a kormányprogram vitájában

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterelnök Úr! Kedves Képviselőtársaim! A Környezetvédelmi bizottság alelnökeként a kormányprogramnak ahhoz a részéhez kívánok hozzászólni, amely a környezetvédelemmel foglalkozik. Mintegy négy perc áll rendelkezésemre, tehát a teljesség igénye nélkül fogom ezt megtenni.

Egy idézettel szeretném kezdeni a mondandóm, amely úgy hangzik, hogy „a kormány nem old meg problémákat, csak pénzeli őket”. Sajnos, ez nem nekem jutott eszembe, hanem egy olyan embernek, aki a politikában jóval hosszabb időt töltött el, mint én, valamikor az Egyesült Államok elnöke volt, és Ronald Reagannek hívják. Biztos tudott valamit az életről. Amikor rátaláltam erre az idézetre, arra gondoltam, hogy megvizsgálom a kormányprogramot, legalábbis azt a részét, amely a környezetvédelemmel foglalkozik ebből a szemszögből, vagyis hogy a kormány megoldja-e a környezetvédelmi problémákat, vagy csak pénzeli azokat.

Mielőtt azonban ezt megteszem, szeretnék két megjegyzést tenni. Az egyik a következő: bizonyára önök is tudják, hogy ma Magyarországon közvélemény-kutatók szerint a lakosságnak mindössze 3-4 százaléka tekinti a környezetvédelmet, a környezetszennyezést fontos problémának. Annak ellenére van ez így – tehát az, hogy nem éri el a politikai ingerküszöböt a környezetvédelem ügye –, hogy például a globális felmelegedés okozta éghajlati változásokat már naponta érezhetjük a bőrünkön, akár egy természeti katasztrófa, árvíz, esőzések vagy az aszály miatt. Ezért örülök különösen annak, hogy miniszterelnök úr végül is úgy döntött, hogy megtartja a tárca önállóságát, és

a környezetvédelmet meg a vízügyet egyben tartva Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztériumot hoz létre ebben a ciklusban is.

A másik megjegyzésem az, hogy amikor olvastam a Tisztább és egészségesebb környezet címszó alatt a környezetvédelemmel kapcsolatos megállapításokat, ott találtam számos pozitív dolgot. Ezeket is szeretném most megemlíteni. Ki ne örülne ebben az országban annak, hogy zöldfejlesztések lesznek, 2007 és 2013 között mindenképpen? Ki ne örülne annak, hogy naponta akár 750 millió forintot is el lehet költeni Magyarországon környezeti célokra? Ilyen ebben az országban még soha nem volt, ez óriási lehetőség, de egyben óriási felelősség is. Ennek a rengeteg pénznek jó helyre kell mennie, s mindent meg kell tenni egy alkotó ellenzéknek azért, hogy ez a pénz jó helyre kerüljön, és ha nem kerül jó helyre, vagy valakik megpróbálják ezeket illetéktelenül eltávolítani a megfelelő helyekről, azt rögtön jelezni kell. Ki ne örülne annak, hogy ivóvízminőség-javítás is lesz majd például az északi vagy a déli Alföldön, és ki ne lenne attól boldog, hogy lesznek szennyvíztisztítók, regionális hulladékgazdálkodási rendszerek?

Ki ne örülne annak, hogy az új energiastratégiában a megújuló energiák – különösen a biomassza és a bioüzemanyagok – kiemelt szerepet kapnak? Nagyon örülhetünk annak is, hogy rendezni próbálják a vízi közművek sorsát. Itt szeretném megjegyezni, hogy ha a vízi közművek reformja alatt mindösszesen csak privatizációt értenek, akkor rossz úton járnak. Ebben az országban mintegy négyszáz víziközmű-társulás van, ezek jó része anyagiilag rossz állapotban van, valóban rendezni kell a sorsukat, de ha csak a magántőke bevonásával követünk el reformot, azt nem reformnak hívják, hanem – mivel ezzel olyan vagyontárgyakhoz is jutnak magántulajdonosok, amelyek nem feltétlenül őket illetik meg – nevezhetjük akár szabad rablásnak is.

A pozitívumok után szeretnék áttérni arra, hogy vajon ez a program a lényeges dolgokkal foglalkozik-e.

Vagyis sikerül-e megtalálni azokat a szerintem a hazánk jövője szempontjából lényeges kérdéseket, amelyek valóban égetőek? Én azt állítom, hogy nem feltétlenül. Nem mondom azt, hogy azokra, amiket felsoroltam, nincs szükség, de van két olyan lényeges dolog, amely szerintem kimaradt a kormányprogramból, és azt szeretném, ha foglalkoznának vele.

Mi ez a két dolog? Az egyik a nagyvárosok környezet-szennyezésének az ügye. Itt van például Budapest, és nem nagyon látom a kormányprogramban azt, hogy kívánnak-e ezen a téren valamit tenni. A rosszmájúak azt mondják, ha ma Budapesten valaki reggel felébred, akkor hallhatja, ahogy a kismadarak köhögnek a fákon. Bízom benne, hogy több energiát szánnak például ennek a problémának a megoldására, mint amennyit olvasni lehet a környezetvédelmi programjukban.

De itt van egy másik jelenség, ami szerintem szinte hasonló mértékben fontos. Ez nem egy magyar jelenség, nem is európai, hanem világméretű, nevezetesen az, hogy az utóbbi időkben az úgynevezett környezet-szennyezés lassan áttevődik a termelői szektorból az úgynevezett fogyasztói szektorba. Vagyis ma már nem egyszerű dolog az, hogy megakadályozzuk, mondjuk, egy termelőegység környezetszennyezését, és bezárjuk; szükség van arra is, hogy valamit a fogyasztással kapcsolatban is tegyünk, hiszen amikor műanyag dobozokból fogyasztunk el például üdítőitalokat, és azokat eldobjuk, akkor mi magunk szennyezzük. Persze nem könnyű a kormány dolga, mert nem könnyű a fogyasztókkal szembenenni, de lehetne valamit tenni például a környezettudatos szemléletformálással.

Az időből ennyire futotta. Én úgy gondolom, hogy ha Ronald Reagan szavait vesszük figyelembe, vagyis azt,

hogy egy kormány nem megoldja, hanem pénzeli a problémákat, akkor ez nagyon igaz erre a programra, ezért nem is tudom azt jó szívvel megszavazni.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

REFORM VAGY LEÉPÍTÉS A KÖRNYEZETVÉDELEMBEN?

2006. július 3.

*Azonnali kérdés a Felügyelőségek
létszámának csökkentéséről*

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Tisztelt Miniszterelnök Úr! A Kereszténydemokrata Néppárt képviselőjeként komoly aggodalommal nézem a környezet- és természetvédelmi területi szerveket érintő megszorításokat.

A napokban derült fény arra, hogy a kormány a környezetvédelmi felügyelőségeknél és nemzeti parkoknál összesen 284 főt tervez elküldeni, ami több mint 10 százalékos létszámcsökkentést jelent. Teszi mindezt úgy, hogy a 2006 júniusában megjelent ÁSZ-jelentés szerint a környezet- és természetvédelem területén az uniós követelmények teljesítése létszámfejlesztést indokolna.

Bizonyára tudja, hogy a környezet- és természetvédelmi felügyelőségeken egy-egy ügy elintézésére jelenleg átlagosan kevesebb, mint fél óra jut. Ebbe a helyszíni szemle általában nem fér bele, a hivatalban dolgozók többnyire a benyújtott papírok alapján döntenek. A jelenlegi helyzet csak a tisztességtelen vállalkozóknak és azoknak az önkormányzati ügyintézőknek kedvez, akik igyekeznek a jogszabályokat megkerülni.

A leépítések azért is megdöbbentőek, mert ezek érdemben nem mérséklik az államháztartás hiányát, kockázatuk viszont beláthatatlan. Tudja, miniszterelnök úr, ami itt történik, az a fejlődésben elmaradt országok sajátja. Ezzel szemben a világ legversenyképesebb országaiban a legszigorúbbak a környezetvédelmi előírások, és az ellenőrzés feltételei olyanok, hogy azokat be is tartatják. Tisztelettel kérem önt, hogy ne Etiópiát, hanem Svédországot tekintsük követendő példának.

Mindezek fényében kérdezem a miniszterelnök urat, egyrészt a bejelentett létszámleépítést megelőzte-e a feladat- és hatáskörök előzetes, teljes körű felmérése. Készült-e hosszabb távú hatástanulmány? Másrészt a tervezett kisebb létszámmal a minisztérium eleget tud-e tenni a megnövekedett hatósági és egyéb feladatainak?

Várom válaszát. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiból.)*

A válasz:

GYURCSÁNY FERENC miniszterelnök: Tisztelt Képviselő Úr! Ígéretemhez híven az interpellációk időszakában, és így az azonnali kérdések időszakában is, részt veszek a vitában, hogy ha a kormányzat egészét érintő kérdések vannak, tudjak válaszolni.

Az interpellációknál könnyű helyzetem van, mert látom előre a beadott kérdéseket. Ma azt láttam, hogy egy-egy szakminiszter feladatába illeszkedő kérdéseket tettek fel interpellációként, át is adtam a válaszolás jogát minisztereknek.

Itt ez a lehetőségem nincsen meg, hiszen csak a címét tudom annak, hogy mit kérdez. Ez a kérdés Persányi miniszter úr tárcájának kompetenciájába tartozik. Bátorítanám, képviselő úr, ismeri ön az igazgatás működését, hogy legközelebb egy ilyen kérdést tegyen fel a miniszter úrnak, nyilván válaszolni fog erre a kérdésre.

Ha általában kérdezi, általában azt tudom mondani, hogy létszámcsökkentés is és szervezeti-intézményi átalakítás is van ma a közigazgatásban napirenden. Az előzőnek az okát pontosan látjuk. Nem is emlékszem, hány tucatszor mondták önök nekem az elmúlt időszakban, hogy elképesztően drágán működik az igazgatás. Hát kaptunk mi hideget is, meleget is emiatt az elmúlt években! Most elindultunk annak irányába, hogy ne egyszerűen létszámot csökkentsünk, hanem struktúrát váltsunk.

Az ön által említett 10 százalék egyébként lényegesen kevesebb, mint az átlagos huszon-egynéhány, és kevesebb, mint egyes minisztériumokban az 50 – azaz, csak mondom: nem fűnyíróelv volt.

A részletek meg ebben az ügyben természetesen miniszteri kompetenciába tartoznak, már csak azért is, hogy elkerüljem azt a vádat, amit szintén mondani szoktak, hogy a miniszterelnök egyszemélyes politizálást folytat.

Szóval azt tudom mondani önnek őszintén, hogy muszáj megkérdezni a minisztert. Szerintem jövő héten vegye elő újra ezt a kérdést, a miniszter úr rendelkezésre fog állni, és válaszolni fog a kérdésére. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Sajnálom a miniszterelnök urat, hogy ilyen helyzetbe hoztam, de ez *(Derűtség a Fidesz padsoraiból.)* legyen az ön szociális problémája, nem az enyém. Meg fogom kérdezni majd a miniszter úrtól is természetesen, és az azonnali kérdésnél nem kötelezett a képviselő többet megadni... *(Gyurcsány Ferenc: Nem is mondtam! – Gőgös Zoltán: Akkor már érdemes volt!)*

Azért tettem szóvá, amit szóvá tettem, mert bizonyára önök is olvasták az újságokból, hogy nemrég Gyulán még tüntettek is azok a munkatársak, akiket elbocsátottak a felügyelőségtől. Baján ugyan tüntetés nem volt, de az önök szocialista polgármestere egy levélben arról tájékoztatta képviselőtársamat, hogy persze minden kormánynak joga van leépíteni, és gondolom, szükség is van egy karcsúbb és olcsóbb államra, de annak a leépítésnek a módja és a mértéke azért túlzó. Gondolom, hogy Gyulán ez az elégedetlenség váltotta ki a tiltakozást is.

Mivel az időm letelt, én többet nem kívánok ehhez hozzatenni, majd próbálkozom a miniszter úrnál is. Köszö-

nöm. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiból. – Közbeszólások az MSZP padsoraiból: Ne is! – Ez helyes! – Sok sikert!)*

ELNÖK: Az elhangzottakból úgy ítélem meg, hogy a miniszterelnök úr nem kíván élni a viszontválasz jogával. *(Gyurcsány Ferenc nemet int.)*

MAGUKRA HAGYOTT TELEPÜLÉSEK

2006. július 10.

Azonnali kérdés a természeti csapások sújtotta települések támogatásáról

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Asszony! Nógrád megyében, a szécsényi választókerületben vagyok egyéni képviselő, és azért kértém szót, mert az utóbbi hónapokban, különösen az utóbbi hetekben az én választókerületemet is sújtották a rendkívül heves esőzések és az azt kísérő viharok, valamint áradások. Az eső után több faluban a lezúduló víz hihetetlen károkat okozott, van, ahol hidakat sodort el, az egyik településen, Nógrádszakálon például a vasúti töltést is kimoszták, és rengeteg házban keletkezett kár, volt, ahol a szennyvizet az ivóvízbázisba is bemosta.

Tisztelt Miniszter Asszony! Szeretném önt a települések polgármesterei, önkormányzati képviselői által felvetett, szerintem jelentős problémára emlékeztetni. A természeti csapások által sújtott települések a jelenlegi hatályos jogszabályi előírások szerint a közvetlenül védekezésre fordított összegek 100 százalékát igényelhetik az államtól, míg a mentesítési vagy utómunkálatoknak csak a 70 százalékát. Ez szerintem igazságtalanság. Konkrét példát is tudnék hozni: az egyik településen, Nógrádszakálon, a két héttel ezelőtti esőzés a hidakban, utakban, épületekben, közművekben mintegy 300–400 milliós kárt okozott, a település 660 fős és mintegy 130 millió forintos a költségvetése. El tudja képzelni ön, hogy ez a község a teljes évi költségvetésének megfelelő összeget tud majd fordítani a helyreállításra?

Tisztelt Miniszter Asszony! A kérdéseim a következők: mit kíván tenni a károk mielőbbi megtérítése, a lakosság és a települések terheinek megkönnyebbítése érdekében?

Ön szerint mikor fizetik ki a vis maior keretből a településeknek a jogos védekezésükre fordított összeget? Kíván-e fellépni az ügyintézés lassúsága ellen? *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Terveznek-e módosítást a jelenlegi szabályozáson, hogy megkönnyítsék a természeti csapás által sújtott kistelepüléseken a helyreállítási munkák finanszírozását?

Várom válaszát. *(Taps az ellenzék soraiban.)*

A válasz:

DR. LAMPERTH MÓNICA önkormányzati és területfejlesztési miniszter: Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Az ön kérdése egy állítás, mégpedig az, hogy „magukra hagyott települések”. Képviselő úr, ez nem méltányos, mert ebben az elmúlt időszakban akár belvíz, akár árvíz, akár viharkár volt, a kormány nemcsak hogy mindent megpróbált megtenni a kistelepülések és a károsult nagyobb települések érdekében, hanem meg is tette.

Emlékeztetném önöket tisztelettel arra, hogy amikor az árvíz volt, akkor hétvégén is volt ügyelet nemcsak a Belügyminisztériumban, hanem a Pénzügyminisztériumban is, hogy a szükséges források, a védekezéshez szükséges források mindenütt rendelkezésre álljanak. Felelősséggel állítom, hogy úgy a vis maior keretokról való döntés, mint az önkormányzatok ingatlanaiban esett károk felmérése olyan, általunk egyébként elég feszesen elrendelt menetrendben zajlik, amit az önkormányzatok is ismernek, tudnak.

A konkrét esetről, képviselő úr: ha ön valóban segíteni akar a településeknek, azt szeretném kérni és ajánlani tisztelettel, hogy ha föltesz egy azonnali kérdést, amiből annyit tudunk, hogy magukra hagyott települések, de nem tudjuk, hogy konkrétan melyik településre kíváncsi, akkor én azt javaslom, hogy válasszon más formát. Nagyon szí-

vesen utánajárunk annak, hogy melyik településen milyen konkrét tennivaló van, és mi az, amit tudunk vállalni.

Miután tudom, hogy ön melyik választókerület képviselője, ezért annak utánanézttem, hogy a megyei vis maior keret milyen módon lett fölhasználva, és tájékoztatom önt, hogy a Nógrád Megyei Területfejlesztési Tanácsnak még van rendelkezésre álló forrása. Addig nekem nincs módomban a központi vis maior alapból döntést hozni, mert az a szabály, úgy törvényes, hogy először a megyei forrást kell fölhasználni, és utána a központit.

Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (Fidesz): Köszönöm a szót. Kedves Miniszter Asszony! Az, hogy méltányos-e a cím, hogy magukra hagyott települések, nem tudom. Én személyesen öt-hat településen jártam, és mindenhol az volt az érzésem, hogy ott a polgármesterek, az ott élő emberek nem tudják, hogy mi lesz velük, nem tudják, mikor kapnak pénzt, s nem tudják, hogy mikor fognak nekik segíteni.

Valóban választhattam volna az írásbeli kérdést is, ezt majd meg fogom tenni, ahol konkrét településeket is megjelölök. Az egyik faluban, Litkén például április óta nem kaptak meg egy akkor megítélt pénzt a megyei vis maior keretből. Én azért gondoltam, hogy szóvá kell ezt tenni, mert szerintem nem csak Nógrád megyében van ez probléma; a vihar más megyéket is sújtott. Én nem hiszem, hogy csak az én településeimen éreznék a települések úgy, hogy magukra hagyták őket.

Mivel elég kevés idő van már hátra arra, hogy kiegészítsem, amit mondani szeretnék, a munkatársa felhívott ma délelőtt, neki elég sok mindent elmondtam. Sajnálom, ha ezt nem adták tovább.

Köszönöm. *(Szórványos taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. LAMPERTH MÓNKA önkormányzati és területfejlesztési miniszter: Képviselő úr, ha a megyei területfejlesztési tanács valamilyen döntése után nem születik meg az az intézkedés vagy kifizetés, amit ott várnak, akkor lehet persze interpellálni a területért felelős minisztert, de önnek, azt hiszem, országgyűlési képviselőként nyilván van arról ismerete, hogy a megyei önkormányzat és a területfejlesztési tanács szuverén döntéseit csak a végrehajtás törvényességét illetően van módja az állami szervezeteknek befolyásolni.

Tehát én azt gondolom, ha van önöknek képviselőjük a megyei önkormányzatnál, tegyék már meg, hogy megkérdezik. Higgye el, hogy engem most nem az vezet, hogy elkenjem valamerre a problémát! Én azt szeretném, hogy az önkormányzatok, ami nekik jár, ahhoz a lehető leggyorsabban hozzájussanak. Meg is teszünk mindent annak érdekében, hogy ez így legyen. Nagyon sok, tucatnyi levél van a minisztériumban, amiben ezt az önkormányzatok megköszönik.

Ezért mondom azt, és állítom, hogy méltánytalan és nem felel meg a valóságnak, hogy a településeket magukra hagytuk. Én ezt bizonyítani is tudom, képviselő úr.

Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypártok soraiban.)*

EU-TÁMOGATÁSRA CSERÉLTÉK A MAGYAR PÉNZT

2006. október 10.

Felszólalás a 2005. évi zárszámadás vitájában

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm szépen. Hallatszik? *(A mikrofonja nem működik.)*

ELNÖK: Mindjárt, egy pillanat, a kijelzőn látszik. Tehát Nagy Andor, Kereszténydemokrata Néppárt. *(Jelzésre:)* A kártya nincs bedugva, képviselő úr! *(Dr. Nagy Andor csipkártyáját az olvasóba helyezi.)* Mindjárt visszaszámolunk és rögtön... Izgulunk, hogy nem fordítva dugta-e be esetleg a kártyát. *(Derültség, zaj.)*

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Jól van benne a kártya.

ELNÖK: Most, megvan, ismét győzött az ember!

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Tökéletes.

ELNÖK: Parancsoljon, öné a szó, képviselő úr.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr, és köszönöm a lehetőséget, el kellett mennem bizottsági ülésre, elnézést kérek attól, aki sorra következett volna. A Környezetvédelmi bizottság alelnökeként szeretném a Környezetvédelmi bizottság kisebbségi álláspontját ismertetni a Kereszténydemokrata Néppárt nevében.

A 2005-ös költségvetési törvény végrehajtásának vizsgálata alkalmat ad arra is, hogy a tárca munkáját értékeljük. Feltenném a kérdést, hogy fontos ügy-e a környezetvédelem. Természetesen nem olyan fontos, mint az egészségügy, az oktatás, az államigazgatás átalakítása vagy éppen a nyugdíjak kérdése. A környezetvédelmet akkor tekintjük fontos ügynek, amikor valamilyen probléma van, esetleg egy természeti katasztrófa vagy ehhez hasonló ügy. Nem is tekinthető tehát ebben az értelemben fontos ügynek.

A képviselőtársamat szeretném megnyugtatni, hogy én be voltam jelentkezve írásban, csak nem voltam itt időben, és azt a lehetőséget kaptam meg, hogy ha megérkezem, akkor felszólalhattam.

A tárca munkájának értékelését szeretném három általános szempont alapján elvégezni, kitérve négy konkrét részterületre. A három általános szempont a következő. Úgy látjuk, hogy a környezetvédelmi tárca költségvetése átláthatatlan, ráadásul úgy ítéljük meg, hogy szándékos ez az átláthatatlanság, ráadásul a pénzhiány, a pénzszűke hátrózza meg a költségvetés összetételét, az alakítását, nem pedig szakmai és ágazati szempontok. A véleményemet később majd részletesebben is kifejténém.

A másik általános szempont, amely alapján a költségvetést vizsgálom, az úgynevezett maradványelv érvényesülése. A maradványelven azt értem, hogy gyakorlatilag a tárca igyekszik a költségvetésében megoldani azt, hogy működni tudjon, és a maradékot fordítja szakmai és ágazati szempontok érvényesítésére.

A harmadik általános szempont pedig az, hogy véleményem szerint az EU-elvárások túlságosan fontos helyet kapnak a költségvetés elveinek érvényesítésében, ezért a nemzeti környezetpolitika nem tud érvényesülni.

A négy konkrét részterület, amelyet pedig vizsgálnék, a következő: a Nemzeti Környezetvédelmi Program II. érvényesülése, a második az intézményrendszer szervezetátalakítása, az úgynevezett reformok ügye, szeretnék kitérni a Vásárhelyi-tervre, és végül nagyon röviden az úgynevezett KÖVICE, a Környezetvédelmi és Vízügyi Céllelőirányzat megszüntetésére.

Nézzük az általános szempontokat! A költségvetés vizsgálatakor szembetűnő, hogy a 2004-es állapothoz képest 2005-ben mennyivel kevesebb pénz áll a tárca rendelkezésére; körülbelül egyharmadával kevesebb összeg, mint amennyit 2004-ben elkölthettek. Tehát jóval kevesebb a

pénz, nem áll rendelkezésre elég pénzüsszeg, ezért úgy kell a költségvetést véleményem szerint összeállítani, hogy ne nagyon lehessen a 2004-es állapotokkal összehasonlítani. Tudomásom szerint fogalmazódtak is meg ilyen elvárások, hiszen akkor nehezebb összevetni a 2004-es meg a 2005-ös adatokat.

Mivel 2004-ben 99 milliárd, 2005-ben pedig csak 69,3 milliárd forint állt a tárca rendelkezésére, a hiányzó összeget úgy próbálták megoldani, hogy mintegy 47 milliárd forintot a KIOP-ból, valamint a kohéziós alapból EU-társfinanszírozásként beraktak a tárca költségvetésébe úgy, hogy valójában a tárca ezt felhasználni önállóan igazából nem is nagyon tudta.

Mit jelent az átláthatatlanság véleményem szerint? Három dolgot; három ágazatnak a területi szerveit, intézményeit, azoknak a kiadásait teljesen összevonva szerepeltetik, és nem találtam meg a zárszámadási törvényjavaslatban sem azt, hogy ezeket kibontanák, tehát nem láthatóak át. A kaotikus évközi változásokkal pedig valójában arra hívják fel a figyelmet, hogy elvonások voltak, és ezt próbálják elleplezni.

A harmadik, ami miatt azt mondom, hogy ez a költségvetési törvény átláthatatlan, a következő. A költségvetésben számos olyan tétel van, amelyhez a tárca nem is nagyon szólhat hozzá. Említettem már az EU-társfinanszírozás átcsoportosítását, de itt szerepeltetik az úgynevezett termék-díj-visszaigénylést is, ami úgy történik, hogy valójában az APEH szedi be, a központi költségvetésbe folyik be, de a tárca költségvetéséből történik a visszaigénylés.

A második általános szempont az úgynevezett maradvány, ahogy említettem, az tovább növeli a bizonytalanságot, hiszen a tárca csak arra koncentrál, hogy hogyan tud működni, és nagyon kevés pénze marad arra, hogy a tényleges ágazati és a szakmai feladatokat érvényesíteni tudja. Ez a vízűgyben meglehetősen kritikus, maga az ÁSZ-jelen-

tés is ír arról, hogy nincs elegendő pénz arra, hogy például a harmadfokú árvízvédelmi készültséget megoldják.

A harmadik általános szempont, amelyet szóba hoznánk, az EU-s elvárások érvényesítése. Az ágazati célok finanszírozásánál az EU-s kötelezettségek kapnak elsősorban prioritást. Ezért a nemzeti programokat finanszírozó előirányzatok évről évre háttérbe szorulnak.

Valójában az uniós támogatások nem kiegészítik, hanem felváltják a hazai fejlesztéseket. Ezért mondtam azt már korábban is, hogy nem látszik, hogy lenne magyar környezetpolitika.

Most az általános szempontok után térjünk át az egyes konkrét részterületekre! A Nemzeti Környezetvédelmi Program II-vel kezdeném, amely egy, a 2003 és 2008 közötti időszak középtávú környezetvédelmi stratégiai terve. Ez a környezetvédelmi program a középtávú gazdaságpolitikai tervvel összhangban készült, és mindösszesen 2100 milliárdos forrásigényt tartalmaz. Ezek a forrásigények azonban sajnos a költségvetésbe nem tudtak beépülni, 2005-ben mindösszesen 262 milliárd forintot tudtunk erre a célra fordítani. Ezért tehát azt lehet mondani, hogy a környezetvédelmi célok, amelyeket ebben a nemzeti környezetvédelmi programban megfogalmaztunk, nem tudnak érvényesülni.

Melyek ezek a célok? Például gazdasági növekedés és szociális jólét, úgy, hogy közben csökkenjenek a környezetterhek. Ilyen cél például akár a levegőtisztaság védelme, akár a vízminőség, a vízbázisok védelme, a hulladék-gazdálkodási rendszerek kiépítése, a kármentesítés, a természeti értékek védelme. Mivel nincs elég pénz ezeknek a céloknak az elérésére, valójában ki lehet jelenteni, hogy a programban megfogalmazott célok jelentős része ezért nem is tud teljesülni. Mindössze a GDP 2,2 százalékát fordíthattuk közvetlen környezetvédelmi beruházásokra, úgy, hogy a nemzeti környezetvédelmi programnak a fejleszté-

si kiadásait valójában négyötöd részben EU-s kötelezettségvállalások alkották.

A másik részterület, amelyre szeretnék kitérni, az intézményrendszer, az ezzel kapcsolatos átszervezés, a reformok ügye. 2002 és 2006 között a tárcánál valójában három „reformot” is végrehajtottak. Az első még 2002-ben indult el, a Budapest Economics Kft. készített egy tanulmányt arról, hogy milyen módon lehetne a környezetvédelmi irányítást megreformálni. Túl azon, hogy ez a tanulmány elég sokba került, valójában a megállapításaiból nagyon keveset tudtak megvalósítani. Nagyon leegyszerűsítve, azt szerették volna elérni, hogy egy kis minisztérium legyen, amely szabályozással foglalkozik, magukat az intézményeket pedig középírányító szervezetekhez tették volna be. Ez a reformfolyamat azonban valójában 2003-ban le is zárult.

A következő reform 2005-ben volt, tehát abban az évben, amelynek a költségvetését vizsgáljuk. Itt pozitívumként mindenképp ki lehet emelni azt, hogy létrejöttek a zöldhatóságok, és megvalósult az egyablakos rendszer. A reform következő lépése már idén történt meg, amikor közigazgatási szakemberek helyett politikai kinevezetteket vittek oda a minisztériumhoz. Megszűnt többek között a Környezetvédelmi Hivatal, a területi szerveknél pedig jelentős leépítések történtek.

Nincs szerencséje a szakmai igazgatásnak, ugyanis alig volt olyan év, amikor hagyták volna őket nyugodtan dolgozni. Vállalatvezetői tankönyvek írják, hogy ha egy szervezetet meg akarunk bénítani, annak két hatékony módja van: az egyik az átszervezés, a másik pedig a költöztetés – átszervezésben a minisztérium nagyon jól áll. Ez az egész intézményi reform, amely a tárcánál történt, valójában olyan egy kicsit, mint egy kirakós játék; kirakós játék abban az értelemben, hogy ide-oda rakosgatnak embereket meg szervezeteket, újabb és újabb neveket találnak ki szervezeteknek, és még mielőtt kiderülne egy új szervről,

hogy nem működik, gyorsan meg is szüntetik, vagy éppen átszervezik. Legyen erre példa a 2002. év: akkor egy új központi elemet hoztak létre, az OKTVF-et, ez volt a központi eleme az akkori reformelképzeléseknek, majd 2005-ben meg is szüntették. A területi szervek munkatársai hat éve nem tudnak nyugodtan dolgozni, a személyi ellátottság valahogy mindig csökken. Ahogy említettem már, az ÁSZ különösen kritikusként látja a harmadfokú árvízi védekezés helyzetét.

A harmadik részterület, amelyre szeretnék kitérni, a Vásárhelyi-terv. Még Medgyessy Péter mondta azt 2002-ben, hogy 2004-ben befejezik a Tisza és mellékfolyóinak teljes körű árvízvédelmi rendszerét. Ez nemhogy nem történt meg, egyesek véleménye szerint lehet, hogy húsz évnek is el kell telnie ahhoz, hogy a Vásárhelyi-tervben figyelembe vett építmények elkészüljenek. 2005-ben 8 milliárd forint lett csak előirányozva a Vásárhelyi-terv végrehajtására, úgy, hogy 2004-ből 6,165 milliárd forintot maradványként figyelembe tudtak venni, de ebből 6 milliárd forintot nem használtak fel, mindösszesen tehát csak 8 milliárdot; a tárcsa tájékoztatása szerint azért, mert ezek olyan pénzüsszegek, amelyeket szerződésekben lekötöttek, és jövőre, illetve az azt követő években fogják majd azokat kifizetni. Ha a Vásárhelyi-tervnek az első fázisa már elkészült volna, nem kellene helyreállításra és kártalanításra annyi pénzt költeni, amennyit költünk – csak a 2006. évi árvízi védekezés 20 milliárd forintba került –, ezért a Vásárhelyi-tervvel kapcsolatos minden takarékoság elfogadhatatlan és egyben ésszerűtlen is.

Végezetül a KÖVICE megszüntetésére térnék ki. Itt egy 1,2 milliárdos fejezetről van szó – ez a rövidítés a Környezetvédelmi és Vízügyi Célelőirányzatot takarja. Ezt olyan célra használta a minisztérium, hogy gyakorlatilag a KÖVICE kapcsán rendelkezett olyan mobil pénzekkel, amelyeknek a segítségével be tudott avatkozni a gazdaságba, és

olyan kedvező folyamatokat tudott indukálni, amelyek jót tettek Magyarország környezeti állapotának is. Ezt a KÖVI-CE-t 2005. január 1-jén megszüntették, jobban mondva: átcsoportosították területfejlesztésre, mert az európai uniós pénzek megnyeréséhez szükség volt önrészre.

Összegzésképpen tehát azt tudnám mondani, hogy a zárszámadási törvényt nem tudjuk elfogadni, mert továbbra is hiányzik egyrészt a költségvetési ráfordítások és az intézményi átalakítások szakmai megalapozása, ezért aztán valójában nem olcsóbb, hanem drágább környezetvédelmi igazgatás jön létre. Nem tudjuk elfogadni másodszer azért, mert az ÁSZ célvizsgálatának megállapításait nem építették be a zárszámadásba sem, harmadrészt pedig azért, mert hatékony reform helyett hosszú távon drága, megszorító csomag megalapozását elősegítő zárszámadást terjesztettek elénk, képviselők elé.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az ellenzéki pad-sorokban.)*

Orbán Viktorral

LEVONJA-E A KORMÁNYZAT A MISKOLCI IVÓVÍZSZENNYEZÉS TANULSÁGAIT?

2006. november 6.

Azonnali kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Kedves Képviselőtársaim! Tudom jól, hogy olyan kérdést fogok feltenni, amely az október 23-ai események kapcsán kialakult szócsatározáshoz képest kevésbé lesz érdekesítő - ráadásul nem is aktuális most, hiszen a miskolci ivóvízszennyezésről fogok beszélni, amely valamikor június elején történt -, az ügynek azonban olyan tanulságai vannak, amelyek szerintem legalább egy kérdést most is megérnek.

Mi is történt pontosan? Június elején heves esőzések voltak a Bükk hegységben, és egy előre nem látott haváriaseemény miatt valószínűleg szennyvíz került a miskolci ivóvízbe, majdnem 3200 ember meg is betegedett. A minisztérium elrendelt egy vizsgálatot, amelyet lefolytatott a helyi víziközmű-társulat. A bizottságunk megtárgyalta ezt a jelentést, és azt állapítottuk meg, hogy maga a jelentés eléggé általános, nem tartalmaz elég konkrétumot, és úgy tűnt nekünk, hogy a minisztérium nem tapintott rá az ügy lényegére, megpróbálta elkenni a saját felelősségét. Ezért kívánok most a parlament nyilvánossága előtt beszélni.

Tisztelt Államtitkár Úr! Talán egy kicsit furcsa lesz, amit mondok, de bizonyos szempontból még jó is, hogy megtörtént ez a nagymértékű vízszennyezés, mert fel tudta hívni a figyelmet olyan problémákra, amelyek egyébként már léteztek, de mivel ezt a nagyságrendet a korábbi füredi vagy akár esztergomi vízszennyezés nem érte el, a megol-

dások majdhogynem elsikkadtak, valójában tehát itt egy precedensről van szó.

A víziközmű-rendszer – ahogy azt államtitkár úr is tudja – több sebből is vérzik, a vízi közműveknél helyben tökékvonás történik, a minisztériumnál pedig a beruházások késleltetésével akaratlanul ugyan, de pazarlás van. A vízbázisvédelem kapcsán fontos tudni, hogy Magyarországon a karsztvizekből nyerjük a legjobb minőségű vizet, s még mindig olcsóbb ennek a vízbázisnak a megvédése, mint az egyéként rosszabb minőségű vizek technológiai megszürése. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*

Kérdésem röviden: biztosítják-e azt a pénzt, ami a vízbázisvédelemhez szükséges? Valamint: van-e bármilyen összefüggés a vízbázisvédelmi program késleltetése és a vízi közművek közelgő privatizációja között? *(Szórványos taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Köztudott, hogy a helyi önkormányzatokról és a vízgazdálkodásról szóló törvények alapján a települések vízközmű- vagy vízellátási felelőssége kiterjed a teljes minőségi és mennyiségi mutatókra, magyarul: az önkormányzatok, a települések felelősek az ivóvíz-szolgáltatásért; mindenekelőtt hozzá kell tennem, hogy a sérülékeny vízbázisok védelméért is.

Szeretném rögtön az elején mondani, hogy semmiféle összefüggés nincsen a vízbázisvédelmi program végrehajtásának üteme és a Miskolcon bekövetkezett vízszennyezés között. Nem állította le a kormány ezt a programot, ez a program – mint tudjuk – már 1997-ben elindult, és azóta tart. Nyilván az önkormányzati felelősségkörbe tartozó

vízbázisvédelmi feladatokhoz az államnak kell és szükséges is támogatást nyújtania.

Kétségtelen, hogy a program 2006. évi feladataira a tárca mintegy 320 millió forintot biztosított, és ebből vagy ennek keretében a miskolci karsztvízbázisokkal kapcsolatos előkészítési munkára 40 millió forint áll rendelkezésre, mellyel a tárca támogatni kívánja a potenciális kedvezményezett, Miskolc megyei jogú város pályázatát is a környezeti és energetikai operatív program keretében.

A konkrét szennyezéstől függetlenül a Környezetvédelmi Minisztérium az Új Magyarország fejlesztési tervbe beillesztette a 2007 és 2013 közötti időszakban nemcsak az ivóvízbázisok teljes felmérését, állapotfelmérését és tervezését, hanem a tényleges biztonságba helyezését. Azonban hangsúlyozni kell – és a konkrét ügryhöz tartozik –, hogy annak ellenére, hogy az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság már 1987-ben megkezdte a vízbázisok védelmét (Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeleteltét.), a karsztvízbázisok a legsérülékenyebb vízbázist jelentik, mint ahogy az is igaz, és annak is komoly szerepe van, hogy az előírásokat nem teljeskörűen tartják be az önkormányzati közműszolgáltató vállalatok. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Némi ellentmondás van az államtitkár úr egyik kijelentése és a Magyar Víziközműszövetség elnökének a kijelentése között, ő ugyanis azt mondta, hogy ha 2004-ben nem állították volna le a vízbázisvédelmi programot, akkor lehet, hogy a miskolci vízszennyezés nem is következik be. Pénzprobléma van, ez világos mindenki számára, és biztosan tudja államtitkár úr is, hogy 2002-ben született még egy olyan határozata a kormánynak vagy talán a minisztériumnak, amely szerint

2009-ig évente 2,47 milliárdot kellett volna vízbázisvédelemre fordítani, ehelyett például 2005-ben csak 230 millió állt rendelkezésre, alig az egytizede.

Arra szeretném bátorítani az államtitkár urat, hogy a parlament minél hamarabb kezdjen el foglalkozni a víziközmű-törvénnyel, mert látható, hogy a pénzsűke miatt előbb-utóbb privatizáció lesz mind az öt regionális vízmű, mind az önkormányzatok tulajdonában lévő vízművek kapcsán. Nem mindegy persze, hogy ki a tulajdonos, de ha a szabályokat, legyen a tulajdonos akár az állam, az önkormányzat vagy magánszemély, betartja, akkor nem tartunk ott, nem tartanánk ott, ahol most tartunk.

Köszönöm. *(Taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

A viszontválasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi miniszeriumi államtitkár: Azzal egyetértünk, képviselő úr, hogy alapjaiban kell a víziközmű-szolgáltatást Magyarországon megreformálni. Ebben igaza van önnek is, mert függetlenül attól, hogy abban esetben, ha a jelenleg hatályos jogszabályokat maradéktalanul betartanák a szolgáltatók, akkor természetesen nem kerülne sor ilyen és ehhez hasonló tragédiákra vagy legalábbis vízszennyezési problémákra, de az is nyilvánvaló, hogy a hiányosságok részben pénzügyi okokból fakadnak, és ez több részből is áll, abból is, hogy általában a vízi közműben a közművek újrálétrehozásának a költsége, ahogy mondjuk, az amortizáció nem kerül beépítésre az árba. Éppen ezért a következő időszak egyik legnagyobb feladata lesz annak a törvénytervezetnek a parlamenti vitája, amit már előkészítettünk, amit már előterveztünk, és többször tárgyaltunk szakmai körökben, amelynek a célja valóban az lenne, hogy Magyarorszá-

gon újraszabályozzuk a víziközmű-szolgáltatás minőségét, árképzését és gazdasági hátterét. Csak ezzel tudunk megfelelni az európai színvonalú víziközmű-szolgáltatásnak.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti oldalon.)*

„HÁRMASHATÁR” VAGY „HÁRMASHATÁS” VIDÉKE LESZ-E SZENTGOTTHÁRD?

2006. november 20.

Interpelláció

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Ház! 2006 júniusában a szentgotthárdiakat szinte hideg zuhanyként érte a hír, miszerint az osztrák illetőségű BEGAS Kraftwerk GmbH 2007-ben hulladékégető építését tervezi mindössze 100 méterre a határtól, annak osztrák oldalán, közvetlenül Szentgotthárd szomszédságában. A hulladékégető tervezett helye ráadásul 300 méterre lenne az Őrségi Nemzeti Parktól is. Az égetőműben évente 200 ezer tonna újra nem hasznosítható hulladékot és szennyvíziszapot terveznek elégetni, az uralkodó északnyugati széljárás miatt azonban számolni kell azzal a veszéllyel, hogy az égetőmű összes káros hatását a határ magyar oldalán fogja kifejteni.

Az ilyen hulladékégetők legfőbb veszélye, hogy a környezetkárosító anyagok koncentrációja jelentősen megnő környezetünkben. Ilyen anyagok például a dioxin és a furán is, amelyeknek rákkeltő, az immunrendszert gyengítő, születési rendellenességeket és viselkedési zavarokat okozó hatásai vannak. Ezen vegyületek különösen veszélyesek, mert a szervezetben felhalmozódva hosszú távon fejtik ki kedvezőtlen hatásukat, és nemcsak az égetőmű közvetlen közelében károsítják a környezetet, hanem messzebbre is eljutnak; a távolabbi legelőkön például a szarvasmarhák szervezetébe is, ezen keresztül a tej- és hústermékekbe, és általuk a fogyasztók szervezetébe is bejuthatnak.

Tisztelt Miniszter Úr! Az előbb említett káros hatások mellett jól tesszük, ha rövid időre felidézzük az elmúlt években a térséget érintő egyéb negatív környezeti hatásokat is. A sorozat a habzó Rábával kezdődött, amit egy osztrák bőrgyár okozott, majd a Lapinccsal folytatódott, amelybe napi 71 tonna só került egy szintén osztrák geotermikus erőműből. Mindezek fényében lassan ott tartunk, hogy a Hármashatár vidékét átkeresztelhetjük a hármashatás vidékének.

Tudomásom szerint 1997 óta létezik az az ENSZ-egyezmény, amely az ilyen környezetvédelmi konfliktusokat hivatott kezelni. Ez alapján az országhatáron áterjedő környezeti hatások vizsgálatában a szomszédos ország is részt vehet, ha feltételezhető, hogy az adott létesítmény környezeti károkat okozhat a határ túloldalán.

Mindezek alapján tisztelettel kérem a következőket a miniszter úrtól. 1. Folytat-e egyeztetést a környezetvédelmi tárca az osztrák szervekkel az égetőmű megépítéséről? 2. Készített-e a minisztérium hatásvizsgálatot az égetőmű esetleges káros hatásairól, és ha igen, milyen eredményre jutottak? 3. Mit kíván tenni a szaktárca az égetőmű esetleges káros hatásainak kiküszöbölése érdekében, hogy a Hármashatár vidéke ne váljon a hármashatás vidékévé?

Tisztelettel várom válaszát. *(Taps a KDNP és a Fidesz sorában.)*

A válasz:

DR. PERSÁNYI MIKLÓS környezetvédelmi és vízügyi miniszter: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Teljes mértékben egyetértek önnel abban, hogy kiemelten fontos a szomszédos országokkal együttműködni, hogy a határainkon ne terjedjen át környezetszennyezés. Szeretném megerősíteni mindazt, amit Göncz Kinga miniszter asszony már elmondott a tisztelt Ház előtt, Szabó

Lajos képviselő úr hasonló kérdésére júniusban. A Rába szennyezését is érdemes megemlíteni, hiszen itt bőrgyárak szennyvízéről Burgenlandból, egy stájerországi geotermális fűtőmű sóterheléséről is van szó, és hogy ez mennyire bonyolult kérdés - jöllehet most már lassan három esztendeje vetjük fel ezeket a problémákat osztrák partnereinknek -, azt jól mutatja az, hogy például Burgenland is közigazgatási perben áll Stájerországgal a termálfűtőmű sóterhelésének megszüntetése érdekében.

Bírjuk az osztrák tárca ígéretét a Rába dolgában, sőt a legutóbbi egyeztetésen éppen Brüsszelben, októberben Kovács Kálmán államtitkár úr tárgyalt erről, ahol megerősítette osztrák partnere, hogy az osztrák kormány még pénzbeli támogatást is rendel a megoldás érdekében ahhoz, hogy a szennyező minél előbb a bőrgyárak esetében megoldja a szennyvíz problémáját.

Visszatérve a hulladékégető kérdésére, Magyarország és Ausztria egyaránt részese az espooi egyezménynek, amely az országhatáron áterjedő környezeti hatások vizsgálatáról szól, és valóban lehetővé teszi a szomszédos országok beleszólását. Ennek alapján él Magyarország jogaival, például a verespataki aranybánya vagy a Novo Virje-i tervezett vízi erőmű dolgában, mint ahogy Ausztria és Románia is él a Paksi Atomerőmű élettartam-hosszabbításával kapcsolatosan.

Amikor az első híreket kaptuk a hulladékégetőről, azonnal megtettük a szükséges diplomáciai lépéseket. Először informális tájékoztatást kértem osztrák partneremtől, majd kifejeztem hivatalos levélben júniusban, amelyben megerősítettem, hogy részt kívánunk venni az égetőmű környezeti hatásvizsgálatában. A válaszlevélben partnerem arról tájékoztatott, hogy még nem folyik hatósági eljárás a hulladékégető ügyében, de ígéretet kaptunk arra, hogy mihelyt ez megkezdődik, a magyar partnert fogják tájékoztatni.

Az égetőmű környezeti hatásairól mindenütt a beruházónak – mint minden környezeti hatásnál – kell a doku-

mentációt elkészítenie és benyújtania az osztrák hatóságokhoz. Hasonlóan volt ez Magyarországon, amikor például a budapesti hulladékhasznosító művet kellett környezeti engedélyezésen keresztülvinni, ahol ma már elvégzett beruházásról jelenthetek a tisztelt Háznak, még akkor is, ha körülbelül öt évet késett ez a beruházás, mert 1998-2002 között az akkori kormány nem biztosította a korábban megígért kormányzati támogatást a megvalósításhoz. De amint értesítést kapunk Ausztriától arról, hogy a hatásvizsgálati eljárás megkezdődik, és megküldik a dokumentációt, tájékoztatni fogjuk az érintetteket, és lehetőséget adunk arra, hogy akár írásban, akár lakossági fórumon kifejthessék a véleményüket.

Nyilván a magyar álláspontot majd továbbbítjuk Ausztriának, és képviseljük a magyar érdekeket a szokásos, bevált módszerek szerint. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Jóllehet az espoói egyezmény vétőjogot nem biztosít, de az osztrák hatóságoknak figyelembe kell venniük a magyar véleményt és a magyar hatóságok által jelzett feltételeket. Ez a nemzetközi eljárásrend, és ezt kívánjuk követni.

Kérem a képviselő urat, hogy válaszat elfogadni szíveskedjen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Szeretjük az osztrák sógorokat, azzal nincs is probléma, de az már egy kicsit sok, hogy az országunknak ezen a vidékén ennyi környezetszennyezés történik. Persze, a miniszter úr joggal mondta azt, amit mondott, hiszen a magyar kormány bizonyos szempontból, így mi is kiszolgáltatottak vagyunk, a környezetszennyezés nem ismer határokat. Még akár hajlanék is arra, hogy elfogadjam azt a választ, amit ön mondott, de mégse teszem meg, nem tehetem meg azoknak az embe-

reknek az érdekében, akik ott élnek és akik nyugtalanok. Az utcára vonulnak, és próbálnak tájékozódni, mert félnek attól, hogy ha megépül ez az égetőmű, az rájuk nézve kellemetlen hatásokkal jár.

Sajnos, a választ emiatt nem tudom elfogadni. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiban.)*

LÉTSZÁMLEÉPÍTÉS ELLENTMONDÁSOKKAL

2006. november 27.

Azonnali kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A létszámleépítés lassan már az egyik kedvenc témámmá válik. A 2007-es költségvetési törvény vizsgálata kapcsán azt állapítottuk meg, hogy a tárcánál a következő évben jelentős létszámleépítés lesz, információim szerint talán a 300 főt is meghaladhatja a 2007-ben elbocsátandó munkatársak száma. Ugyanakkor azt is látjuk a költségvetésben, hogy a tárcának a minisztérium igazgatására fordítható összege növekszik, annak ellenére, hogy létszámleépítést meg megszorításokat terveznek.

Helyesnek tartom, hogy a fejlesztési igazgatóságnál egyébként vesznek fel embereket, hiszen mindannyian tudjuk, hogy 2007 és 2013 között jelentős európai uniós pénzeket kaphatunk, és meg kell erősíteni ezt az igazgatóságot. Csak nem értem, hogy ha oda fölvesznek 51 embert – ha jól olvasom, akkor körülbelül ennyi emberrel gyarapszik a munkatársak száma –, akkor miért kell elbocsátani egyidejűleg a felügyelőségektől meg más helyekről a tárcától munkatársakat, nem lenne-e egyszerűbb átszervezéssel, átcsoportosítással megoldani az ottani problémákat. Ráadásul az is kiderül a költségvetésből, hogy a központi szervnek a létszáma növekedni fog.

Tehát arra akarok rávilágítani, én ellentmondást látok abban, hogy egyrészt leépítenek, megválnak mintegy 300 embertől, de van olyan szervük – ilyen a fejlesztési igazgatóság meg maga a minisztérium is –, ahol nemhogy csökken a munkatársak száma, hanem éppen növekszik.

Számomra, aki kívülálló vagyok, logikus lenne a következtetés, hogy miért nem csoportosítanak oda át embereket.

Az utóbbi időben azt az információt is hallottam – és kérem az államtitkár urat, cáfoljon meg –, hogy a meteorológiai szolgálattól is elbocsátanak körülbelül 60 embert. Ez majdnem az egyharmada az ott dolgozó embereknek. Azt szeretném kérdezni öntől, hogy ezek után a meteorológiai szolgálat működőképes lesz-e; és arra a kérdésre is kérem, adjon választ, hogy nincs-e ellentmondás *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* a létszámleépítés és a létszámnövekedés között. *(Taps a KDNP és a Fidesz padsoraiban.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Nagyon örülök a kérdésnek, mert szerintem végre akkor beszélhetünk ezekről az ügyekről nagyobb nyilvánosság előtt is.

A lényege, azt hiszem, valamennyiünk választási programjának – nyugodtan mondhatom így, a Fideszének is, nem csak a szabad demokratákénak – az volt, hogy hatékonyabb, karcsúbb állam kell. Ezt persze két módon lehet megcsinálni. Az egyik, hogy fűnyíróelvszerűen mindenünnen leépíték iksz százalékot, és azt állítom, hogy ezzel megvalósítottam. A másik pedig azt mondja, hogy igen, karcsúsítsuk az államot, építsünk le a létszámból, tegyük hatékonyabbá, viszont ahol többletmunka keletkezik, ahol új feladatok vannak, ott nyugodtan, bátran emeljünk is egyidejűleg létszámot, tehát igazítsuk végre a feladathoz a létszámot. Ez történik.

Éppen ezért, miközben a minisztériumban 20 százalékkal csökken a létszám – tehát még egyszer mondom, a minisztériumban 20 százalékkal csökkent a létszám –, és ugyanilyen csökkenés van az OMSZ-ban is, ahogy ön

mondta, tehát az Országos Meteorológiai Szolgálatnál, például a vízügyi szolgálatnál nem csökkentjük a létszámot. Azért nem csökkentjük, mert úgy ítéltük meg, hogy az árvízi védekezés és az ahhoz kapcsolható feladatok igénylik azt a létszámot, ott helyén van a létszám, másutt lehet megtakarítani.

Ugyanúgy, miközben a minisztérium adminisztratív létszámát csökkentettük, és inkább az érdemi emberek maradtak meg, a fejlesztési igazgatóságnál, ahogy ön is mondja, 51 fővel növeljük a létszámot. Ezek azonban nyelvet beszélő, magasabb képzettségű, általában diplomával rendelkező, pályázati úton betölthető helyek, és ezért úgy kalkuláljuk, hogy többre fognak valamivel kerülni, mint az az adminisztratív létszám, amit megspórolunk intézmények összevonásával éppen a hatékonyság érdekében. Ezért van az, hogy ön azt olvassa, hogy a 40 fő elbocsátása és az 51 főlvétele mellett valamelyest növekednek a kiadások, de még egyszer mondom, ha a feladatokkal együtt nézi, akkor a tárca egészében természetesen csökkentek, és a tárcán belül oda tettünk új forrást és új létszámot *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, ahol a feladat ezt igényli.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti oldalon.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Abban nincs vita, hogy hatékonyabb és karcsúbb állam kell, csak szeretném öntől megkérdezni, hogy ez valóban így van-e a tárcánál. Emlékszem én arra a bizottsági ülésünkre, amikor a tárca munkatársától az ÁSZ jelenlétében megkérdeztem, hogy a létszámleépítések, az átszervezések kapcsán kijelenthető-e az, hogy ez így kevesebbe kerül, és valóban hatékonyabb-e a környezetvédelmi igazgatás, és erre nem tudtak olyan egyértelmű választ adni, mint ami az ön hozzászólásából kiderült.

Úgyhogy én úgy látom, hogy egyrészt van leépítés, de azzal a jogszabályi háttérrel, amiről ön beszél, hogy ha leépítetek valamit, és nem megyek utána jogszabályokban, hogy ott kevesebb feladat is legyen, akkor valójában nem oldok meg semmit. Ha egyre több és több embert küldünk el a tárcától, akkor eljuthatunk oda, amit épp a napokban hallottam a sajtótól – bár ne legyen igaz! –, hogy esetleg az is fölmerül, hogy maga a minisztérium önállósága is megszűnik. Örültem neki, hogy a tárca megmaradt önálló minisztériumként, és remélem, a létszámleépítések nem vezetnek oda, hogy ezt a vívmányt, amit én pozitívumnak tartok, sajnos meg fogják szüntetni.

Köszönöm. (*Taps a KDNP és a Fidesz padsoraiban.*)

A viszontválasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Képviselő Úr! Először is kezdjük a végén. Természetesen egy modern államban a környezetvédelmi tárca és a vízügyi tárca nemhogy megszűnik, hanem erősödik. (*Moraj az ellenzéki oldalon.*) Ezt szeretném mondani az ön kérdésére is. A kormányzat egészében jelentős megtakarítás van a személyi jellegű juttatásokban és kiadásokban és az intézményi kiadásokban. Ezen belül a környezetvédelmi tárca és annak különösen, még egyszer mondom, a vízügyhöz, illetve a fejlesztéshez kapcsolódó részeiben nem, ott növekedést tapasztal. Tehát nem úgy van ez, hogy minden egyes pontján a magyar költségvetésnek és költségvetési intézményeknek olcsóbb, kisebb, hanem a feladatnak megfelelően hatékonyabb a struktúra.

Ezért van az – még egyszer mondom: igen, jól olvasta –, hogy a környezetvédelmi tárca bizonyos területeken létszámában növekszik, mint ahogy a tárcánál most elbocsátandó 40 fő helyébe is más jellegű feladattal létszám kerül. Ahogy az OMSZ-nál is, ahogy ön is láthatta, az elbocsátott

kollégák helyére – nem az ő helyükre, hanem csak létszám van –, új feladatokra kollégákat is veszünk föl. Ez szerintem így normális *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, ez az a dinamikus, és remélem, hatékonyabb állami vezetési módszer, amit elindítottunk.

Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypártok soraiban.)*

FÖLDHIVATALI PÉNZBEHAJTÁS NÓGRÁD MEGYÉBEN?

2006. november 27.

Kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Most felteszem a másik sapkám; az előbb, fél órával ezelőtt egy környezetvédelmi kérdésben szoltam, most pedig a Nógrád megyei 3. számú választókerület képviselőjeként. Azért kívánok kérdést intézni az államtitkár úrhoz, mert az elmúlt héten szerdán és csütörtökön is számtalan, a választókerületemben élő állampolgár hívott föl meglehetősen mérgesen, hogy úgy mondjam, dühösen, ugyanis a balasgyarmati földhivataltól Bercel környékén rengeteg termőföld-tulajdonos kapott egy olyan levelet, amelyben a termőföld földhasználatával kapcsolatos bejelentési kötelezettség elmulasztása miatt rögtön bírságot szabtak ki rájuk, aranykoronánként ezer forintot, anélkül, hogy bármilyen előzetes felszólítást kaptak volna.

Arra hivatkozva történt ez a bírságolás, hogy az 1994. évi LV. törvény a földhivatalok hatáskörébe utalta az úgynevezett földhasználati nyilvántartások vezetését. Kértem egy ilyen határozatot az egyik állampolgártól, hogy értem is, hogy miről beszélek, megnéztem a jogszabályt is, és tudom, hogy alapvetően két személyi kört érint az LV. törvény hatásköre: olyan embereket, termőföld-tulajdonosokat, akiknek a saját tulajdonukban van a termőföld, illetve velük közös háztartásban élő személy, közeli hozzátartozó tulajdonában van, valamint olyan termőföld-tulajdonosokat, illetve -használókat, akik szerződés alapján használnak termőföldet, és ennek a mérete meghaladja az egy hektárt. Elég sok ilyen ember van, mint ahogy ez a telefonhívásokból is kiderült.

Azt szeretném megtudni öntől, államtitkár úr, hogy miért történik most tömegével ez a bírságot. Nem tartja-e emberibbnek azt, ha a földhivatal ilyen esetben ezeket a többnyire egyszerű embereket egy levélben felszólítja az egyébként valóban jogszabályi kötelezettségük betartására, mielőtt ilyen bírságokat kiszab rájuk? Joggal válnak dühössé az állampolgárok az ilyen pénzbehajtás láttán. *(Szórványos taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

A válasz:

GŐGÖS ZOLTÁN földművelésügyi és vidékfejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselőtársam! 2000. január 1-jével lépett hatályba az a törvény, ami kötelezővé teszi az ilyen típusú bejelentést. Ez elég széles körben nyilvánosságra került, és nagyon sok felhívás történt ebben az ügyben. Én azt gondolom, hogy az nem pénzbehajtás, ha egy hivatal megpróbál a törvényi szabályoknak eleget tenni, és azt mondja, hogy kérem, uraim, aki ezt nem tartja be, annak igenis az ezzel a törvényi előírással kapcsolatos eljárási bírságot meg kell fizetnie.

Abban igaza van a képviselő úrnak, hogy nem egységes a gyakorlata ilyen szempontból a földhivataloknak. Nyilván valamilyen szinten felelősségünk, hogy ebben egységes gyakorlat legyen, és nem hiszem, hogy abba az irányba megyünk el, hogy megtiltsuk azoknak a földhivataloknak, akik egyébként küldenek ki előzetes értesítést, hogy ezt tegyék, hozzáteszem, ezt saját jószántukból teszik, és semmilyen utasítás nincs emögött, ez egyszerűen azon múlik, hogy egy-egy hivatalnak ki a vezetője, és hogyan áll ezekhez a kérdésekhez. Ugyanis van olyan gyakorlat, ahol... – miután általában nem a tulajdonost érinti a későbbiekben ez a bírság, hiszen a földek egy része bérbe van adva, és amennyiben a bérlő nem teljesíti az ilyen típusú kötelezettségét, ott viszont már nincs semmilyen

módon mérlegelési lehetőség, ott azonnal fizetni kell. Tehát azt tudom mondani a képviselő úrnak, megértve ezeknek az embereknek a problémáját, hogy a törvényes szabályok között járt el a hivatal, de arra oda fogunk figyelni, hogy egy pluszlevél megírása valószínű, hogy nem viszi csődbe őket.

Semmilyen pénzbehajtásról nincsen szó, szeretném jelezni, mert az összes többi földhivatalnál vannak ilyen akciók, csak a legtöbbször – most azt mondom – tesznek egy előzetes értesítést pont amiatt, hogy főleg a kisebb területek tulajdonosainál ne kerüljön olyanra sor, hogy, mondjuk, nem várt anyagi nehézséget okoz egy ilyen büntetés. De még egyszer mondom: a büntetés jogos, nem nagyon van ellene jogorvoslati lehetőség, igaz, nem is kérelmezte eddig senki, tehát tudomásul is veszik. De a humánusabb, méltányosabb eljárás valóban egy igazságosabb ügy még akkor is, ha a törvény erre nem kötelezi a földhivatalokat.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypártok soraiban.)*

TEHETETLEN MINISZTERIUM – SZENNYEZETT CSEPEL

2007. február 26.

Kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Egy régi-új ügyben szeretném önt ma megszólítani. Régi az ügy, mert már 2004 decemberében akkori képviselőtársam, Németh Szilárd, aki egyben a csepeli önkormányzatnak is képviselője volt, felhívta az ország közvéleményének a figyelmét arra, hogy a volt Csepel Művek területén, alig 100-150 méterre a Dunától rozsdás, korrodáló hordókban 1200 tonna galvániszapot tárolnak.

A galvániszapról tudni kell, hogy ez egy nagyon veszélyes rákkeltő anyag, amelyet ha nem megfelelő körülmények között tárolnak, akkor azzal komoly problémát lehet okozni. Joggal váltott ki akkoriban ez felháborodást a csepeli lakosság körében.

Új az ügy, mert nemrég újra foglalkozott vele a sajtó. S hogy a dolog pikantériájáról beszéljek, az egyik volt képviselőtársamat a tárca egyik hatósága fel is jelentette.

Tisztelt Államtitkár Úr! Az önök által felügyelt környezetvédelmi hatóságok már 2004-ben és 2005-ben is eljártak az ügyben. 2005. január 21-én született egy jogerős határozat, amelyben az érintett céget arra is kötelezték, hogy szállítsa el és ártalmatlanítsa is a területen lévő veszélyes anyagot. Ennek a határozatnak azonban mind a mai napig nem sikerült érvényt szerezni. A galvániszap tonnái időzített bombaként továbbra is ugyanúgy állnak a lassan szétrohadó hordókban. Több mint két év után a lakossági tiltakozások hatására indult el a környezeti terhelés vizsgálata, és tettek intézkedést az ügy megnyugtató lezárására.

Tisztelt Államtitkár Úr! Ezek alapján a következőket kérem öntől.

1. Mit gondol, az ön által felügyelt környezetvédelmi szervek a kötelező határozatok meghozatalán túl miért nem intézkedtek mindeddig a csepeli lakosok és a Duna mellett élők érdekében?

2. A környezetszennyezés esetleges megállapítása esetén megtörténik-e az ügyben érintettek felelősségre vonása, a galvániszap elszállítása, ártalmatlanítása *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, valamint az érintett terület kármentesítése?

Tisztelettel várom a válaszát. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Mindenekelőtt szeretném megnyugtatni a képviselő urat, hogy úgy, mint a többi mintegy 20 ezer veszélyeshulladék- vagy hulladékterületen, itt is, ezen a szennyezett területen is folyamatosan végez ellenőrzést a felügyelőség, illetve eljárásokat indított.

Tekintettel arra, hogy a felügyelőség ez ügyben tett eddigi lépései nem hozták meg a kívánt eredményt, folyamatban van a kft. tulajdonosai elleni büntetőeljárás – amit a másfél évvel ezelőtt elfogadott törvény lehetővé tesz –, amelyben az iratok vádemelési javaslattal át is kerültek már az ügyészségre.

A kft. felszámolási eljárása megindult, ezért a területileg illetékes felügyelőség a két csepeli telephelyre állapotvizsgálatra adott ki kötelezést. Mindkét területen rendszeresen ellenőrzik a tárolt hulladék állapotát, ahogy szerintem ezt a képviselő úr is tudja. Sőt azt is tudja, hogy a csepeli önkormányzattal közösen újabb vizsgálatot végeztet el a tárcá. Az analitikai vizsgálatok mellett állandó monitoringku-

tak is létesülnek, éppen azért, hogy folyamatosan megállapítható legyen a környezet veszélyeztetettsége.

Szeretném felhívni a figyelmét a képviselő úrnak, bizonyára ön is tudja ezt, hogy Magyarországon mintegy 30-40 ezerre tehető a szennyezett területek száma, és mintegy 1000 milliárd forintnyi az a költség, amivel ezt a veszélyeztetettséget meg lehetne szüntetni. Az elmúlt időszakban, mintegy tíz év alatt közel 100 milliárdot költöttünk ilyen feladatra.

Éppen ezért az állam csak azokon a területeken tudja elvégezni a kockázatelemzésnek megfelelően ezt a munkát, amelyiken a leginkább sürgős. A többi helyen megpróbáljuk bevonni azok munkáját és pénzét, akik a szennyezést okozták, és csak végső esetként fordulunk a közpénzhez.

Meg kell mondanom, amennyiben az emberéletet vagy a természetet közvetlenül veszélyezteti, természetesen azonnal intézkedünk közpénzen, hogy aztán megpróbáljuk ezt a közpénzt valamilyen peres úton ráterhelni azokra, akik valójában a szennyeződést okozták.

Köszönöm szépen, hogy meghallgatott.

„Nagy Andor meghatározó egyénisége lehetett volna egy első osztályú csapatnak is: finompasszos, technikás, gyors, fejfel is jól játszó.” (Németh Szilárd)

AMBIVALENS ÉRZÉSEKKEL

2007. február 26.

*A bizottság kisebbségi véleményének ismertetése
a második Nemzeti Környezetvédelmi Program
2003–2004. évi végrehajtásáról*

DR. NAGY ANDOR, a Környezetvédelmi bizottság kisebbségi véleményének ismertetője: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előbbiekben Orosz Sándor azt mondta, hogy a bizottsági ülésen tárgyaltuk ezt a jelentést, és ott mi hatan tartózkodtunk. Az én emlékezetem szerint nem szavaztuk meg ezt a jelentést, és most röviden szeretném indokolni, hogy miért döntöttünk így.

Ambivalens érzések vannak bennem, mert nagyon jó-nak tartom azt, hogy van Magyarországnak nemzeti környezetvédelmi operatív programja, és ki ne örülne azoknak az eredményeknek, amelyeket a miniszter úr is joggal felsorolt. De azért vannak bennem vegyes érzések, mert részben bajom van azzal, hogy miért 2007-ben tárgyalunk egy 2003–2004-es időszokról szóló jelentést. A miniszter úr említette, hogy a környezetvédelmi törvény szabályozza azt, hogy ezt a parlament elé kell vinni. Nem néztem annak utána, hogy abban vajon szerepel-e az is, hogy mikor kell ezt a jelentést a parlament elé vinni.

Nem bántó szándékkal mondom, a jó szándék beszél belőlem, véleményem szerint ez a gyakorlat nem jó. Én megfontolásra javasolnám azt, hogy ahogy a kormány tájékozik, a parlament is évente vizsgálja meg egy-egy ilyen programnak a végrehajtását. Azért is nehéz egy öt-hat éves programról, annak első két évéről beszélni, mert olyan ez egy kicsit, mint amikor egy betegnek előírnak egy gyógyulási időszakot, jelen esetben hat évet, és az első két évben nem biztos, hogy látszik, hogy az a beteg öt-hat év múlva majd hol fog tartani.

Emlékezetem szerint a nemzeti környezetvédelmi programban megfogalmazott célokra mindösszesen 2100 milliárd forintot irányoztak elő annak idején, amikor ez a program megszületett. Ha jól emlékszem, a bizottsági ülésen az hangzott el, hogy ebből 900 milliárd közvetlenül környezetvédelmi beruházásokra megy, 800 milliárd közvetett módon kerül felhasználásra, és 400 milliárd ebből a 2100-ból megy működési költségekre. A minisztériumnak az volt a szándéka, hogy ezt a 2100 milliárdot egy hasonló összeggel, újabb 2100-zal kiegészítve európai uniós forrásokból, talán 4200 milliárdból megvalósítható az a hatéves program, amely szerepel a nemzeti környezetvédelmi operatív programban.

Ha összeadjuk az összegeket, és megnézzük azokat a programokat, amelyek bele vannak írva, akkor bennem erős a kétség, a gyanú, hogy a rendelkezésre álló pénzek és a megfogalmazott célok nincsenek összhangban.

Mi következik egy ilyen helyzetből? Valljuk-e be, hogy mindaz, ami a programban szerepel, nem megvalósítható? Vagy mindig ismerjük el, hogy majd meg lesz csinálva valahogy, megpróbálunk az Európai Unióból pénzeket szerezni, és akkor azok az elhatározások, amelyek - még egyszer hangsúlyozom - szerintem jók, kapnak elég pénzügyi támogatást is? Úgy érzem, nem merjük kimondani, hogy ez a nemzeti környezetvédelmi operatív program nem valósítható meg. Mindig lesznek majd ilyen kétéves jelentéseink, amelyekben el fogjuk ismerni, hogy nagyon sok mindent megcsináltunk – ha jól emlékszem, most is 80 százalékos a megvalósíthatósági arány, ami egyébként nem egy rossz arány –, de miért játszuk azt a játékot, hogy mindig defenzívában vagyunk, miért nem vállalunk inkább kevesebbet, és akkor elmondhatnánk magunkról, hogy jól dolgoztunk.

Általánosságban mondom azt is, hogy azt látom, a minisztérium ebben az operatív programban túlságosan nagy

mértékben koncentrált infrastruktúrális beruházásokra. Biztos szükség van hulladékgazdálkodási rendszerekre, fontos az is, hogy Magyarországon – igaz, hogy derogációval – előbb-utóbb megvalósuljon a szennyvíztisztítás az egész országra kiterjedően, de felvetném azt is, vajon nem feladata-e a tárcának vagy egy ilyen operatív programnak a környezetvédelmi károk megelőzése vagy a gazdaságfejlesztésnek a fenntarthatóság érdekében a környezetvédelmi szempontokból történő vizsgálata. Erre én nem látok ebben az operatív programban pénzt, úgy, ahogy ez az első két éves jelentésből sem derül ki számomra.

Részletekbe is belemehetnék, de mivel csak fél percem maradt, röviden a Vásárhelyi-tervet említeném meg. Ez egy állatorvosi ló, az ellenzék mindig szívesen hivatkozik arra, hogy ez éppen hol tart. Medgyessy Péter 2002-ben még azt mondta, hogy 2004-ben ez teljes mértékben megvalósul, miniszter úr meg 2006-ban járt Csongrád megyében, és ha ott mondott is dátumot – erre nem emlékszem –, az nem a 2010-es év előtti időszakra vonatkozott. *(Dr. Persányi Miklós: Nem így van.)* Rosszul emlékszem.

Az időm lejárt. Ha lesz rá lehetőség, később még szólni kívánok. Köszönöm.

SZÁRNYVONALAK LEÉPÍTÉSE NÓGRÁDBAN

2007. március 5.

Balla Mihállyal közösen beadott interpelláció

BALLA MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! A kormány reformnak álcázott megszorító intézkedései sajnós nem kerülnek el Nógrád megyét sem. Az elmúlt hetekben értesültünk róla, hogy megszüntetik a Romhány-Diósjenő, és hogy majd megszüntetik a napi 12 járatot, a Balassagyarmat és Ipolytarnóc közötti mintegy 41 kilométeres szakaszt.

Miniszter úr bizonyára tudja, hogy Ipolytarnóc szerepel az UNESCO világörökség-listáján őskori leleteivel, régészeti múzeumával, közkedvelt kirándulóhelyként. Nógrád megye az ország egyik legelmaradottabb megyéje, ahol a jövő kitörési pontjai között a legfontosabbnak még az önkormányzat által összeállított nemzeti fejlesztési terv is a turizmust, s az ezzel összefüggésben is bemutatni kívánt egyedülálló természeti értékek jobb megközelítését segítő infrastrukturális fejlesztést tartja.

Mit is jelent mindez, miniszter úr? Ebben a térségben a közlekedési infrastruktúrát nem leépíteni, hanem az uniós források igénybevételeivel fejleszteni kellene. A fejlesztésekkel nemcsak a turisztikai lehetőségek nyílnának meg, hanem ezzel együtt párhuzamosan az Ipoly-hidak tervezett újjáépítésével fellendülhetne a nemzetközi regionális forgalom, a kereskedelem, megjelenhetnének a befektetők, csökkenne a munkanélküliség, megindulna a gazdasági fejlődés.

Miniszter úr, önnek nem ez a szándéka? Egy vonatkozó példával élve: a határ túloldalán a szlovák fél a vasút fejlesztésével nyereséggé tette a vasúti közlekedést és a te-

hershállítást. Meg lehet próbálni vonatokat buszjáratokkal kiváltani, de aki ismeri a környék útjait, tudja, hogy nagymértékű felújítást igényelnének, mert rossz állapotban vannak. Nem is beszélve a teherfuvarozásról, a környezetvédelemről, amely hosszú távon lényegi kérdéssé fog válni. A vasúti vonalak helyi fejlesztése akár nemzetközi szinten is összekapcsolható lenne a szlovák forgalommal Kassától Pozsonyig.

Tisztelt Miniszter Úr! A fentiek alapján kérdésünk a következő: ön szerint megalapozott döntést hoznak az érintett szárnyvonalak leépítésével?

Tisztelettel várjuk válaszát. *(Taps a Fidesz és a KDNP sorában.)*

A válasz:

DR. KÓKA JÁNOS gazdasági és közlekedési miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném először nagyon határozottan és világosan megválaszolni a végén feltett kérdését: igen, a döntéseink megalapozottak.

Őn a felszólalásában azt mondta, hogy a vasútvonalak, a személyszállítás nyereségessé is tehető. Szeretném elmondani, hogy kétféleképpen tehető nyereségessé; az egyik, ha jelentősen megnöveljük az utasok terheit. Körülbelül ötszörösére kellene növelni a vasúti jegyek árát ahhoz, hogy nyereséges legyen önmagában a vasút. A másik lehetőség, hogyha állami, költségvetési pénzeket, értsd: adófizetői pénzeket teszünk be 10, 100 és 1000 milliárd forintos nagyságrendben, hogy finanszírozni tudjuk. Ez kerül ma minden egyes magyar családnak 44 ezer forintjába attól függetlenül, hogy felül egy vasúti szerelvényre, vagy esetleg egész évben nem veszi igénybe a vasút szolgáltatását.

Szeretném elmondani, hogy az alacsony forgalmú vasútvonalakon a személyszállítás szüneteltetésével a kor-

mány célja nem a leépítés, hanem a közösségi közlekedés terén egy magasabb színvonalú szolgáltatás. A mellékvonalak szüneteltetésével évente mintegy 2 milliárd forintot megtakarításra számítunk. Ezeken a mellékvonalakon mindenhol autóbusszok üzemeltetésére kerül sor. Ez negyedannyiba kerül utaskilométerenként, mint a vonatoké. Ezen túl egyetlen kilométeren mintegy 700 forinttal kíméljük az adófizetők pénzét.

Szeretném azt is elmondani, hogy Magyarországon több mint 3100 település található. Ezek közül mindössze 800 rendelkezik vasútállomással. Közel 1100 település érhető el vasúttal, kétharmaduk pedig csak autóbusszal közelíthető meg. Azoknál a vasúti szakaszoknál döntöttünk a szüneteltetés mellett, ahol átlagosan napi 3, 4, 5, 6, esetleg 10-15 utas közlekedik. Ahol 6-7 utas közlekedik egy nap, ott nem érdemes fenntartani ezeket a szolgáltatásokat. Erről egyébként az önök kormánya is korábban meg volt győződve. Ilyen igénybevétel mellett környezetvédelmi előnyökről sem beszélhetünk, de szeretnék mindenkit megnyugtatni, sehol sem marad ellátatlan település, lehetőségek nyílnak meg a vasúti fejlesztések előtt, maguk a sínek megmaradnak, a vasúti teherszállító szolgáltatásra továbbra is lehetőség van, és az elővárosi közlekedés, valamint ütemes menetrend oldalán a helyközi közlekedés valóban kihasználta ágazatai pedig fejlődhetnek ebben az időszakban.

Nagyon jól ismertek ön előtt is azok a fejlesztések, amelyek ezekben az években Nógrád megyét érintik. Vasúti fejlesztésekről is szeretnék szólni. Hatvan és Salgótarján között a vasútvonalat 2007 és 2013 között fejleszteni szeretnénk, a 21-es utat részben már négysávosítottuk, megyünk tovább. A salgótarjáni tehermentesítő út építése szintén folyamatban van, az Ipoly-hidakról meg végre úgy tűnik, hogy sikerül aláírni a megállapodást a szlovák féllel, tehát úgy gondolom, hogy Nógrád megye kifejezetten nagyon fontos célpontja ebben a hét évben a fejlesztéseknek.

Nógrád megyében március 4-étől a 76-os Diósjenő-Romhány és a 84-es Kisterenye–Kál-Kápolna vonalak érintettek. Átlagos utasszámuk egyébként alig érte el a hat főt. A képviselő urak információitól eltérően a 78-as Balassagyarmat–Ipolytarnóc vonal sorsáról nincsen végleges álláspont. Ígérhetem, hogy megfontolt és az ellátás biztonságát szem előtt tartó döntést hozunk.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy a forgalomszüneteltetés nem jelenti a vonalak végleges bezárását, nem terjed ki az áruforgalom szüneteltetésére, és amennyiben Nógrád megyében lesznek olyan fejlesztések, amelyek indokolják a személyforgalom visszaállítását, nem zárkózunk el a döntés újragondolásától sem.

Kérem képviselő urat, hogy válaszomat elfogadni szíveskedjen.

Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Tisztelt Miniszter Úr! Tudom, hogy a mocsár lecsapolása előtt a békákat nem szokás megkérdezni, de mint a szüneteltetés által érintett térség másik országgyűlési képviselője, hadd mondjak én is valamit viszontválaszban.

Nem én mondom, hanem Ipolytarnóc polgármestere, hogy a Balassagyarmat és Ipolytarnóc közötti szárnyvonalat nem szüneteltetni kell, hanem továbbfejleszteni. Továbbfejleszteni kell, mert ez egy elmaradott térség, ahol az emberek keresik a kiutat ebből az elmaradottságból, és ez nem szüneteltetést, hanem továbbfejlesztést jelentene.

Fejlesztik a turizmust, nemrég kapott 300 millió forintot a nemzeti park arra, hogy a palóc Pompejinek nevezett ősleletet be tudja mutatni, ide 23 ezer ember jár el, ezek egy része osztálykirándulásra jön vonattal, fiatalok pedig biciklivel. Ezek nem fognak autóbuszra szállni,

hogy ide eljuthassanak. És ott van nem messze Losonc, amely adja magát, hogy összekapcsoljuk a Trianon által elválasztott térségeket, és ehhez is szükség lenne az önök közreműködésére.

A választ ezért nem tudom elfogadni. (*Taps a Fidesz és a KDNP soraiban.*)

SOK MEGOLDÁSNAK A POLGÁRI TÖRVÉNYKÖNYVBEN LENNE A HELYE

2007. március 20.

*Vezérszónókat az Egyes környezetvédelmi tárgyú
törvények környezeti felelősséggel összefüggő
módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitájában*

DR. NAGY ANDOR, a KDNP képviselőcsoportja részéről:
Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr!
Kedves Képviselőtársaim! Csak egy rövid felszólalásra vállalkozom, mert nem kenyerem az időhúzás, és nagyon sok minden elhangzott már abból, amit szerettem volna megosztani önökkel. Igazából egy lényeges észrevételt szeretnék tenni, ami egy úgynevezett rendszertani észrevétel lesz. Én valamikor jogi egyetemet végeztem, és ennek kapcsán lenne véleményem arról a módszerről, ahogy ehhez a szabályozáshoz hozzányúltak. De mielőtt ezt megteszem, szeretnék néhány észrevételt tenni.

Csak egyetérteni lehet államtitkár úrral abban, hogy a környezeti felelősség ügye súlyos és fontos ügy, és nagyon is indokolt az, hogy pontos, jól fogalmazott, szigorú és egyben betartható szabályozásunk legyen. Indokolt, mert – ahogy több képviselőtársam és ön is mondta – akár csak a német szemétdömping vagy a csepeli galvániszap ügyét vesszük, ha az államnak nem kellene megvárnia, hogy valamely hatóság kimondja valakinek a felelősségét, akkor sokkal hamarabb cselekedhetett volna. Ez a szabályozás kísérletet tesz arra, hogy ez lehetővé váljon. Az indokoltság tehát mindenképpen adott. Nagyon örültem volna annak – s ebben egyetértek Kékkői képviselőtársammal –, ha nem 2007-ben, hanem 2006-ban került volna sor a 2004-

ben elfogadott EU-irányelv jogharmonizációjára, akkor lehetséges, hogy a német szemétdömpinget is egészen más-képp élhettük volna meg, nagyobb lett volna az állam mozgásteret.

Mi az az úgynevezett rendszertani észrevétel, amire szeretném felhívni államtitkár úr figyelmét? Ha jól értem, a szaktárca azt a megoldást választotta, hogy a környezeti felelősség szabályozását általános szabályként a környezetvédelmi törvénybe – mint egy kerettörvénybe – foglalta bele, az úgynevezett speciális szabályokat pedig a másik három fontos törvénybe – a hulladékgyűjtésről, a vízgazdálkodásról és a természetvédelemről szóló törvénybe – tette. Ez is egy megoldás, de felvetném azt a gondolatot, hogy ha már ennyit vártunk, akkor nem lett volna-e célszerűbb és egyben szigorúbb meg komolyabb is, ha a környezetvédelmi törvény mint kerettörvény helyett a polgári törvénykönyvbe tettük volna bele ezt az általános szabályozást.

A mai magyar jogrendszerben mind a Ptk., mind a Büntető törvénykönyv, mind az államigazgatási eljárási törvény foglalkozik környezeti felelősséggel, mindegyikben van erre utalás, de igazából egyikben sincs. Amikor a bizottsági ülésünkön a legfőbb ügyész volt a vendég, ő maga is azt javasolta, hogy minél hamarabb kerüljön sor a Büntető törvénykönyv módosítására abban az értelemben, hogy legyen annak egy külön fejezete, amely kizárólag környezetvédelmi bűncselekményekkel foglalkozik. Felvetném tehát még most is, ahelyett hogy a környezetvédelmi törvényt használjuk általános szabályzóként kerettörvény jelleggel, nem lenne-e indokoltabb a Polgári törvénykönyvet használni erre a célra.

Csak üdvözölni tudom, hogy – ha minden jól megy – végre lesz Magyarországon környezetvédelmi ügyekben is biztosítékadási kötelezettség, sőt ha jól értem, ezentúl környezetvédelmi biztosítás kötésére is kötelezhetnek hatóság-

gok olyan vállalkozásokat, amelyek környezetvédelmi tevékenységet folytatnak. Öröndetes az is, hogy lehetőség van széljegyként jelzáloggal terhelni annak a gazdasági társaságnak vagy magánszemélynek az ingatlanvagyonát, aki környezetvédelmi tevékenységet folytat. Az is jó dolog, hogy ha előre látható, hogy az állami költségek az ingatlanvagyonból nem elégíthetők ki, akkor akár az ingóra is lehet ilyet terhelni. S az is pozitívum, hogy van úgynevezett értékklasszifikáció – ahogy ön említette – a védett természeti értékekkel kapcsolatban. Ez is megnöveli majd az állam, a környezetvédelmi hatóságok mozgásterét.

Mondtam tehát számos olyan dolgot, ami szerintem pozitív, a szándékot is pozitívnak tartom, és mi sem akarunk mást, mint egy tisztább és szebb Magyarországot, mégsem tudom teljes szívvel támogatni ezt a javaslatot, elsősorban amiatt, amit az előbb mondtam, hogy én más-képp nyúltam volna hozzá a rendszerhez abban az esetben, ha erre lehetőségem lett volna. Nem tartom ellentmondásnak azt, amit Kékkői Zoltán mondott – tehát nem értek egyet Gusztos Péterrel – a késlekedés kapcsán, mert van jelentősége annak, hogy mikor kerül jogharmonizációra a 2004-es irányelv, mert – mondom még egyszer – ha 2005-ben vagy 2006-ban ez megtörtént volna, akkor talán a német szemétdömpinggel is egyszerűbben el tudtunk volna bánni.

A KDNP a Fideszhez hasonlóan ellenezni nem fogja, de teljes szívvel támogatni sem tudja a törvényt, ezért tartózkodni fogunk.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiban.)*

Jó emberek között – A mihálygergei férfikórus gyűrijében

SODRÓDUNK AZ ÁRRAL – A HOSSZÚ TÁVÚ STRATÉGIAI TERVEZÉS TELJES HIÁNYA?

2007. április 2.

Interpelláció

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Tisztelt Államtitkár Úr! Köszönöm a szót, elnök asszony. A világméretűvé váló környezeti problémák már 1983-ban arra késztették az Egyesült Nemzetek Szervezetét, hogy megalakítsa a Környezet és Fejlődés Világbizottságot. Az úgynevezett Brundtland Bizottság neves tudósokból és közéleti szereplőkből állt. Közép- és Kelet Európából a magyar Láng István akadémikus is tagja lett ennek a világbizottságnak. A bizottság munkájának eredményeként látott napvilágot a „Közös jövőnk” című jelentés, amely bevezette a fenntartható fejlődés fogalmát.

Az Európai Unió, melynek 2004-től kezdődően mi, magyarok is tagjai vagyunk, kezdettől vezető szerepet vállalt a fenntartható fejlődés nemzetközi folyamatában, és elkötelezett lépéseket is tett ebben az irányban. Ennek bizonyítéka a 2001-ben Göteborgban elfogadott fenntartható fejlődés stratégia. A stratégia lényege a környezeti szempontok beágyazása volt a különböző szakpolitikákba, belátva, hogy a környezet állapotát a különböző szektorok környezeti teljesítménye is befolyásolja.

Az Unió a fenntartható fejlődés stratégiájának a jegyében felkérte a tagországokat, hogy készítsék el saját nemzeti stratégiájukat, illetve ezt ajánlotta a társult országoknak is. A felszólítás hatására rövid időn belül elkészültek a nemzeti stratégiák. Bár 2004-ben Magyarország is tagja lett az Uniónak, a nemzeti stratégia ügye itthon nem nagyon

haladt előre. Időközben az Unió felülvizsgálta göteborgi stratégiáját, azt kiegészítette, és 2006 júniusában elfogadta az új, megújult fenntartható fejlődés stratégiát. Egyúttal felszólította a nemzeti stratégiával még nem rendelkező országokat a dokumentum 2007 közepéig történő elkészítésére. A 25 tagállam közül ez a felszólítás csak Magyarországra vonatkozik, lévén egyetlen tagország, amelyik még nem rendelkezik nemzeti stratégiával.

Tisztelt Államtitkár Úr! A fentiek alapján kérdezem önt, átérzik-e a felelősségét annak, hogy a jövő nemzedékeivel is törődniük kell. Kérdezem továbbá azt is, hogy Magyarország meddig marad még egyedülként adós a fenntartható fejlődés nemzeti stratégiájával.

Várom megtisztelő válaszát. *(Taps az ellenzéki padso-
rokban.)*

A válasz:

DR. KOLBER ISTVÁN, a Miniszterelnöki Hivatal államtitkára: Köszönöm a szót. Elnök Asszony! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Biztosíthatom, hogy a köztársaság kormánya felelősséget érzett és felelősséget érez a fenntarthatóság megőrzése érdekében, illetőleg a fenntartható fejlődés biztosítása érdekében.

Az Európa Tanács 2006-ban fogadta el a megújított fenntartható fejlődés stratégiáját, és ebben felkérte a tagállamokat, hogy 2007 júniusáig készítsék el a saját nemzeti stratégiájukat. Az Európai Bizottság két évente jelentést készít majd arról, hogy a tagállamok hogyan teljesítettek, illetőleg a jövőre vonatkozóan a fenntarthatósággal összefüggésben új irányokat és feladatokat is meghatározhat. Első ízben ilyen jelentés készítése ez év szeptemberében történik majd.

Az tény, hogy az elmúlt 10-15 esztendőben megjelentek a fenntarthatóság elvei, szempontjai és eszközei a külön-

böző ágazati tervekben, a különböző szakpolitikai elképzelésekben. Annak érdekében, hogy ne éljük fel a hosszú távú fejlődés erőforrásait, a fejlesztéseknek maradéktalanul meg kell felelniük a környezeti, a társadalmi és a gazdasági fenntarthatóság elvének. Azt gondolom, hogy sokan vagyunk itt a teremben, akik az elmúlt egy-másfél évtizedben foglalkoztunk a fejlesztéssel, és megerősítik azt az érzésemet, hogy a fenntarthatóság szempontja erősödött az elmúlt időszakban. Erősödött a tervezés, erősödött a végrehajtás során.

Tisztelt Képviselő Úr! A fenntarthatóság alapja a jövőorientált gondolkodásmód, a megközelítés, a szemléletmód. Ezért mind az I. Nemzeti Fejlesztési Tervben, mind az Új Magyarország Fejlesztési Tervben horizontális célkitűzés-ként megjelenik a fenntarthatóság. De ez egy olyan szempont, amelyet mindig szem előtt kell tartani, ahogy fogalmaz ez a dokumentum, a tervezés, a szabályozás, a megvalósítás és az ellenőrzés során is. Így például a pályázatok elbírálása során is szempont a fenntartható fejlődés biztosítása. Ehhez egyébként a pályázók egy segédanyagot, útmutatót is kaptak.

Maga az Új Magyarország Fejlesztési Terv is hivatkozik és foglalkozik a fenntartható fejlődés nemzeti stratégiájával, olyképpen, hogy munkaváltozatban felhasználta ezt a dokumentumot az anyag elkészítéséhez, illetőleg amennyiben a képviselő úr felüti majd ezt a tervet, láthatja, hogy horizontális szempontként jelen van a fenntarthatóság olyannyira, hogy különböző indikátorokat is meghatároz az Új Magyarország Fejlesztési Terv, amely konkrétan számszerűsíthető és számon kérhető.

Ez egy átfogó horizontális célkitűzés, mondhatnám azt, hogy ágazatközi feladat. Éppen ezért ennek a munkának a koordinálását a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos úr végzi. Természetesen az egyik fontos szereplője ennek a munkának Persányi Miklós miniszter úr, a Környezetvé-

delmi és Vízügyi Minisztérium. Egy hónap múlva kerül első olvasatban a kormány elé ez a terv, ez a stratégia, majd társadalmi egyeztetést követően fogadja el a kormány, és küldi meg az Európai Bizottságnak, és egyeztetéseket kezdeményeztünk házelnök asszonnyal annak érdekében, hogy a parlamenti képviselők, a parlamenti bizottságok is közreműködhessenek *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* ennek a fontos dokumentumnak az előkészítésében.

Ennek alapján kérem a képviselő urat válaszom elfogadására. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Nem tudom elfogadni ezt a választ. Én egy elég egyszerű kérdést tettem fel, azt, hogy elkészül-e határidőre Magyarország nemzeti fenntarthatósági stratégiája. Én úgy látom, hogy ez nem fog elkészülni. Nem helyes szerintem, ha Magyarország úgy lóg ki a sorból, hogy bizonyos dolgokat nem csinál meg egyszerűen határidőre. Nem kell ehhez olyan nagy képesség, szerintem megoldható lenne ez. Persze, nem könnyű egy olyan kormány tagjaként egy ilyen stratégiát megfogalmazni, amely kormánynak az én tudomásom szerint nincsen elfogadott hosszú távú gazdasági stratégiája, és nincsen elfogadott energiastratégiája sem. Nehéz is úgy egy fenntarthatósági stratégiát megfogalmazni.

Én hallottam még Baráth Etelétől 2005 márciusában egy olyan sajtónyilatkozatot, hogy 2005 őszén el fog készülni ez a nemzeti stratégia. A mai napig nincs meg. Ezért nem tudom elfogadni államtitkár úrnak a válaszát. *(Taps az ellenzéki padsorokban.)*

KORMÁNYZATI ÖNELLENTMONDÁSOK

*2007. május 7.
Interpelláció*

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az elmúlt hónapokban az Európai Unió sokat foglalkozott egy egységes energiastratégia szükségességével. Az Európai Bizottság világos álláspont-ra helyezkedett a megújuló energiaforrások terén is. A Bizottság megújuló energia útitervében kötelező célként jelölte meg 2020-ig a megújuló energiaforrások részarányának jelenlegi kevesebb mint 7 százalékról 20 százalékra növelését az EU teljes energiafelhasználásában.

A Bizottság jelentése azt is kifejezésre juttatta, hogy figyelembe kell venni a tagállamok eltérő kiindulási feltételeit és nemzeti adottságait is, többek között energiaszerkezetük jellegét. Ebből kifolyólag minden tagállamnak el kell készíteni az úgynevezett nemzeti cselekvési tervét, amelynek végrehajtása során konkrét célokat kell kitűzni a villamosenergia-termelés, a bioüzemanyagok előállítására és a fűtési technológiák terén.

Mindezeket azért elevenítem fel, mert az elmúlt hetekben ellentétes álláspontot fogalmazott meg a gazdasági és a környezetvédelmi tárca a megújuló energiaforrások tekintetében. Felsmann Balázs, a GKM szakállamtitkára nemrég egy konferencián kijelentette, hogy a 20 százalékos EU-s cél teljesíthetetlen Magyarország számára, míg Persányi Miklós miniszter úr ezen állásponttal szemben megvalósíthatónak tartotta az átlagos 20 százalékos arányt.

Meg kell említeni, hogy Magyarország a 2010-re vállalt 3,6 százalékos kötelezettségét már 2005-ben teljesítette. Ugyanakkor tavaly a zöldenergiának az áram- és energia-

termelésen belüli aránya némileg visszacsúszott az egy évvel ezelőtt már egyszer átlépett 5 százalék alá. Látnunk kell, hogy a fokozódó energiafogyasztásra tekintettel a beruházók szívesen fektetnének be a megújuló energiákba. Erre pedig hazánkban megvan a lehetőség, legyen az bioüzemanyag vagy szilárd biomassa, biogáz, de akár geotermális vagy napenergia. Nagy hiányosságok tapasztalhatók azonban a szabályozók területén. El kellene végre dönteniük, hogy mit is akarnak. Támogatjuk-e a megújulókat, vagy nem? Ha támogatjuk, akkor viszont a szabályozási rendszerünknek ezt vissza kellene tükröznie.

Ezekre tekintettel a következő kettő kérdést szeretném feltenni az államtitkár úrnak. Az egyik így hangzik: mi az oka annak, hogy a kormányon belül egymásnak ellentmondó vélemények létezhetnek a megújuló energiaforrások tekintetében? A másik kérdés pedig: mikor lesz végre Magyarországnak megújulóenergia-stratégiája?

Várom válaszát. Köszönöm. *(Taps az ellenzéki oldalon.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi miniszteriumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! A képviselő úr többféle kérdést is fölteszt menet közben is a szövegében. Az egyik – talán a legfontosabb – úgy szólt, hogy elkötelezett-e a kormány az Európai Unióval közös vállalásban. Azt mondhatom, hogy ékesen bizonyította saját szavaival is, hogy elkötelezett-e a magyar kormány, hiszen ön mondta, hogy a csatlakozási szerződésben korábban vállalt mértéket jóval meghaladóan közel megdupláztuk a megújuló energia felhasználását Magyarországon. Tehát mondhatom, hogy eddigi munkánkkal igazoltuk, hogy elkötelezetten támogatjuk ezt az uniós célkitűzést.

A második: azt is kérdezte, hogy vajon megengedhető-e, vagy mi az oka, hogy van vita a kormányon belül. Én azt

gondolom, hogy egy ilyen súlyú kérdésben, amely Magyarország és nemcsak Magyarország, hanem egész Európa jövőjét meghatározó kérdés, jó, hogy van vita, mielőtt a magyar parlament elfogadja azt a stratégiát és azt a cselekvési tervet, és mellérendeli azokat a hatalmas költségvetési eszközöket, esetleg társadalmi terheket, amik elkerülhetetlenek. Éppen ezért át kell tekintenünk, hogy hol tartunk.

A gazdasági tárca szakemberei az elmúlt időszakban az európai politikai döntés meghozatala után, egy rövid áttekintés után is - hiszen csak nagyon rövid idő állt rendelkezésre - megállapították, hogy ahhoz, hogy ezt a bizonyos 20 százalékos felhasználási átlagot elérjük, körülbelül mintegy 6000 milliárd forintnyi beruházásra van Magyarországon szükség. Ezt egy nagyon alacsony, erősen piacosodott körülmények között számítva, mondjuk, 20 százalékos támogatás mellett 1200 milliárd forintban lehet körvonalazni. Ennyi költségvetési vagy uniós támogatás kellene a mai körülmények között – még egyszer hangsúlyozom, a mai tudásunk szerint és a mai körülmények között, egy gyors felmérés szerint – ennek a feladatnak a végrehajtásához.

Igaz, az időszak, az előttünk levő mintegy 12–13 esztendő nem rövid, de annak az első idejét, a 2007–2013 közötti időszakot és annak a paramétereit látva ez nem lesz könnyű feladat. Hiszen az Új Magyarország Fejlesztési Tervben, amelynek sarokszámai még az európai döntés előtt születtek meg, mintegy 100 milliárd forint áll rendelkezésre közvetlenül a megújuló energia felhasználására, gyártására. Azt kell mondanunk, hogy ilyen források mellett csak akkor érhető el a cél, hogyha egyrészt 2013–2020 között jelentősebben megnő az Európai Unió támogatási intenzitása, éppen ezen kiemelt európai cél mellett, másrészt pedig, ha be tudjuk indítani fogyasztói oldalról is azokat a folyamatokat, azaz piacot teremtünk a megújuló energia felhasználásának. Ez éppen szabályozással, a zöldadórendszer elindításával vagy éppen a zöldközbeszerzés hazai

népszerűsítésével indítható el, azért, mert akkor nemcsak állami támogatásból, hanem piaci, üzleti alapon is megéri ezeket a beruházásokat elindítani, így tehát a mintegy 6000–8000 milliárdos beruházási szükséglet döntően magántőkéből megvalósulhat.

Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném tájékoztatni, hogy az új energiapolitika tervezetét elkészítette a GKM, és a szakmai-társadalmi vita előtt az Államreform Bizottságnak kell azt elfogadnia a kormány munkarendje szerint, amely előtt van ez az anyag. A megújulóenergia-stratégia első olvasatban szintén elkészült, mint ahogy készül a nemzeti cselekvési terv is, a tárca részéről pedig kiegészítésképpen az a klímastratégia, ami az egésznek a keretét adja. Azt gondolom, jó vita van a kormányban, a vita arról szól, hogy Magyarország hogyan tud egy ilyen európai kihívásnak a következő 15 esztendőben megfelelni. Kérem, hogy itt a parlamentben is majd támogassa törekvéseinket.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti oldalon.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Titokban abban reménykedtem, hogy a nemrég esküt tett Fodor Gábor benn lesz a teremben, és neki tehetem fel ezt a kérdést. Megmondom azt is őszintén, hogy ha ő válaszolt volna, szerettem volna elfogadni a válaszát, mert előre várom azt a vitát, amit az SZDSZ elnöke, Kóka János és az elnökválasztáson alulmaradt Fodor Gábor fog majd ebben a témában egymással megvívni. Azért készültem elfogadni a válaszát, mert azt szeretném, ha ezt a vitát Fodor Gábor nyerné meg.

Azt a választ, amelyet öntől kaptam, nem fogom tudni most elfogadni. Értem, hogy viták vannak a kormányon belül, de én azt gondolom, hogy ez egy olyan fontosságú ügy, amit nem lehet csak költségoldalról megközelíteni. Aki ma nem ruház be a megújuló technológiákba, az le

fog maradni az egész világgazdaságban és az Európai Unióban is abban a versenyben, amely ezen a területen kibontakozott. Nem véletlen az, hogy az Európai Unió energiastratégiájában ennek ilyen kiemelt jelentősége van. A választ tehát emiatt nem tudom elfogadni. *(Taps a KDNP és a Fidesz padsoraiban.)*

A GOMBHOZ VARRJÁK A KABÁTOT

2007. május 7.

Felszólalás Az ENSZ éghajlatváltozási keretegyezménye és annak kiotói jegyzőkönyve végrehajtási keretrendszeréről szóló törvényjavaslat vitájában

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Kedves Képviselőtársaim! Örövendetes és egyben jelentős előrelépésnek értékelem, hogy a Magyar Országgyűlés a kiotói jegyzőkönyv törvénybe foglalása után megalkotja a keretegyezménnyel és a jegyzőkönyvvel kapcsolatos hazai jogi és intézményi keretrendszer felállításával, valamint az annak megfelelő és ahhoz szükséges jogszabályok meghatározásával foglalkozó törvényt. Az üvegházhatású gázok nyilvántartását végző nemzeti nyilvántartási rendszer és a kiotói egységek nyilvántartását végző nemzeti forgalmi jegyzék létrehozása és működtetése is harmonizál az európai uniós előírásokkal és a nemzetközi egyezményekkel. Ennek megfelelően a törvényjavaslatot az általános vita során a KDNP-frakció támogatni fogja.

Ugyanakkor a jelen törvényjavaslat vitájában – sajnos már nem első alkalommal – a kormányt ahhoz az egyszeri szabóhoz szeretném hasonlítani, aki a gombhoz varrta a kabátot. Miért is mondom ezt? Először is álláspontom szerint a törvényjavaslat benyújtásával a kormány jelentős késésben van. 2006. december 20-án benyújtották az Európai Bizottsághoz az új nemzeti fejlesztési tervet és a kapcsolódó operatív programokat, így a környezetvédelmi és energia operatív programot is. Ez tartalmazza a környezetvédelem területén 2007 és 2013 között megvalósítani tervezett fejlesztéseket. A helyes eljárás az lett volna, ha előbb elkészítjük a hosszú távú, a fenntartható fejlődésre, az éghajlatváltozásra, valamint az ország energiapolitikájára vonatkozó stratégiákat, majd a KEOP-pal és a többi érintett opera-

tív programmal párhuzamosan megalkotjuk a 2008 és 2012 közötti időszakra kiterjedő nemzeti éghajlatváltozási programot. A törvényjavaslat szerint a létrehozni kívánt éghajlatváltozási stratégia és program lényegében majdnem hogy fölöslegessé vált, hiszen az ország fejlesztésre szánt pénzeszközei már egyéb célok mentén le vannak kötve. Számunkra ezek után erősen kétséges, hogy egyáltalán lehetséges-e a finanszírozás oldaláról megalapozott, szakmailag releváns, a globális felmelegedés kérdéseire valódi, érdemi válaszokat adó stratégiákat és programot alkotni.

Másodsor: Magyarországnak a kiotói jegyzőkönyvvel kapcsolatos vállalásai nem fogalmaztak meg ambiciózus célokat. A vállalt 2008 és 2012 közötti 6 százalékos CO₂-kibocsátáscsökkentési kötelezettség az 1985–87-es időszakhoz képest a jelenleg ismert kibocsátási előrejelzések szerint az 1990-es évek elején történt gazdasági szerkezetváltásra való tekintettel nem jár túlon túl nagy megszorításokkal. A jelenlegi, a 2005-ös szén-dioxid-kibocsátásunk a kiotói egyezményben előírt mértéknél 24 százalékkal kevesebb, amely 25-28 millió tonnát jelent évente. A most létrejövő hazai nyilvántartási és kibocsátás-kereskedelmi rendszernek az lenne a célja, hogy az energiatermelés és az ipar azon ágazataiban, amelyekre vonatkozik, úgy csökkentse az üvegházhatást okozó gázok környezetbe jutó mennyiségét, hogy ez a lehető legkevesebbe kerüljön a gazdaságnak, és ezáltal a tagállamok könnyebben teljesíthessék a kiotói jegyzőkönyvben tett vállalásaikat. Magyarországon jelen esetben erről szerintem nem lehet szó.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Elnök Úr! Összefoglalva még egyszer: a kormány által benyújtott és most előttünk lévő, a globális felmelegedésre adandó nemzeti válaszinak egyfajta keretet adó törvényre szükség van, és azt támogatjuk is. A kérdés már csak az, hogy sikerül-e a törvény általános céljának megfelelni, de ez majd kiderül.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiban.)*

MEGÁLLÍTHATÓ-E A KÖRNYEZETVÉDELMI KÖZIGAZGATÁS SZÉTZÜLLESZTÉSE?

2007. május 21.

Azonnali kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium a reformnak álcázott leépítések során 2006. január 1-jei hatállyal létrehozta a részben önálló jogkörű, Vízügyi Központ és Közgyűjtemények nevű szervezetet. Ennek az intézménynek a gazdasági és egyéb, nem szakmai ügyeit a minisztérium látta el; pontosabban: látta volna el, hiszen érdemi munkát alig végeztek, tudomásunk szerint még a 2006. októberi számlák sincsenek kifizetve.

A közvetlen minisztériumi függés eredményeként az intézménynek sem szervezeti és működési szabályzata, sem közalkalmazotti szerződése nem volt. A törvénytelen állapot miatt nem lehetett álláshelyeket betölteni, a szakmai munka ezért több helyen ellehetetlenült. Az idei év márciusának fejleménye, hogy a szervezetet a 39/2007. (III. 13.) számú kormányrendelettel átalakították Vízügyi és Környezetvédelmi Központi Igazgatósággá. Ezzel az intézkedéssel a probléma legalább részben megoldódni látszott, hiszen az intézmény ismét megkapta az önálló költségvetési szerv státusát. Csakhogy a minisztérium az átszervezést 2007. január 1-jétől tervezte, ezért hát nem végzett a központnak semmilyen – úgymond – nem szakmai kiegészítő munkát. A számlákat nem fizették, a szerződéseket nem szignálták; nem intézték a tárgyi eszközök beszerzését sem.

A 2007. április 1-jével újonnan létrejött Vízügyi és Környezetvédelmi Központi Igazgatóságnak sem kinevezett

főigazgatója, sem szervezeti sémája, sem gazdasági szervezete, sem szmsz-e, sem közalkalmazotti szabályzata nincs. A dolgozók levélben, ráadásul utólag értesültek a változásról. Ez az állapot így teljességgel törvénytelen.

Tisztelt Államtitkár Úr! Ezt nevezik önök közigazgatási reformnak? Tisztelettel várom válaszát. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném rögtön leszögezni és előrebecsátani, hogy természetesen a miniszter úrnak az a célja és a feladata is, hogy ezt az átalakítást megnyugtatóan lezárja.

Megértheti, hogy egy éppen az ön által is említett, gyakorlatilag az egyik legfontosabb vízügyi központi szervezetnek, ennek az önálló intézménynek kiemelt jelentőséget tulajdonít a most kinevezett miniszter úr, éppen ezért megállította azt a kinevezési folyamatot és azokat a folyamatokat, amiket ön említett, azért, hogy áttekinthesse és lezárhassa ezt az átalakítást. Mindezt a megfelelő gondossággal teszi és tette, hiszen egyfelől intézkedett arról, hogy a gazdasági igazgató és a vízügyi igazgató megbízás formájában most már ellátja ezeket a teendőket. Április 1-jétől az önálló költségvetési szervként működő szervezet gazdasági és pénzügyi feladatait a minisztérium látja el június 1-jéig; erről is intézkedett a miniszter úr, illetve arról is, hogy a megfelelő finanszírozási feltételeket, eszközöket biztosítsa.

Tehát csak azt szeretném aláhúzni, amit az elején is mondtam: igen, a miniszter úr fontosnak tartja, hogy az átalakulás, ez az átalakítás, sikeresen zajlódjon le. Biztos vagyok abban, hogy azok az ügghátralékok, amelyek az elmúlt időszakban épp az átalakulás miatt keletkeztek, meg fognak szűnni.

Abban pedig, azt gondolom, egyetérthetünk, hogy az új miniszter kinevezése során a legfontosabb feladatok egyike pontosan ez, ennek az intézménynek az áttekintése az egész vízügyi ágazat áttekintésével. Hiszen ahogy ezt ön is tudja, a vízügyi szakállamtitkár úr nyugállományhoz közeledik, távozni készül, ugyanúgy a vízügyi vezetés több munkatársa, éppen ezért a miniszter úr az egészet kívánja június 1-jéig áttekinteni.

Kérem válaszom elfogadását. Köszönöm szépen.

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Ha ez így van, akkor örömmel elfogadom ezt a választ. Kár, hogy nem a miniszter úr mondja el személyesen, de valóban ő tett egy ilyen ígéretet a meghallgatásakor, és jó hallani, hogy ha valaki ígéretet, azt be is tartja. Ezt a választ el tudom fogadni, nagyon bízom abban, hogy az új tárcavezető nem követi a korábbi gyakorlatot. Van a szervezéseméletnek egy olyan irányzata, amely azt mondja, hogy amikor van egy problémád és nem tudod megoldani, akkor szervezd át azt az egységet, vagy hozz létre egy újabbat.

Kicsit ehhez hasonló az a történet, ami az egykor egyébként szerintem jól működő igazgatósággal történt, de ha az úgy lesz, ahogy ön mondta, akkor én örömmel fogadom el ezt a választ.

Köszönöm szépen.

A viszontválasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Azt gondolom, mindent el fogunk követni, hogy az itt tett ígéretnek, illetve a meghallgatáson tett ígéretnek megfelelően a miniszter úr ezt a kérdést is ren-

dezzé, és úgy gondolom, hogy a Környezetvédelmi bizottságban a rendezést követően szívesen és felelősséggel számot is adunk arról, hogy hogyan zajlik az átalakítása ennek az intézménynek, illetve az átalakítás befejezése.

LÉPNI KELL A RÁBA ÉS A LAPINCS SZENNYEZÉSE MIATT!

*2007. május 30.
Napirend előtti felszólalás*

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Kedves Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Nem áru-
lok el titkot, ha azt állítom, hogy ma Magyarországon a
környezetvédelem ügye – egyelőre legalábbis – a politika-
ilag marginális és nem a jelentős ügyek közé tartozik. Az
embereket ugyanis jobban érdekli, hogy lesz-e munkájuk,
hogy el tudják-e tartani a családjukat, hogy biztosított-e a
gyermekeik jövője, hogy megkapják-e az őket megillető
egészségügyi ellátást, hogy meg tudnak-e élni a nyugdíjuk-
ból, semmint hogy a környezet- és természetvédelem
ügyével foglalkozzanak.

Mindaddig így van ez, amíg nem történik valamilyen ki-
sebb-nagyobb környezeti katasztrófa, mint például egy ár-
víz vagy egy tiszai ciánszennyezés, egy országos méretű
aszály vagy éppen egy, a környezet szennyezésével járó
szeméttégető építése. Napirenden van most egy olyan kör-
nyezetszennyezési ügy, amely szerintem már kilépett a po-
litikai marginalitás medréből, és akár politikailag is jelen-
tős országos üggyé válhat, és erről kívánok most napirend
előtt beszélni.

Az elmúlt hetekben a médiában gyakran elhangzott
Szentgotthárd, valamint a Rába folyó neve. A Rába folyó
vize évek óta habzik, a Lapincs folyón pedig a megenge-
dettnél jóval nagyobb mennyiségű só jön át egy osztrák
geotermikus erőműből Magyarországra. Tudjuk, az ott
élők jelentős környezeti ártalmaknak vannak, illetőleg
lesznek kitéve. Meg kell ugyanis a Rábába és a Lapincs fo-
lyóba engedett szennyezéssel birkóznunk, ráadásul a kö-

zeljövőben az osztrák sógorok által a határon lévő ipari parkba tervezett szemétegető füstjét is beszívhatják. Ezért is illik erre a térségre a „Hármashatár” elnevezés helyett sokkal inkább a „hármás hatás” elnevezés.

Kedves Képviselőtársaim! Azt gondolom, itt az idő, amikor minden, a környezetvédelem ügyéért elkötelezetten dolgozó politikusnak azt kell mondania: állj, a jelenlegi helyzet tarthatatlan, lépni kell! Azt gondolom, hogy a Rába és Lapincs folyót érintő osztrák eredetű szennyeződés ügyének kezelése alapvetően meghatározza majd Fodor Gábor miniszter úr munkájának megítélését is. Az ügy kapcsán a következő időszakban eldől, hogy komolyan gondolta-e a 2007 áprilisában az Országgyűlés Környezetvédelmi bizottsága előtt a miniszteri meghallgatáson, majd azt követően a beiktatásakor mondottakat. Ez lesz az első olyan ügye, amelyben bizonyíthatja, új szelek fújnak-e a környezetvédelemben.

Meggyőződésem, a következő időszakban eldől, hogy igaz-e, hogy az általa átvett minisztérium valóban megújul és megerősödik, hogy igaz-e, hogy képes egy, az ország érdekeit karakteresen megjelenítő, határozott környezetpolitikát folytatni, és hogy igaz-e, hogy az országos jelentőségű ügyekben felelős politikusként viselkedve párbeszédet kezdeményez, és számít az ellenzék együttműködésére.

Tisztelt Államtitkár Úr! Mi, ellenzékiek, de nyugodtan kijelenthetem, hogy az ország és különösen az osztrák környezetszennyezéssel érintett területek lakossága azt várjuk az új minisztertől, hogy a lehető leghatározottabban fellépve kényszerítse az osztrák felet a szennyezés haladéktalan abbahagyására.

Az általa megtett első lépések egyszerre biztatóak és egyúttal kételyeket ébresztőek is. Miért mondom ezt?

Örömmel láttuk, hogy Fodor Gábor hivatalba lépése után haladéktalanul felvette a kapcsolatot az osztrák féllel. Üdvözlöttük, hogy az ügy súlyosságának az osztrák

kollégájával való személyes tárgyalása során is nyomatékot adott. A legmesszebbmenőkig támogatjuk abban, hogy visszavonta a szennyezésért felelős jennersdorfi bőrgyár vízjogi engedélyét. Ugyanakkor aggódunk amiatt, hogy ezzel párhuzamosan belement egy közös akciócsoport felállításába.

Az akciócsoport egyébként ismert és szakmailag nagyra becsült szakértőkkel ebben a hónapban megalakult, vizsgálatokat folytat, jelentéseket készít, és a javaslatait le is rakja majd, gondolom, valamikor szeptemberben. Addig a Rába habzásának hosszú-hosszú évek óta tartó ügye megint csak nyúlik majd, mint a rétestésza.

A politikában bevett gyakorlat, miszerint ha egy ügyet nem tudsz megoldani, hozz létre a kezelésére egy bizottságot. A miniszter úr bizonyára jól tudja, hogy a szennyezést már 2003 óta vizsgálja az osztrák-magyar határvízi bizottság. Ülések, vizsgálatok, jelentések, felszólítások követték egymást, de a fránya Rába egyre csak habzik. Az osztrák fél felelősségét a közös bizottság 2006. májusi ülésén maguk a bécsi műegyetem szakértői állapították meg – s történt azóta valami?

Talán furcsán hangzik, kedves képviselőtársaim, egy ellenzéki politikus szájából, de én nagyon drukkolok Fodor Gábor miniszternek, hogy ezt a problémát meg tudja oldani.

Azért szurkolok neki, mert ez a Rába partján élőknek, egyben az ország lakosainak is az érdeke, és meg kell végre mutatnunk, hogy képesek vagyunk megvédeni a magyar határon belül élőket.

Tisztelt Államtitkár Úr! Szurkolok és egyben támogatom is a miniszterét, amennyiben meghirdetett terveinek megfelelően felelős, határozott, a magyar lakosság érdekeit szem előtt tartó környezetpolitikát folytat, és drukkolok neki, hogy ne engedje magát önző gazdasági vagy politikai érdekektől befolyásolni, hogy lépjen fel határo-

zottan Szentgotthárd térsége érdekében, hogy seperjen jól az új söprű.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps.)*

ELFOGYOTT A BIZALMI TŐKE

2007. június 12.

Fel szólalás A Szentgotthárd és térsége környezeti állapotának védelme érdekében teendő sürgős intézkedésekről szóló országgyűlési határozattervezet részletes vitájában

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak nagyon röviden mint társelőterjesztő én is szeretném összefoglalni, hogy hol tartunk. Bennünket V. Németh Zsolt és Katona Kálmán képviselőtársaimmal a segítő szándék vezetett, amikor úgy döntöttünk, hogy még április elején egy országgyűlési határozati javaslatot fogalmazunk meg; segíteni akartunk a helyben élőknek, és segíteni akartunk a kormányunknak is, hogy ahogy itt is elhangzott, egy határozott álláspontot tudjon képviselni Ausztriával szemben. A három ügyből kettő olyan, amelynek múltja van, a szemétegető mű ügye az egyetlen olyan, amelynek remélhetőleg számunkra kedvező jövője lesz.

A határozati javaslat kapcsán ott tartunk, ahogy Katona Kálmán az előbb is elmondta, hogy úgy tűnik, Orosz Sándor képviselőtársunkkal sikerül egy olyan kapcsolódó módosító indítványt benyújtanunk, amely valamennyi frakciót segíteni fogja abban, hogy egyhangúlag el tudjuk fogadni ezt a határozati javaslatot. Erre vonatkozóan ma délelőtti tárgyalásokat folytattunk, és ahogy a Környezetvédelmi bizottság elnöke mondta, a mi Környezetvédelmi bizottságunk mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy Magyarország pozícióit akár a Rába, akár a Lapincs, akár a szemétegető mű kapcsán javítani tudja. Ez egy olyan ügy, amelyben az önkormányzatok, a kormány, a politikai pártok szerencsére azonos platformra tudnak helyezkedni.

Azért van erre szükség, mert helyben elfogyott a bizalmi tőke. Az osztrákok annyiszor megígérték azt, hogy

megszüntetik a Rába szennyezését, illetve abbahagyják a Lapincs folyó terhelését, ami nem szűnt meg, hogy úgy ítéljük meg, hogy egy nemzeti összefogásra van szükség, és minden esélyünk megvan arra, hogy ez meg is történjen. Bízunk benne, hogy a hétfői bizottsági ülésünkön ezzel a kapcsolódó módosító indítvánnyal pontot tudunk tenni az ügy végére, valamennyiünk, a Szentgotthárdon és térségében élők, illetve az országban élők érdekében.

Köszönöm szépen.

FELÉPÜLNEK-E VÉGRE AZ IPOLY-HIDAK NÓGRÁD MEGYÉBEN?

2007. június 25.

Azonnali kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Kérem, engedje meg, hogy mielőtt elmondom a szövegem, röviden hadd köszöntsem a választóközletemből, Kutasóról érkezettek, akik a karzaton foglalnak helyet. *(Taps.)*

Tisztelt Miniszter Úr! Az Ipoly két partját azon a szakaszon, amelyet 1920-ban mintegy 160 kilométer hosszúságban államhatárrá minősített az első világháborút lezáró békeszerződés, eredetileg 47 híd kötötte össze. A hidakat a békeszerződés aláírása után egytől egyig lerombolták. Az azóta eltelt időszakban csak három hidat sikerült újjáépíteni, így az Ipoly nem csupán határfolyóvá lett, de – legalábbis részben – a természetes emberi életet megbénító tényezővé is vált. A hidak korábban a folyó két partján élő családokat, azonos kultúrájú és azonos nyelvű embereket, a gazdasági és üzleti életet kötötték össze. Ezek a hidak teremtették meg ebben a térségben a normális, emberhez méltó élet feltételeit, a közlekedést, a gazdasági fejlődést, az emberek közötti kapcsolatot, a kultúrák nagy találkozását. Régen a folyó két átelleni partján egymástól két-három kilométerre lévő községek lakói a hidakon át látogatták egymást, ma esetenként hatvan kilométert is utazniuk kell, hogy találkozhassanak.

Az Ipoly-hidak újjáépítésének gondolata több mint öt éve, a 2000-es évek elején vett új lendületet, párthovatarozástól függetlenül minden oldalról, a civil szervezetek és

a lakosság köréből is talált az ügy támogatókat, államközi tárgyalások kezdődtek, szlovák-magyar közös bizottság alakult, majd aztán, amikor a konkrét lépéseket kellett volna megtenni, magyar részről az Ipoly-hidak újjáépítése nem kapott megfelelő támogatást. Felesleges mondanom, hogy a folyton-folyvást változó határidők, az újabb és újabb tárgyalások, menetrendek milyen visszatetszést szültek a határon túli magyarság és az itt élők között.

Legutóbb Gyurcsány Ferenc találkozott Robert Ficóval, és azt kérdezném miniszter úrtól, igaz-e, hogy kilenc Ipoly-híd újjáépítéséről tárgyaltak. Várom megítézelő választ. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiban.)*

A válasz:

DR. KÓKA JÁNOS gazdasági és közlekedési miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Én is szeretném köszöntenii a választókerületéből érkezettek, és elmondani önnek és nekik is, hogy az ön által említett Ipoly-hidak sorsát kiemelt prioritásként kezeljük, tekintettel arra, hogy a kormánynak, valamint a Gazdasági és Közlekedési Minisztériumnak is kiemelten fontos a határon túli magyarság és a közlekedési lehetőségek kérdése. Éppen ezért – egyetértve mindazzal, amit képviselő úr a hidak gazdasági, társadalmi és régiós fejlődésben betöltött szerepéről elmondott – az Ipoly-hidak helyreállítása érdekében évek óta folyamatos kezdeményezésekkel élünk. Korábban magyar-szlovák szakértői és felsővezetői szinten is megegyezés alakult ki arról, hogy az Ipoly-térségben két híd helyreállítása és felépítése kapjon prioritást Szécsény és Petov, Pető, valamint Rárópuszta és Rárós települések között. Itt viszonylag csekély ráfordítással jelentősen javíthatnánk a határtérség társadalmi és gazdasági együttműködési lehetőségeit. Ezt rögzíti a 2005. októberi magyar-szlovák közlekedési miniszteri szándéknyilatkozat.

Magyar részről kértük a szlovák fél támogatását ahhoz, hogy a szlovákiai belső jogi nehézségek ellenére mielőbb születhessen megállapodás a kormányzati egyezmények végleges szövegéről. A 2006 májusában Budapesten tartott első szakértői tárgyalás után a szlovák fél hosszú ideig nem adott választ a magyar szövegjavaslatra. 2007. június 12-én szakértői megbeszélést tartottunk, ahol minden részletkérdésben megegyezés született, így most már mindkét oldalon csak a tárcaközi egyeztetések lefolytatása van hátra, előrevetítve egy őszi kormányközi megállapodás aláírásának lehetőségét. Magyar oldalon mindkét hídra jogerős építési engedély áll rendelkezésre, Szlovákiában azonban még nem került kiadásra az építési engedély. A korábbi miniszteri szándéknyilatkozattal összhangban továbbra is támogatjuk, hogy a hidak felépítéséhez a magyar és a szlovák fél közösen pályázzon közösségi forrásokra. A magyar-szlovák határvonalra kiterjedő operatív program tervezete olyan feltételrendszert fogalmaz meg, amely a hidak felépítését célzó közös magyar-szlovák pályázatot befogadni lesz képes.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti oldalon.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönöm a választ. Jó hallani, hogy ez kiemelt prioritás, ennél már csak az lenne jobb mind a kettőnknek, ha minél előbb át lehetne menni ezeken a hidakon.

Még egyszer szeretném megkérdezni, és kérem, hogy a viszontválaszában ha tudja, mondja meg nekem, úgy néz ki, hogy az a két híd, a szécsényi, illetve a rárósi nagy valószínűséggel hamarosan megépülhet, illetve jól tudom-e, hogy van még ezen kívül hét. Örülnék, ha megnevezné azokat a településeket, amelyeket ez a hét híd érint. Köztük van-e például Hugyag, ahol akárhányszor ott vagyok

rendezvényen, mindig megkérdezik, van-e lehetőség arra, hogy az egykori hidat újjáépítsék. Fontos lenne tudnom, hogy mit válaszolhassak nekik.

Tudja, ott a környéken élőknek ugyan nem a legnagyobb problémájuk az Ipoly-hidak ügye, de ennek egyfajta szimbolikus jelentősége van. Ha ezek egyszer elkészülnek – és kívánom, hogy akár ebben a ciklusban legyen ez meg –, az ott hihetetlen áttörést fog a környéken okozni.

Várom a válaszát, miniszter úr. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. KÓKA JÁNOS gazdasági és közlekedési miniszter: Tisztelt Képviselő Úr! Határhidakról lévén szó, kétoldalú megállapodás során kell kijelölni a többi, későbbiekben megépíthető hidak átkötési helyét. Vállalom azt, hogy amint ezek a tárgyalások odaérnek, hogy erről tudunk beszélni a tárgyaló féllel, a képviselő urat az elsők között fogom tájékoztatni a tárgyalások eredményeiről. Igen, ez az első két híd, amiről szó van, ha ezeket el tudjuk kezdeni 2007 második felében, mert a megállapodás megszületik – részünkről ennek semmi akadálya –, akkor körülbelül két év alatt épülhetnek fel. Erre nézve a fedezetet az Útpénztár sorunkon biztosítani tudjuk.

Egyben szeretném a képviselő úrnak elmondani azt is, hogy ez a kérdés szerepelt a június 18-ai miniszterelnöki találkozó napirendjén az előző ügy mellett. A miniszterelnökök közös nyilatkozatukban a két híd felépítéséről szóló kormányközi egyezmények ez év őszi aláírását szorgalmazták.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti oldalon.)*

MI TÖRTÉNT A RÁBA-ÜGYBEN?

2007. szeptember 17.

V. Németh Zsolttal közösen benyújtott azonnali kérdés

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! 2007 májusában a Rába és Lapincs folyókat ért szennyezést követően a nemzetközi figyelmet is kiváltó felháborodás és a lakossági tiltakozások eredményeként megalakult a két ország szakértőit magába foglaló, úgynevezett akciócsoport. Az akciócsoport azt a célt tűzte ki maga elé, hogy legkésőbb 2007 szeptemberéig végleges és megnyugtató megoldást dolgoz ki a Rába és a Lapincs folyókat ért környezetszennyezés ügyében.

Tisztelt Államtitkár Úr! Mindannyian emlékszünk rá, hogy amikor Fodor Gábor hivatalba lépett, az, ahogy akkor az ügyet kezelte, a határozott fellépése sokak szimpátiáját felkeltette. Miniszter úr az akciócsoport felállításakor azt nyilatkozta, hogy a magyar-osztrák közös akciócsoportnak a Rába szennyezettségével kapcsolatban nem további papírokat kell gyártania, hanem konkrét javaslatokat kell tennie, legkésőbb szeptemberig a szennyezés megszüntetésére.

Akkori magatartását valamennyien helyeseltük, támogattuk, és kíváncsian vártuk a pozitív fejleményeket. A nyár folyamán azonban csak a Rába újbóli habzásáról lehetett hallani a magyar szakaszon, a tehetetlen ottani lakosságtól.

Tisztelt Államtitkár Úr! 2007 szeptemberének vége van. Elérkezett a kérdések feltevésének és megválaszolásának ideje. Kérem, a parlament nyilvánosságán keresztül tájékoztassa az ország közvéleményét, de különösen a Rába mellett élőket az akciócsoport által végzett munkáról. Kérem, válaszoljon arra is, hogy milyen akciótervet, milyen megoldást dolgoztak ki a súlyos környezeti szennyezés

felszámolására. Érdekelne az is bennünket, hogy milyen időpontra sikerül véglegesen és megnyugtatóan rendezni a Rába és a Lapincs folyók habzását. Tisztelettel várom választát. *(Taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Örülök a kérdésnek, mert így nagy nyilvánosság előtt, részletesen is el tudom mondani azt, ami egyébként a minisztérium honlapján néhány hete már olvasható. Tehát a Rába-akciócsoport elkészítette az akcióprogramot, és annak a végrehajtását kezdtük már ellenőrizni.

Az akcióprogramnak négy fontos pontja van. Az első, hogy Magyarország szorgalmazta, hogy szigorú környezeti határértékeket vezessenek be Ausztriában. A második, hogy az osztrák fél vállalta, hogy új szövetségi jogszabályt hoz létre 2007 végéig. A harmadik, hogy június óta folyamatban van a kibocsátások szigorúbb ellenőrzése, mindkét oldalon közös mérésekkel növeljük az ellenőrzés színvonalát. A negyedik, hogy Ausztriában 2007. július 1-jétől szigorították a kibocsátott szennyvizek ellenőrzését. A mérési eredmények mellett az osztrák fél folyamatosan közlésezi az Austria-Wisa internetes információs rendszerben a saját méréseit.

A második, a börgyárak ügyében: a börgyárak ügyében a feldbachi börgyárnál befejezte a próbaüzemét az a kísérleti tisztítómű, amittől azt reméli az osztrák fél, és azt ígérte, hogy a jövő év júniusával véglegesen megkezdje a működését. A jennersdorfi telephelyen azt ígérte az osztrák fél, hogy 2009 közepéig fogja ezt megtenni, hogy új tisztítóművet állít üzembe.

A geotermikus erőmű területén a fürstenfeldi erőmű vonatkozásában megállapodtunk, hogy a geotermikus

vizsgálat legkésőbb 2008 közepére befejeződik, de már ez év végére 50 százalékkal csökkenteni fogják a vízhasznosítást.

Végül, a magyar és osztrák fél megkezdte a Rába folyó ökológiai rehabilitációjára vonatkozó közös projekt előkészítését. A bizottság legközelebb szeptember 27-én fog ülni (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), és arról természetesen szívesen tájékoztatom a nyilvánosságot.

Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP soraiban.*)

A viszontválasz:

V. NÉMETH ZSOLT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Valóban nagy várakozással tekintetek a Szentgotthárd környékiek Fodor Gábor miniszter úr fellépésére, és úgy véltük s úgy véljük most is, hogy az a hangütés, amit miniszter úr tett ebben az ügyben, bizakodásra ad lehetőséget.

Államtitkár úr felsorolta az eddig tett lépéseket. Most is úgy érezzük, hogy ez a folyamat biztató, azonban ez a szakasz még mindig csak papír. Az államtitkár úr is elmondta, hogy a legjobb esetben is a jövő év közepén, illetve az azt követő évben állhatnak üzembe azok a berendezések, amelyek a börgyárak vizét megtisztítják, hiszen közben a próbaüzemnek meg kell történnie, illetve a közbeszerzést is ki kell írni a gyártásra.

Ugyanakkor felhívom a figyelmet, hogy ennél jóval nagyobb kárt okoz a geotermikus erőmű, hiszen ez szinte esztétikai probléma, a másik viszont, hogy ténylegesen szennyezi a Rába vizét, oly módon, hogy az ottani (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*) halállományt tönkreteszi.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. (*Taps a Fidesz soraiban.*)

A viszontválasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Nagyon szépen köszönöm a képviselő úrnak, úgy is mint helyi képviselőnek, a konstruktív együttműködését, és külön szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy ahhoz, hogy ez a program és valóban a papírokba foglalt megállapodás gyakorlati tényekben valósuljon meg, nemcsak a kormánzatnak, hanem kormánynak, ellenzéknek, civil szervezeteknek, helyi önkormányzatoknak, zöldszervezeteknek az együttműködésére van szükség, úgy, ahogy egyébként júniusban ez nagyon jól elkezdődött. Hiszen azt gondolom, hogy ennek a közös fellépésnek volt az eredménye az, mind a hazai, mind a nemzetközi szinten, hogy végül az osztrák fél annyi év után, a miniszter erőteljes fellépésére kötélnék állt, és végül – mondjuk ki őszintén –, ha megvalósul a papírban leírt, akkor egy jó megállapodást tudtunk kötni, és hosszú időre biztosítani tudjuk a Rába vizének tiszta minőségét, és visszaállíthatjuk azt az ökológiai egyensúlyt, amely annak előtte megvolt.

Tehát én köszönöm a biztatást, és kérem az együttműködést. Ígérem, rendszeresen beszámolunk.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

MEDDIG KELL MÉG ARZÉNOS VIZET INNIUK AZ ALFÖLDIEKNEK?

2007. október 29.

Interpelláció

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Az elmúlt években sok szó esett az arzénnal szennyezett ivóvíz minőségének javításáról az országban. Azonban sokáig csak azt láthattuk, hogy a kormány csak beszél és beszél az ügyről, a tettek valahogy mindig elmaradtak.

A kormány ezen hozzáállásán már nem is lepődne meg az ember, de nem mehetünk el szó nélkül egy ilyen, sokak életminőségét befolyásoló ügy mellett. Ha közelebbről szemléljük a dolgot, azt láthatjuk, hogy a program indulása még 2001-re, az Orbán-kormány idejére tehető. Ekkor tett ugyanis hazánk vállalatok az arzénnal és más, egészségre káros anyagokkal szennyezett ivóvíz minőségének javítása érdekében, hogy megfeleljen az európai uniós előírásoknak.

Ezt követően már a szocialista kormányzat idejére tehetőek azok a hangzatos ígérek, amelyekből aztán semmi nem valósult meg. A Gyurcsány-kormány 2006 decemberéig 147 település 400 ezer polgára számára tett ígéretet, hogy az arzénnal szennyezett ivóvíz minőségét környezetükben javítja. Ezzel szemben a szomorú valóság az, hogy 2006 végéig nagyjából 32 településen sikerült valamilyen programot elindítani, de befejezni egyet sem. Mint már annyiszor, újból becsapták és megtévesztették az embereket.

Nemrég Bajnai Gordont láthattuk a médiában, amint újabb bejelentést tett: az arzénnal szennyezett ivóvíz minőségének javítására is újból gyors és operatív intézkedést ígért. Az eredeti, 2009-es határidő helyett viszont ki-

tolta a beruházások befejezésének várható időtartamát 2013-ra. Szép dolog a médiában győzelemnek beállítani a tehetetlenség beismerését, de az a tényeken sajnos nem változtat.

A kormányzat cselekvésképtelensége azonban csak a probléma egyik része. Nagyobb problémát okoz az ivóvíz-minőség-javító program elmaradásának közegészségügyi hatása. Önnek is tudnia kell róla, hogy egyes térségekben a megengedettnél magasabb szintű az arzén és más, egészségre káros anyag az ivóvízben. Ez azt jelenti, hogy az adott térség egészségügyi mutatói romlanak, több a rákos megbetegedés, magasabb a halálozási arány. Sajnálatos, hogy egy ilyen fontos kérdést a kormányzat nem tud hatékonyan kezelni, megsértve ezzel a polgárok egészséghez fűződő alkotmányos jogát.

Mindezek fényében tisztelettel kérdezem államtitkár urat: 1. Mi volt az oka a kormányzat késlekedésének az arzénal szennyezett ivóvíz minőségének javításában? 2. Véleménye szerint tartható lesz-e a kormányzat által most meghirdetett céldátum, vagy ismét csak kormányzati marketingfogásról beszélhetünk? 3. Nem gondolja-e, hogy a kormányzat cselekvésképtelensége rombolja, rombolhatja az emberek egészségét? Tisztelettel várom a válaszát. *(Taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

A válasz:

KOVÁCS KÁLMÁN környezetvédelmi és vízügyi minisztériumi államtitkár: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Mindenekelőtt bármilyen sötét képet is festünk a magyar ivóvíz minőségéről, azt azért nagyon fontos elmondanunk és hangsúlyoznunk, hogy azon kevés országok közé tartozunk – Európában feltétlenül –, ahol a nagyvárosokban is nyugodtan lehet ivóvizet inni a csapból és a kistelepüléseken is, senkinek nem kell felhívni a figyelmét ar-

ra, hogy ha lehet, ha Magyarországra jön, akkor ne fogyasszon ilyen ivóvizet. Ön tudja a legjobban, Párizsban vagy Londonban ez már rég nem igaz, de Európa nagyon sok városában, településén bizony azt mondják, jobban járunk, hogyha ásványvizet vagy palackozott vizet fogyasztunk, mint ha kinyitjuk a csapot, és abból innánk.

Szerencsére tehát alapvetően – és ez igaz a magasabb arzéntartalmú vízzel rendelkező településekre is – a fogyasztás során természetesen nincsen egészségügyi károsodás. Akkor van, és ezt csak az utóbbi időkben, például az arzén esetében alig 30 éve tudjuk, mert azóta mérjük egyáltalán az arzénarányt a vízben, tudjuk, hogy igen, okozhat, sajnos okozhat a tartós fogyasztás ilyen, és ezért indult el az a program, amit az ott élő fogyasztók ivóvizének javítása érdekében, azaz az ő egészségük érdekében elindítottunk. Ezt nagyon fontos hangsúlyozni, mert különben téves kép alakul ki az országról, mintha itt az ivóvíz, a több millió ember által elérhető ivóvíz veszélyeztetné az egészséget. Kétségtelen, hogy az európai uniós előírásoknak megfelelő szintet több vonatkozásban nem tudja ma biztosítani az ivóvízbázisunk, ezt elsődlegesen nem is annyira a különböző szennyeződések, mint maguk az eredeti geológiai viszonyok okozzák, elsősorban például az arzén esetében, tehát nem kívülről érkező hatás, hanem egy adottság.

Elindult ez a program, még egyszer mondom: egy elég új keletű feladatról van szó. Valóban, a csatlakozás időszakában ez egy könnyebben teljesíthető feladatnak tűnt. Az azóta történt felmérés azonban azt bizonyítja és igazolta – és az egészségügyi vizsgálatok is –, hogy ezen a területen sokkal nagyobb a feladat, és ez az a nagyobb feladat, aminek a pénzügyi hátterét és feltételeit most megteremtettük, és amit be is jelentettünk együtt, ahogy ön is mondta, Bajnai Gordon miniszter úrral. Ugyanis nem kevesebbről van szó, mint egy körülbelül 230 milliárd forintnyi költség-

gű nagy programról, beruházási programról, amely az uniós előírásoknak megfelelően önkormányzati önrészt is tartalmaz. Tudnunk kell, hogy ezen települések java része azonban önkormányzati önrészt nem igazán tud melléteni, ezért ki kellett alakítani azt a konstrukciót is, hogy hogyan tudjuk ezt a körülbelül településenként nem olyan nagy, de mégis összességében jelentős összeget kiváltani. S így történt az a csomag, amit most már teljes értékű csomagként tudunk az önkormányzatoknak és az érintett településeknek kínálni, hogy tudniillik az önrészt meg lehet hitelezni, hitelből tudják tehát biztosítani, öt évig nem kell a tőkét törleszteniük, a kamattörlesztésnek pedig 85 százalékat az állam fizeti ki a teljes futamidőben.

Tehát az első öt évben összesen 15 százaléknyi kamatot kell az önkormányzatoknak fizetniük, és bízunk benne, hogy ez már egy olyan konstrukció lesz, amely lehetőséget ad arra, hogy valóban, például az arzénos települések esetében az ott érintett mintegy másfélmillió lakosság számára is egyértelműen tiszta, iható, egészséges víz legyen.

Hozzá szeretném tenni végezetül, képviselő úr, ön is tudja, hogy ezek az értékek a tengerparttal rendelkező európai országok általános értékei alapján lettek megszabva, ahol a halfogyasztás lényegesen magasabb, az abban található vegyi anyagok károsító szerei és a víz károsító szerei *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* együttesen szerepelnek, ezért van az, hogy Európában ilyen rendkívül alacsonyan szabták meg az arzénszintet.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Nézze, államtitkár úr, ahogy engem, szerintem azokat se nagyon tudná megnyugtani azzal az érveléssel, amit most

mondott, akik éppen azokon a településeken élnek, ahol arzénos lehet a víz. Én nem arról beszéltem, hogy milyen az ivóvíz minősége Magyarországon, mert persze, hogy örülünk annak, ha turisták jönnek ide, és mondjuk, ihatnának csapvizet a szállodai szobákból is, de ez az interpelláció nem erről szólt.

Azt ugyan üdvözlőlném vagy üdvözlöm, hogy 230 milliárdos, ahogy ön fogalmazott, egy teljes értékű csomag áll rendelkezésre arra, hogy ez végre elinduljon. Nagyon szeretném elhinni, hogy ez így van, csak ne felejsük el, hogy 2005-ben már egyszer kijelöltek egy határidőt, hogy 2006 végére 140 települést arzéntalanítanak, majd 2009-ig pedig a maradékot. Most egy újabb határidőt jelöltünk ki – hol van a garancia arra, hogy ez meg is fog történni?

Én ezt a választ nem tudom elfogadni, államtitkár úr.
(Taps az ellenzéki pártok soraiban.)

ISMÉT A SZÁRNYVONALAK MEGSZÜNTETÉSÉRŐL

2007. október 29.

Közös interpelláció Balla Mihállyal

BALLA MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! 2007 tavaszán az önök által vezetett gazdasági és közlekedési tárca benyújtotta az úgynevezett reformelképzeléseit a vasúti szárnyvonalak, köztük Nógrád megyei Balassagyarmat és Ipolytarnóc közötti a 111 éves vonal megszüntetéséről.

A hír Nógrád megyében óriási felháborodást és nem várt társadalmi-politikai ellenállást szült, amelynek következményeivel a tárca a döntése után október 18-án a Szécsényben megtartott társadalmi egyeztetésnek nevezett fórumon szembesült. Az érintett települések valamennyi polgármestere, képviselő-testülete, a civil társadalmi egyesületek, a térség valamennyi országgyűlési képviselője pártállásától függetlenül egyként tiltakozott a tervezett vasúti szárnyvonal bezárása ellen.

Államtitkár úr, hogy ez mennyire nem hangulatkeltés a helybéliek részéről, nézzünk néhány ott elhangzott érvet. A vasút felszámolását a helyiek szerint nem előzték meg pontos hatástanulmányok. Az elképzelés nincs összhangban az Új Magyarország Fejlesztési Tervvel, a konvergenciaprogrammal, az Európai Unió környezetvédelmi akcióprogramjával, és nem egyezik a magyar-szlovák kormány közös térségfejlesztő elképzeléseivel sem.

A felszámolások megalapozatlanságát mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a szlovákok évi 60 millióért átvennék a vasútvonal egy részének az üzemeltetését. Ön érti ezt? Ami megéri a szlovákoknak, sőt még fizetnek is érte, az nem éri meg nekünk. Mi ebben a racionalitás? Hol van az

itt élő polgárok iránti felelősség? Mit gondol, meddig lehet még ezt az országot az emberek ellenében kormányozni az ilyen ügyekben is?

Várom válaszát. (*Taps a Fidesz és a KDNP soraiban.*)

A válasz:

DR. GARAMHEGYI ÁBEL gazdasági és közlekedési miniszteriumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Mint azt ma sokadszor emlitem, szeretném tökéletesen egyértelművé tenni, hogy a vizsgálat, majd az ezt követő döntés vasúti személyszállítási forgalom államilag finanszírozott módjának szüneteltetéséről szól.

A szüneteltetés nem jelenti a vonalak végleges bezárását, hiszen nem célunk vasúti mellékvonal felszámolása. Ott, ahol a mellékvonalon a vasút versenyelőnye nem rajzolódik ki, az országos hálózat helyett térségi vasutakká történő átalakítás vagy pályáztatás révén történő üzemeltetés a lehetőség. Javasoljuk a térségi vasutakká történő átalakítást ott, ahol ennek különös turisztikai jelentősége van. Akár önkormányzati, akár egyéb vállalkozói részvétellel, legyen ez a szomszéd ország vasúttársasága.

Ezzel a megoldással ugyanakkor azt sem zárjuk ki, hogy közszolgáltatási szerződést kössünk a térségi vasút üzemeltetőjével. Ehhez négy szerződésre van szükség, a MÁV és az érintett társaság közti vagyonkezelési és bérleti szerződésre, a minisztérium és a társaság között pedig a pályahálózat működtetési és közszolgáltatási szerződésére. Európában egyébként ez a jellemző működési modell.

Turisztikai célú üzemeltetésnél, mivel ilyen esetben közszolgáltatási szerződés nem köthető, fejlesztéspolitikai eszközökkel lehet támogatni a működést.

A 2007–2008. évi vasúti és helyközi autóbusz-menetrend előkészítésére vonatkozó kistérségi és regionális egyeztetések a regionális közlekedésszervezési intézmény-

rendszer bevonásával és módszertanának alkalmazásával jelenleg is folyamatban vannak. Ezek lezárultát követően valamennyi szempont együttes mérlegelésével hozzuk meg a döntést, amely a mellékvonalakon vasúti személyszállítás megrendelését eredményezi a 2007-2008. évi menetrendi időszakra. Az érintett vonallal kapcsolatban így ma még végleges álláspontról nem tudok beszámolni.

A fejlesztések környező országokéval történő összevetéséhez pedig elmondhatom, hogy a visegrádi négyek országai közül hazánk közlekedési operatív programja tartalmaz legnagyobb arányban kötöttpályás finanszírozási projekteket. Hazánk egyébként – az uniós törekvéssel összhangban – a vasút fejlesztését kiemelten kezeli; mint említettem, a magyar vasúthálózat 2007–2013 közötti fejlesztési elképzeléseit a közlekedési operatív program foglalja magában, amely a vasút fejlesztésére kiemelt prioritást kapott; 500 kilométernyi fejlesztés valósul meg törzshálózati vonalakon és elővárosi vonalakon, amelyek jól kihasználtak, és az adófizetők döntő többségének kiszolgálását tartják szem előtt.

A jelenlegi vasútfejlesztési lehetőségek között nem tudjuk a fejlesztéseket minden vasútvonalra kiterjeszteni, az ilyen feladatok finanszírozásának egyik lehetséges forrása pontosan a regionális operatív programok rendszere. A mellékvonali elképzelés tehát nincs ellentmondásban az Új Magyarország Fejlesztési Tervvel, hiszen az alacsony forgalmú mellékvonalak térségi vasutakká történő átalakítására a ROP-ok forrásai igénybe vehetők.

Tisztelettel kérem a képviselő urat, hogy mindezek ismeretében szíveskedjék a válaszat elfogadni.

Köszönöm. *(Szórványos taps az MSZP soraiból.)*

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Hiába mondta ön, hogy csak szü-

neteltetésről van jelenleg szó, és hogy nincs végleges döntés, szeretném önnel tudatni, hogy bármilyen más megoldás, mint hogy az állam fejleszti a vasútvonalakat, elfogadhatatlan. És nemcsak én mondom ezt, ezt mondják a helyben élők, ezt mondják a civil szervezetek, a polgármesterek és a politikusok is, függetlenül attól, hogy melyik pad-sorban ülnek.

Felhívnám a figyelmét arra is, hogy az érintettek ezeket az úgynevezett hatástanulmányokat csak részben látták, nem mindenki kapta ezeket meg, ezért sokan kétségbe vonják azt is, hogy ezek vajon hitelesek-e. És tudja, államtitkár úr, azon a környéken jelentősége van annak, hogy mit látnak az emberek. Nagyon sokat szenvedtek az elmúlt évtizedekben is, és ott nem rombolni kell, hanem éppen ellenkezőleg, fejleszteni. Kapcsolják be például Losoncot a nemzetközi forgalomba, és az talán megoldást hoz!

Van még egy dolog, amit el szeretnék mondani. 1919-ben vasutasok védték *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* ezeket a vonalakat az akkor Magyarországra benyomult csehszlovák katonákkal szemben. Nem tudják megemésztetni, hogy most valamilyen *(Az elnök ismét csenget.)*, számukra elfogadhatatlan megoldás születik. Ezért sem tudjuk a választ elfogadni. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiból.)*

VÉGRE EGY ÖRVENDETES TÖRVÉNY

2007. október 30.

Vezérszónoklat Az állampolgári jogok országgyűlési biztosáról szóló 1993. évi LIX. törvény módosításáról szóló javaslat általános vitájában

DR. NAGY ANDOR, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Kicsit nehéz dolga van annak, aki a végén kerül sorra, mert nagyon sok mindent elmondanak az előtte szólók. Egy ellenzéki képviselőtől általában azt várják el, hogy mivel nem ért egyet. Most nehéz olyan dolgokat felsorolni, amivel nem lehet egyetérteni, hiszen egy ötpárti egyeztetést tárgyalunk.

Én is örülök annak, és egyet is értek az előttem szólókkal abban, hogy ez a törvényjavaslat végre az Országgyűlés elé került. Én magam is úgy gondolom, hogy ez a törvényjavaslat talán ennek a politikai évadnak az egyik, ha nem a legfontosabb törvényjavaslata. Azzal is egyetértek, amit talán Orosz Sándor fogalmazott meg úgy, hogy itt nem egy zöldombudsmanról beszélünk, hanem a fenntarthatóság szempontjait, nemzeti szempontjait próbáljuk érvényesíteni ennek az intézménynek a létrehozatalával. Böhm Andrásnak is igaza van abban, hogy ne tágítsuk túl messzire ezt a kört. Mert ha egy olyan intézményt hozunk létre, amelyik nagyon sok mindennel akar foglalkozni, akkor egyrészt rossz úton járunk, és nem biztos, hogy sikerülni is fog.

Az általános vitában vagyunk. Én a részletes vitában is hozzá fogok szólni, és akkor beszélnék inkább a hatáskörökről, a jogosítványokról. A hozzászólásom elmondásakor - mivel egy jó része elhangzott annak, amit mondani akartam - azt a megoldást választom, hogy szeretnék egyfajta nemzetközi kitekintést tenni, amit eddig talán csak

Szanyi Tibor tett a felszólalásában, mert ami itthon történik ebben az ügyben, azt nagyon sokan már elmondták. Azért szeretnék egy nemzetközi kitekintést adni, mert úgy gondolom, hogy a magyar parlament bizonyos értelemben úttörő szerepet játszik abban a tekintetben, hogy egy olyan intézményt vezetünk be, amely ilyen formában máshol, legalábbis az Európai Unióban, nem nagyon van jelen. Ezt kevés alkalommal mondhatjuk el magunkról, erre büszkék is lehetünk. Azért akarok nemzetközi kitekintést tenni röviden, mert úgy gondolom, mi most elindulunk egy olyan úton, amely remélhetőleg bele fog illeszkedni abba a folyamatba, amelyet több képviselőtársam is jelzett a felszólalásában, amely arról szól, hogy ma a nemzetközi politika, a nemzetközi közvélemény jó része a fenntarthatóságról beszél, hiszen van globális felmelegedés, vannak környezeti problémák, és ez az intézmény, amit mi most itt létrehozunk, ebben a folyamatban, legalábbis az elejébe jól beleilleszthető.

Többen említették azt, talán ketten is a felszólalásukban, hogy nemrégén a Nobel-békedíjat egy volt amerikai alelnök kapta meg, nem egyedül, hanem az ENSZ kormányközi éghajlatváltozási bizottságával együtt. Al Gore volt alelnök azért kapta a Nobel-békedíjat a tudósokkal együtt, mert többéves küzdelmet folytattak azért, hogy bebizonyítsák tudományos érvekkel, hogy a klímaváltozást nem lehet elbagatellizálni. Készült egy film is erről, az Oscar-díjat kapott. Én nemcsak ezért említem meg, hanem azért is, mert nem tudom, mennyien tudják, de négy magyar tudós is közreműködött abban a bizottsági jelentésben, ami végül is Nobel-díjat kapott. Említsük már meg legalább a nevüket itt a közvélemény előtt, hogy kik ők, mert én magam is csak most értesültem erről. Legyünk büszkék magyarként arra, hogy részben magyarok is – legalábbis bizonyos szempontból – Nobel-békedíjat kaptak. No, ki ez a négy tudósunk? Az egyikük a Közép-eu-

rópai Egyetemen dolgozik, őt úgy hívják, hogy Ürge-Vorsatz Diána. Ő volt a jelentést készítő tudóscsoport egyik kiemelkedő tagja, mint ezt a sajtóból megtudtam, vezető koordináló szerzője volt egyébként ennek a jelentésnek. A másik Somogyi Zoltán, aki az Erdészeti Tudományos Intézet munkatársa, a harmadik Nováky Béla a Szent István Egyetemről, Tóth Ferenc pedig a Corvinus Egyetemen oktat. Ők négyen ebben a bizottságban jelentős szerepet játszottak, és örülök neki, hogy megemlíthetem a nevüket itt, a parlament nyilvánossága és talán az ország nyilvánossága előtt.

A Nobel-békedíj mellett szeretném megemlíteni azt is, hogy az ENSZ környezetvédelmi programja az elmúlt héten került nyilvánosságra, ez a globális környezeti kitekin-tés nevet viseli. Ez az anyag figyelmeztet arra, hogy milliók egészsége és jóléte kerülhet veszélybe abban az esetben, ha a jelenlegi ütemben folytatódik földünk erőforrásainak kiaknázása, valamint a természeti környezet rombolása. Nem sorolom fel most ezt a jelentést, mert nem tartozik ide. Csak azt akarom érzékeltetni, hogy van egy olyan folyamat a világban, amit, örülök neki, hogy mi, magyarok is végre érzékelünk, és elindulunk azon az úton, hogy talán majd Magyarországon is előbb-utóbb érvényesülni fognak akár a fejlesztési tervekben is, ami nem egy egyszerű feladat: a fenntarthatóság szempontjai.

Nem vagyok illuzionista, és nem kergetek olyan álmodat, amelyeket aztán nehéz megvalósítani, s nem mondom azt, hogy legyen olyan Magyarország, mint mondjuk, amilyen szeretne Svédország lenni, amely néhány évvel ez előtt azt a célt tűzte ki, hogy hogyan lehet egy nemzeti gazdaságot például az olajtól függetleníteni. Nem tudom, hogy ez sikerül-e nekik, de nagyon érdekes dolgok történnek Svédországban. Nem tudom, tudják-e, hogy ott már a villamosenergia-ellátás 55 százaléka megújuló energiából történik, és már a gépjárművek egyharmada megy bio-

etanollal vagy biogázzal. Portugáliában, Spanyolországban felépültek a világ legnagyobb naperőművei, Németország látható módon az atomerőmű helyett inkább a megújuló energiákra tesz. Én nem azt mondom, hogy Magyarországnak ezt az utat kell követni, csak azt mondom, hogy figyelni kell arra, hogy mi történik a környezetünkben, és Magyarországnak is, ahogy Szanyi Tibor említette, tudom én is jól, hogy az energiaellátás az egyik legnagyobb problémánk, előbb-utóbb le kell folytatnunk például azokat a vitákat, hogy a magyarországi energiaszükségletben mi az atomenergia szerepe, mi a megújuló energiák szerepe, és hogyan lehet az energiadiverzifikációt elérni a hagyományos energiák, a fosszilis energiák terén.

Végezetül azt szeretném csak mondani, örülök annak, hogy végre megtárgyaltuk, illetve hozunk egy parlamenti határozatot a fenntartható fejlődésről. Hamarosan létrejön a fenntartható fejlődés nemzeti tanácsa, megalkotjuk a jövő nemzedékek ombudsmanjáról szóló törvényt. Tehát olyan dolgok kerülnek a parlament elé, amelyek Magyarországot is a fenntartható fejlődés irányába viszik. Örülök annak, hogy parlamenti képviselőként, a KDNP-frakció tagjaként ezt a törvényjavaslatot támogathatom. Valamennyi képviselőtársam velem hasonlóan így fog tenni. Valamennyiünknek jó munkát kívánok, s még egyszer: örülök annak, hogy végre ezt a törvényt el fogjuk fogadni.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps.)*

KILOMÉTEREK SZÁMOLGATÁSA AVAGY HARC AZ ÉLETBEN MARADÁSÉRT?

2007. november 12.

Interpelláció

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök asszony. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Egyéni országgyűlési képviselőként a választókerzetemben lévő fontos problémára szeretném felhívni a figyelmét. Az úgynevezett egészségügyi reform kapcsán megtörtént átszervezések ugyanis Nógrád megyét sem kerülték el. Van a körzetemben öt olyan település – Bercel, Becske, Galgaguta, Nógrádkövesd és Szécsénke –, amelyek számára súlyponti kórházként a járóbeteg-szakellátás, valamint a kórházi fekvőbeteg-kezelés tekintetében a salgótarjáni Szent Lázár Megyei Kórházat jelölték ki.

A probléma ott jelentkezik, hogy ezek a települések 80-85 kilométer távolságra esnek az említett kórháztól, míg a térség Váctól és az ott működő Jávorszky Ödön Kórháztól meg csak mintegy 25-30 kilométerre. Persze Vác nem Nógrád, hanem Pest megyében van. Tehát egy másik megye kórházát kellene súlyponti kórházként megjelölni a számukra. Ennek érdekében, mármint hogy Vác, és ne Salgótarján legyen a súlyponti kórház, az érintett polgármesterek levelet is intéztek önökhöz 2007 áprilisában. Egy kérelemmel fordultak miniszter asszonyhoz, de válasz, döntés, tudomásuk szerint, a mai napig nem született.

Tisztelt Államtitkár Úr! A térség képviselőjeként nemcsak a súlyponti kórház ilyen módon történt kijelölése ellen emelek szót, hanem az embertelen, bürokratikus ügyintézés, a helyben élők érdekeinek ilyen módon történő

lekezelése ellen is. Az itt élők fájlalják, hogy ezt a döntést hozták a fejük felett, azt pedig végképp nem tudják elfogadni, hogy semmibe vegyék őket.

Tisztelt Államtitkár Úr! Utazott ön már több óra hosszat beteg gyerekekkel, vagy szinte mozgásképtelen nyugdíjossal? Bele tudja magát képzelni abba, hogy egy fülfájással, mondjuk, 30 perc helyett, akár autóval, akár tömegközlekedéssel több órán át utazzon, és így jusson el egy rendelőintézetbe? Tisztelt államtitkár úr, én tudom jól, hogy az Észak-magyarországi Regionális Egészségügyi Tanács döntött úgy, hogy ezeknek a településeknek Salgótarját jelöljék ki súlyponti kórházként, aminek természetesen ennek a kórháznak az igazgatója és a fenntartó megyei önkormányzat is kénytelen volt örülni, hiszen nekik létérdekük, hogy növeljék az ágyszámot. Csak éppen az általam említett településen élők, az emberek maguk látják ennek az átszervezésnek, ennek a kijelölésnek a kárát.

Tisztelt Államtitkár Úr! A fentiekre tekintettel a következő két kérdést szeretném önhöz intézni. 1. Megalapozott és igazságos döntésnek tartja-e, hogy Bercel, Becske, Galgaguta, Nógrádkövesd és Szécsénke lakói számára Salgótarját jelölték ki súlyponti kórházként? 2. Van-e akadálya annak, hogy a miniszter saját hatáskörben, mert úgy tudom, ezt megteheti, a helyben élők érdekében megváltoztassa ezt a döntést? Tisztelettel várom a válaszát. *(Taps az ellenzéki oldalon.)*

A válasz:

DR. KINCSES GYULA egészségügyi minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Ház! Képviselő Úr! Nagyon szépen köszönöm kérdését. Rögtön a végével, a konkrétan feltett kérdésekkel kezdem a választ. A földrajzi beosztás nem mindig szolgálja az ellátási érdekeket, tehát az a főszabály, ahol a megyén belül van alapvetően ki-

jelölve az ellátásra kötelezett kórház, valóban több esetben módosítást igényelhet. A második kérdés viszont, hogy a minisztérium, ha ezt tudja, miért nem intézkedik ennek érdekében; erre két dologgal tudok válaszolni. Egyrészt nem kaptuk meg azt a levelet, utána néztek munkatársaim, amire hivatkozik. Tehát a minisztériumba nem érkezett be ilyen kérés. Nem azt vitatom, hogy elküldték, azt mondom, hogy nincs nyoma a minisztériumban, tehát nem érkezett be. Ami viszont fontosabb, a miniszternek nincs kompetenciája a megváltoztatásra. Ez nem azt jelenti, hogy ennek így kell maradnia örökké.

Tehát nem elutasító a válaszom. Három megoldási lehetőség létezik. Vagy az intézményeket fenntartó tulajdonosainak kell megegyezni ebben, és akkor az ÁNTSZ és az OEP ezt mindenfajta külön kérés vagy felülvizsgálat nélkül átvezeti, vagy az érintett önkormányzatok fordulhatnak a tulajdonosokhoz, és kérik ennek rendezését. De a legcélszerűbbnek itt a harmadik megoldás tűnik, amikor ellátási érdekéből az ÁNTSZ saját maga kezdeményezi ezt, és az interpelláció beérkezése kapcsán már kértük az ÁNTSZ-t, hogy vizsgálja ezt meg.

Kérem válaszom elfogadását.

A viszontválasz:

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Tisztelt Államtitkár Úr! Nálam van két olyan levél, amelyet a polgármesterektől kaptam, amelyet ők írtak: az egyiket az Egészségügyi Minisztériumnak, a másikat pedig az Észak-magyarországi Regionális Egészségügyi Tanács elnökének. Én nem tudtam, hogy ez a levél nem érkezett be, lehet, hogy ennek adminisztratív akadályai vannak.

Természetesen szólni fogok nekik, hogy érkezzen be a levél. Ha jól értem, ön lát megoldást arra, hogy ez a probléma megoldódjon, és a harmadik opciót tekinti a legvaló-

színűbbnek, hogy ellátási érdekből az ÁNTSZ bírálja felül az eddigi döntést. Nem tudom, hogy erre mennyi esély lesz, mert nincs egyszerű helyzetben a fenntartó megyei önkormányzat, mármint a salgótarjáni kórházat fenntartó megyei önkormányzat, és nem tudom, hogy az ÁNTSZ hogyan reagál rá. De természetesen meg fogják keresni az érintett polgármesterek az ÁNTSZ-t annak érdekében, hogy a döntést meg tudják válaszolni.

ELNÖK: Elfogadja-e képviselő úr a választ?

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm szépen. Ezt a választ elfogadom. *(Szórványos taps.)*

Családi körben

TARTALOM

Előszó helyett

A nagypapa faragta szánkó elveszett, de emléke elevenen él	7
---	---

I. Otthonom, választókerületem

Képviselő-jelölti bemutatkozás	15
Szégyenkezés nélkül?	22
Vannak gondok, vannak bajok, de vannak nagyszerű emberek!	25
Árvízkarosultak védelmében	31
Kérem, ne szavazza meg!	34
Nyilatkozat	36

II. Munkás hétköznapok

a környezetvédelmi bizottságban

Persányi Miklós miniszterjelölti meghallgatásakor	41
A környezetvédelmi hatóságok átszervezéséről	49
A 2005. évi zárszámadás és az arról szóló ÁSZ-jelentés tárgyalásakor	52
A miskolci ivóvízszennyezésről szóló tájékoztatóról	55
A géntechnológiai törvény módosításáról tartott ülésen	57
Hárompontos napirend-kiegészítési javaslat	60
A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztériumról készült ÁSZ-jelentés tárgyalásakor	63
Visszaélések a pályázati rendszerben	67
A 2007. évi költségvetési javaslat tárgyalásakor	69
Az építésüggyel kapcsolatos egyes törvények tárgyában	73
Az ombudsman 2005. évi beszámolójához	74
Egyes agrártárgyú törvények módosítása kapcsán	76

A nemzeti környezetvédelmi program 2003–2004-ben	79
A Világörökség Egyezmény 2002–2006 közötti hazai végrehajtásáról	82
A Szentgotthárd közelébe tervezett osztrák szemétegető ügyében	84
Szemétegető vagy ökoturizmus	89
Hangzatos kormányzati programokról, egy menetben	91
Az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye és annak kiotói jegyzőkönyve kapcsán	96
A gyorsforgalmi utakról szóló törvény módosításakor	99
Scott Frazier tájékoztatott a globális felmelegedésről	100
Ismét a Környezetvédelmi és Energetikai Operatív Programról	102
Az elektronikus útdíjfizetési rendszer bevezetéséről	105
A földtörvény-módosítási javaslat időzítéséről	107
Meddig habzik a Rába?	109
A 2005. évi zárszámadás és az arról szóló ÁSZ-jelentés tárgyalásakor	114
A vásárhelyi tervről	117
Jelentés a hazai atomenergia-felhasználás biztonságáról 2005–2006-ban	119
Kormánytervek a vasúti szárnyvonalak megszüntetéséről	121
Világörökség, Natura 2000 – és a Tokaj-hegylajai valóság	126
Jelölti meghallgatás – A jövő nemzedékek országgyűlési biztosa	129
 <i>III. Parlamenti beszédek</i>	
Szép tervek, szép álmok	133
Reform vagy leépítés a környezetvédelemben?	137

Magukra hagyott települések	141
EU-támogatásra cserélték a magyar pénzt	145
Levonja-e a kormányzat	
a miskolci ivóvízszennyezés tanulságait?	153
„Hármashatár” vagy „hármashatás” vidéke	
lesz-e Szentgotthárd?	158
Létszámleépítés ellentmondásokkal	163
Földhivatali pénzbehajtás Nógrád megyében?	168
Tehetetlen minisztérium – szennyezett Csepel	171
Ambivalens érzésekkel	175
Szárnyvonalak leépítése nógrádiban	178
Sok megoldásnak a Polgári törvénykönyvben	
lenne a helye	183
Sodródunk az árral	
– a hosszú távú stratégiai tervezés teljes hiánya?	187
Kormányzati önellentmondások	191
A gombhoz varrják a kabátot	196
Megállítható-e a környezetvédelmi	
közigazgatás szétzüllesztése?	198
Lépni kell a Rába és a Lapincs szennyezése miatt!	202
Elfogyott a bizalmi tőke	206
Felépülnek-e végre	
az Ipoly-hidak Nógrád megyében?	208
Mi történt a Rába-ügyben?	212
Meddig kell még arzénos vizet	
inniuk az alföldieknek?	216
Ismét a szárnyvonalak megszüntetéséről	221
Végre egy örvendetes törvény	225
Kilométerek számolgotása	
avagy harc az életben maradásért	229

ISSN 1217-744X

ISBN 978-963-06-6198-0

Kiadja a Kereszténydemokrata Néppárt

Országgyűlési Képviselőcsoportja

Felelős kiadó: **dr. Semjén Zsolt** frakcióvezető

Szerkesztés, tördelés: KDNP sajtószolgálat

Borító és typográfia: **Brém-Nagy Ferenc**

Nyomdai munka: Multiszolg Bt.

Felelős vezető: **Kajtor István**